

4,30.3

ณ 1117

๕.๓

การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533

F 4 01.๑ 2537

ปริชญานีพนธ์
ของ
ณ อัญชัน ทัศนสุข

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตรการศึกษาศึกษา

มีนาคม 2537

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

1903 13

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปฏิญานีพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกภาษาศาสตรศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน
(รศ.ศรีภูมิ อัครมาส)

..... กรรมการ
(รศ.ดร.สาอาน หิรัญบุรณะ)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รศ.ศรีภูมิ อัครมาส)

..... กรรมการ
(รศ.ดร.สาอาน หิรัญบุรณะ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์กุลทิพย์ รัตติรัตน์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานีพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตรศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ 4 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2537

ประกาศคุณูปการ

บริษัทยาภิวัฒน์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือ เป็นอย่างดียิ่งจาก รศ. ศรีภูมิ อัครมาส รศ. คร. สาอวาง ทิรัญบุรณะ และ อาจารย์ภักุณหิพย์ จรดิตรคนะ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตา ที่อาจารย์ทุกท่านได้กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำและความช่วยเหลือ ในการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข จนกระทั่งเกิดความสมบูรณ์แก่ในการดำเนินการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผศ. วิชญ์ ทับเที่ยง ที่ให้ความช่วยเหลือในการออกแบบ แบบสรุปงานวิจัย เพื่อใช้ในการวิเคราะห์งานวิจัย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ที่เรียนมหาวิทยาลัยเอกภพศาสตร์การศึกษาร่วมกันทุกท่าน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า และให้กำลังใจตลอดมา

ขอขอบคุณทุกท่านทั้งที่ออกนามและมีเคื่ออกนามอีกครั้งหนึ่งที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สำเร็จเป็นอย่างดี

ท้ายสุดนี้ขอขอบคุณค่าของบริษัทยาภิวัฒน์ฉบับนี้เป็นเครื่องบูชาพระคุณ แต่คุณพ่อ และคุณแม่ ที่ได้ให้มรดกทางปัญญาแก่ผู้วิจัย ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดที่ทำให้การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ประสบความสำเร็จ

ณ ถิ่นบ้าน ชิตสุข

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
ข้อตกลงเบื้องต้น	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
ระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษ	5
วิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์	5
วิธีสอนแบบตรง	6
วิธีสอนแบบฟัง-พูด	6
วิธีสอนตามแนวการ เรียนรู้	8
แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	9
หลักสูตรและการจัด เนื้อหาในหลักสูตรการ เรียนการสอนภาษา	13
การจัด เนื้อหาหลักสูตรเชิงหัวข้อ ไวยากรณ์หรือการจัด เนื้อหาหลักสูตร	13
ถึงโครงสร้าง	13
การจัด เนื้อหาหลักสูตรถึงสถานการณ์	15
การจัด เนื้อหาหลักสูตร เชิงอรรถศาสตร์	16
การจัด เนื้อหาหลักสูตร เชิงภารกิจ	17
การจัด เนื้อหาหลักสูตรแบบสื่อสาร	18
การวัดผลและการประเมินผล	21
ความหมายของการ วัดผลและการประเมินผล	21
วัตถุประสงค์ของการ วัดผลและการประเมินผลการศึกษา	22

บทที่	หน้า
วิธีการวัดและประเมินผล	24
การประเมินผลระหว่างการเรียนรู้	26
การประเมินผลปลายภาคเรียน	26
ประเภทของแบบทดสอบ	27
ทักษะและองค์ประกอบทางภาษา	28
ทักษะการฟัง	28
ทักษะการพูด	30
ทักษะการอ่าน	33
ทักษะการเขียน	35
คำศัพท์	38
ไวยากรณ์	41
การสอนวัฒนธรรมภาษาต่างประเทศ	43
สื่อการสอนและกิจกรรมการสอนภาษา	46
ความหมายของสื่อการสอน	46
ประโยชน์ของสื่อการสอน	47
หลักในการเลือกสื่อการสอน	48
ข้อเสนอแนะแก่ผู้สอนในการใช้สื่อการสอน	49
กิจกรรมการสอนภาษา	49
แนวคิดเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัย	55
ความหมายของการสังเคราะห์	55
วิธีการสังเคราะห์งานวิจัย	55
ขั้นตอนสังเคราะห์งานวิจัย	57
ประโยชน์ของการสังเคราะห์งานวิจัยที่มีต่อการค้นคว้าและการวิจัย	59
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	60
แหล่งข้อมูล	60

บทที่	หน้า
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	60
4 การสังเคราะห์งานวิจัย	64
งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรและแผนการเรียนภาษาอังกฤษ	65
งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ	70
งานวิจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ..	81
งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	86
งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	99
งานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	104
งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารและการวางแผนการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ	108
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	111
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	111
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	111
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	113
อภิปรายผล	116
สรุปความสัมพันธ์ของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ.2521-2533	140
ข้อเสนอแนะ	141
บรรณานุกรม	142
ภาคผนวก	150
ประวัติย่อของผู้วิจัย	152

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยได้มีการติดต่อกับทางการทูต และการค้ากับต่างประเทศมาตั้งแต่สมัยโบราณ ไม่ว่าจะเป็นประเทศจีน ฝรั่งเศส อังกฤษ เยอรมัน สเปน และประเทศอื่น ๆ อีกมากซึ่งทำให้คนไทยต้องมีการเรียนรู้ในภาษานั้น ๆ เพื่อใช้ในการสื่อสารซึ่ง วิลเลียม มอลตัน (Moulton, 1974 : 1) มีความเห็นว่า ภาษาเป็นสื่อของการสื่อสาร แต่ละภาษาย่อมมีรูปแบบวิธีการพูดและการเขียนแตกต่างกัน ตามกาลเทศะ ตามสภาพของสังคมและภูมิศาสตร์ ด้วยเหตุนี้ภาษาต่างประเทศจึงมีลักษณะที่ต่างไปจากภาษาไทย ไม่ว่าจะเป็นเสียง คำศัพท์ รูปประโยค สำเนียงพูด สำนวนที่เข้าใจ หากให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศต้องศึกษาสิ่งที่แตกต่างเหล่านี้ และยังคงเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาคด้วย

รอบีนัน เบอร์ลิง (Burling, 1970 : 14) กล่าวว่า ภาษาและวัฒนธรรมย่อมมีความสัมพันธ์กัน เพราะภาษาเป็นจุดศูนย์กลางของกิจกรรมของมนุษย์ ในการศึกษาศิลปะและวิทยาการ ภาษาเป็นรูปแบบแรกของพฤติกรรมที่เราอาจเรียนรู้ได้เมื่อยัง เป็น เด็กและภาษาให้ลักษณะ เฉพาะแก่มนุษย์เราได้มากกว่าสิ่งอื่นใด รูปแบบของภาษากลายมาเป็นรูปแบบของวัฒนธรรมได้เมื่อมนุษย์มีความเกี่ยวข้องกันในสถานการณ์ต่าง ๆ

ในบรรดาภาษาต่างประเทศทั้งหลายคนไทยเราให้ความสนใจและนิยมเรียนภาษาอังกฤษกันมาก ทั้งนี้เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลภาษาหนึ่ง ซึ่งมีผู้ใช้กันมากในการติดต่อกับต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจุบันโลกมีความก้าวหน้าทาง เทคโนโลยีและการคมนาคม คนไทยมีการติดต่อสื่อสารด้านธุรกิจ การเมือง ศาสนา การศึกษา การส่งสินค้าต่างประเทศรวมทั้งมีกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับชาวต่างประเทศตลอดเวลา จึงทำให้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากขึ้น

ดังนั้น ในด้านการศึกษาจึงจัดวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนในฐานะเป็นวิชาภาษาต่างประเทศ ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน (2522 : 6) ให้คำจำกัดความว่าภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) คือ ภาษาที่ไม่น่าจะเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวันหรืออาชีพในสังคมนั้น ๆ แต่อาจจะเรียนให้รู้หรือใช้เพื่อประโยชน์และความก้าวหน้าของตนเองในการเพิ่มพูนความรู้และติดต่อกับประเทศอื่น ๆ เพื่อการค้าขาย การสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกัน

และกัน

นับแต่ประเทศไทยได้จัดให้มีการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรการเรียน การสอนได้มีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิเคราะห์เสนอแนว ทางในการแก้ปัญหา และเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพ ในระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งที่ เป็นวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตในระดับปริญญาโท ปริญญาเอก และงานวิจัยของอาจารย์สถานศึกษา ต่าง ๆ รวมกันแล้วมีเป็นจำนวนมาก แต่ก็ยังได้มีการรวบรวมจัดระบบเพื่อความสะดวกในการนำ ข้อมูลเหล่านั้นมาใช้ประโยชน์ สุทัศน์ สุภมลสันต์ (2532 : 29) ชี้ให้เห็นปัญหาของการมีงาน วิจัยจำนวนมากคือ

1. การมีวิจัยจำนวนมากแต่ไม่ได้นำผลการวิจัยมาใช้ อาจถือได้ว่าเป็นการสูญเปล่าทาง การลงทุน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัญหาความไม่สมบูรณ์ของงานวิจัย สถานภาพของผู้ทำวิจัย และข้อ จำกัดทางผลการวิจัย

2. งานวิจัยที่ได้ทำกันนอกนี้คงจนถึงปัจจุบันนี้ มีความแตกต่างกันมากในเรื่องของวิธีการ วิจัย เนื้อหาการวิจัย กลุ่มตัวอย่างหรือการวิเคราะห์ข้อมูล จึงยังอาจนำมาให้เกิดผลกระทบ ต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างจริงจัง

3. การมีงานวิจัยจำนวนมาก อาจก่อให้เกิดปัญหาความซ้ำซ้อนในเรื่องของการวิจัยได้ ง่าย เพราะผู้วิจัยต่างแหล่งกัน หรือต่างเวลากัน อาจมีความสนใจในการหาวิจัยเรื่องเดียวกัน หรือเรื่องที่คล้ายคลึงกันมากในเวลาที่ต่างกันอย่างมาก

ด้วยเหตุผลและปัญหาดังกล่าวแล้วนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำวิจัยเรื่อง "การสังเคราะห์ งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533" วิทยานิพนธ์งานวิจัยซึ่งเป็นวิทยานิพนธ์ ระดับปริญญาโท มาวิเคราะห์เพื่อจัดแยกเป็นกลุ่มตามลักษณะ ของผลงาน แล้วสังเคราะห์ผลการวิจัยเพื่อนำมาใช้ข้อสรุปในแต่ละกลุ่ม เป็นการสะดวกในการนำ ผลการวิจัยมาใช้และศึกษา ทั้งยังขจัดปัญหาความซ้ำซ้อนของการวิจัยอีกด้วย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533 สร้างภาพรวมและพิจารณาความสัมพันธ์ ระหว่างงานวิจัยด้านการเรียน การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เป็นแหล่งค้นคว้าเกี่ยวกับชื่อเรื่อง วิธีดำเนินการ ผลการวิจัย และแหล่งที่มาของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533
2. ผลของการสังเคราะห์ ทำให้ทราบว่างานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533 ส่วนใหญ่ทำเรื่องอะไร ยังขาดด้านใด และทำให้ได้ข้อมูลด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบริบทของสังคมไทย ซึ่งอาจจะเหมือนหรือต่างกับทฤษฎีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้กันอยู่ เป็นสากล

ข้อทกลงเบื้องต้น

วิทยานิพนธ์ทุก เรื่องที่นำมาทำการสังเคราะห์มีความน่าเชื่อถือเพราะได้ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และได้รับการแก้ไขจุดบกพร่องต่าง ๆ มาแล้ว

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษางานวิจัย ซึ่งเป็นวิทยานิพนธ์ของนิสิตปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศไทย ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่างพ.ศ. 2521-2533

นิยามศัพท์เฉพาะ

การสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง การรวบรวมงานวิจัยมาวิเคราะห์และบรรยายสรุปเป็นภาพรวมของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา โดยใช้คำหลักงานการจัดข้อมูลประเภทเดียวกันเพื่อทำการสังเคราะห์ โดยพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างงานวิจัย ในระดับหัวข้อย่อย และสาขาของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

คำหลัก หมายถึง คำที่บอกให้รู้ว่างานวิจัยมีรายละเอียดในหัวข้อเรื่องใดบ้าง ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ในการจัดข้อมูลให้อยู่ในหัวข้อย่อยเดียวกัน เพื่อสะดวกต่อการสังเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา หมายถึง งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ วิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ แบบเรียนภาษาอังกฤษ การวัดและประเมินผล การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การบริหารและการวางแผนการจัดการเรียน

การสอนภาษาอังกฤษ การนิเทศและการฝึกอบรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียน ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สภาพแวดล้อมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และ เทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้รวบรวมมาเรียบเรียงไว้ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษ
2. หลักสูตรและการจัด เนื้อหาในหลักสูตรการเรียนการสอนภาษา
3. การวัดผลและประเมินผลการศึกษา
4. ทักษะและองค์ประกอบทางภาษา
5. สื่อการสอนและกิจกรรมการสอนภาษา
6. แนวคิดเกี่ยวกับการสั่ง เคะระห์งานวิจัย

1. ระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษ

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ได้มีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษกันมาก เพื่อที่บรรลุตามเป้าหมายของการเรียนภาษามากที่สุด ในที่นี้จะกล่าวถึงวิธีสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย โดยเฉพาะวิธีสอนที่เคยใช้กันแพร่หลายเป็นที่รู้จักกันดี ส่วนวิธีสอนบางวิธีซึ่งใหม่เป็นที่นิยมใช้กันแพร่หลายหัวข้อนั้น ผู้วิจัยจะเว้นไปไม่กล่าวถึง ระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษที่สำคัญ ๆ และเป็นที่ยอมรับกันดีในประเทศไทยมีดังนี้

1. วิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์ (Grammar Translation Method)

วิธีสอนแบบนี้เกิดขึ้นประมาณ 200 ปีมาแล้วแต่เดิมใช้ในการสอนภาษากรีกและละติน การสอนผู้สอนใช้วิธีบรรยายโดยใช้ภาษาของผู้เรียนตลอดเวลา เน้นให้ผู้เรียนจำความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่แปลเป็นภาษาไทยรวมทั้งกฎเกณฑ์ทางภาษา ให้ท่องการผันคำกริยาเช่น "I go; he, she, it goes" เป็นต้น เมื่อผู้สอนอธิบายกฎเกณฑ์จนผู้เรียนเข้าใจแล้วผู้สอนจะให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดโดยให้แปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย หรือแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

ข้อดีของวิธีสอนแบบนี้คือ เป็นวิธีสอนที่ประหยัดเวลาและแรงงาน เนื่องจากผู้สอนใช้วิธีบรรยายเป็นภาษาไทย จึงง่ายต่อความเข้าใจ และสามารถสอนผู้เรียนได้ครั้งละหลาย ๆ

คน แต่ข้อเสียก็คือ เป็นการยากที่จะสอนแปลจากภาษาหนึ่งมาเป็นอีกภาษาหนึ่งได้อย่างสมบูรณ์ เนื่องจากภาษาแต่ละภาษามีความแตกต่างกันทั้งในด้านโครงสร้างและความหมาย

2. วิธีสอนแบบตรง (Direct Method)

วิธีสอนแบบนี้เกิดขึ้นในยุโรประหว่างปี 1850-1900 เป็นวิธีที่มุ่งเน้นการท่องจำกฎ และการท่องศัพท์ ผู้เรียนจะเรียนไวยากรณ์ด้วยการใช้และพูดประโยคต่าง ๆ ด้วยปากเปล่าซ้ำ ๆ การสอนให้ภาษาอังกฤษตลอดคาบใช้การแปลเลย (สุโร พงษ์ทองเจริญ, 2519 : 40)

ผู้เรียนเป็นผู้สรุปกฎเกณฑ์ของภาษาด้วยตนเอง หลังจากได้รับการฝึกโครงสร้างของภาษาจากการฝึกพูด คำศัพท์ยากจะอธิบายด้วยภาษาที่เรียนบอกให้การถอดความ รูปภาพ อุปกรณ์ที่เป็นของจริง วัตถุที่มีความหมายเหมือนกัน การสาธิตหรือใช้บริบท การอธิบายความหมายของเนื้อเรื่องที่เรียน ใช้ชีวิตตามคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องนั้น ๆ แบบฝึกหัดเป็นลักษณะให้ผู้เรียนแทนคำ การเปลี่ยนลำดับคำ การเขียนตามคำบอก การเล่าเรื่อง การเขียนเรียงความโดยอิสระและเน้นในเรื่องการออกเสียงให้ถูกต้อง

ข้อดีของวิธีสอนแบบตรงคือ ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะการฟังและพูด ทำให้เกิดความคุ้นเคยกับภาษามากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานการเรียนระดับต้น ๆ แต่ก็มีข้อเสียคือต้องเรียนควรมีผู้เรียนน้อยมากจึงสอนได้ผลดี ผู้เรียนฝึกได้เต็มที่ และผู้สอนควรเป็นเจ้าของภาษาหรือผู้ที่มีความถนัดในภาษาที่สอน นอกจากนั้นยังเป็นวิธีสอนที่ต้องใช้เวลามากในการอธิบายเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งงานบางกรณีหรือบางสถานการณ์ถ้าใช้วิธีแปลหรืออธิบายเป็นภาษาของผู้เรียนจะช่วยประหยัดเวลาได้มาก

ทั้งวิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์ และวิธีสอนแบบตรงมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง โดยวิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์ใช้ภาษาของผู้เรียนทั้งหมด ขณะที่วิธีสอนแบบตรงไม่ใช้ภาษาของผู้เรียนเลย ทำให้ทั้งสองวิธีนี้มีข้อดีและข้อเสียที่ต่างกันดังที่กล่าวแล้ว นักการศึกษาจึงนำวิธีสอนทั้งสองวิธีมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ได้วิธีสอนที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น คือวิธีสอนแบบฟัง-พูด

3. วิธีสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method)

วิธีสอนแบบนี้เริ่มได้รับความนิยมนานในประเทศสหรัฐอเมริกา ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นการสอนภาษาแบบแรกที่เกิดขึ้นจากการศึกษาอย่างเป็นระบบทางภาษาศาสตร์และจิตวิทยา การศึกษา การสอนแบบนี้ได้รับอิทธิพลมาจากกลุ่มพฤติกรรมนิยมที่กล่าวว่า การใช้ภาษาคือนิสัยอย่างหนึ่งของมนุษย์ และมนุษย์จะเกิดนิสัยทางภาษานี้ได้ก็ต้องอาศัยการฝึกฝนโดยมีรางวัล และแรงเสริมเป็นตัวกระตุ้น (อรุณี วิริยะจิตรา, 2532 : 37)

ดังนั้นคนเราจะเกิดนิสัยทางภาษาได้ก็ต้องอาศัยการฝึกฝน ซึ่งการฝึกฝนต้องอาศัย การเสริมแรง (Reinforcement) และการให้รางวัลเพื่อเป็นแรงจูงใจในการเรียนภาษา การสอนแบบฟัง-พูด สอนโดยการเริ่มต้นจากการฟังและพูด เพื่อเป็นรากฐานไปสู่ทักษะการอ่าน และเขียน และเป็นวิธีสอนที่ยึดหลักภาษาศาสตร์เป็นเกณฑ์นำมาใช้สอนภาษา

มอลตัน (Moulton. 1974) ได้สรุปหลักการทางภาษาศาสตร์ที่นำมาเป็นแนวทางในการสอนตามวิธีสอนแบบฟัง-พูด 5 ประการ คือ

1. ภาษาคือภาษาพูดไม่ใช่ภาษาเขียน

โดยส่วนมากคนเราใช้ภาษาพูดในการสื่อสาร การสอนจึงเป็นไปตามหลักธรรมชาติของการเรียนภาษารอคยเริ่มจากการฟัง ทำความเข้าใจ แล้วจึงหัดพูด เมื่อใช้ภาษาพูดได้ถูกต้อง คล่องแคล่วแล้วจึงเรียนตัวหนังสือ

2. ภาษาเป็นเรื่องของการสร้างสมจนเป็นนิสัย

ความคิดนี้ได้มาจากทฤษฎีการเรียนรู้ของสกินเนอร์ที่ว่า เมื่อการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น และการกระทำนั้นได้รับการสนับสนุนและเสริมแรงให้ทำซ้ำ ๆ กันอยู่ระยะเวลาหนึ่งก็จะเกิดการกระทำได้โดยอัตโนมัติ หรือทำงานเป็นนิสัย ในการเรียนรู้ภาษาจึงควรให้ผู้เรียนเลียนแบบและท่องจำบทสนทนา มีการฝึกฝน (Drilling) ให้พูดประโยคซ้ำ ๆ ฝึกแบบสร้างภาษา (Fattern Drills) จนผู้เรียนสามารถใช้ภาษานั้นได้อย่างอัตโนมัติ

3. ควรสอนตัวภาษาไม่ใช่สอนเรื่องเกี่ยวกับภาษา

ทฤษฎีนี้เชื่อว่า การเรียนภาษาคือการเรียนตัวภาษาแล้วนำมาสื่อความหมายในสังคมได้จริง ๆ ไม่ใช่การเรียนเพื่อท่องจำคำอธิบาย การสอนจึงมิได้มุ่งสอนเนื้อหาไวยากรณ์โดยตรง แต่ถือว่าไวยากรณ์เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ช่วยให้การเรียนภาษาบรรลุถึงเป้าหมาย คือ นำภาษาไปใช้ประโยชน์ในการสื่อความหมายให้ถูกต้องมากที่สุด

4. ภาษาคือสิ่งที่เจ้าของภาษานั้น ๆ พูดไม่ใช่สิ่งที่ผู้ใดคิดว่าควรจะเป็นเช่นนั้นเช่นนี้

ภาษาที่ใช้ในการสอนควรเป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ในประเทศของเขาจริง ๆ ไม่ใช่ภาษาที่ผู้แต่งตำรา หรือผู้เตรียมบทฝึกคิดเอาเองว่า ควรจะเป็นเช่นนั้นเช่นนี้ ด้วยเหตุนี้บทเรียนจึงอยู่ในลักษณะบทสนทนา ความผิดหรือถูกต้องของภาษาขึ้นอยู่กับความเป็นจริงว่าในสถานการณ์อย่างใดใช้ภาษาเช่นไรเป็นหลัก ผู้สอนจึงควรเลือกบทสนทนาให้เหมาะกับระดับสังคมของผู้เรียน และให้เข้ากับสถานการณ์ เพื่อให้เกิดความหมายและความเข้าใจที่ถูกต้องจนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ ซึ่งบทสนทนาอาจจะแตกต่างกันไปบ้างตามกาลเทศะ เช่น ภาษาที่ใช้ซื้อขาย

เป็นทางการ ภาษาที่ใช้กับเพื่อนสนิท เป็นต้น

5. ภาษาแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน

นักภาษาศาสตร์โครงสร้างพบว่า ภาษาแต่ละภาษามีลักษณะของคนโดยเฉพาะ นิดา (Nida, 1950 : 41) กล่าวว่า การเรียนภาษาต่างประเทศต้องคำนึงถึงภาษาของผู้เรียนด้วย เพราะถ้าลักษณะโครงสร้างของภาษาทั้งสองต่างกันมาก ผู้เรียนต้องใช้เวลามากกว่าที่จะใช้ภาษาต่างประเทศนั้นได้ ผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาลักษณะโครงสร้างของภาษาแม่กับภาษาที่เรียน เพื่อดูว่ามีสิ่งใดแตกต่างกัน แล้วจึงนำความแตกต่างระหว่างสองภาษานี้มา เตรียมเนื้อหาและแผนการสอนว่าควรจะมีจุดไหนที่นักเรียนมักจะเป็นพิเศษเพียงใด

ข้อดีของวิธีสอนแบบฟัง-พูด คือ ผู้เรียนได้เริ่มบทเรียนที่เรียงลำดับโดยเริ่มจากบทเรียนที่มีลักษณะ เป็นไวยากรณ์ที่ง่าย และค่อย ๆ ยากขึ้นทีละน้อย ๆ และวิธีนี้ยังอนุโลมให้ผู้เรียนของผู้เรียนมาช่วยในการอธิบายและการแปลได้บ้าง สำหรับข้อเสียของวิธีสอนแบบนี้ คือ ผู้เรียนได้รับการฝึก เห็นอกเห็นใจกันของ แต่อาจไม่สามารถนำเอาสิ่งที่ต้องจำไปใช้ในสถานการณ์อื่นนอกเหนือไปจากชั้นเรียนได้

วิธีสอนแบบฟัง-พูด เป็นวิธีสอนแรกที่นำเอาหลักภาษาศาสตร์ และหลักการทางจิตวิทยาการเรียนรู้มาใช้ในการเรียนการสอนภาษา ซึ่งวิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์ และวิธีสอนแบบตรงไม่ได้ให้ความสำคัญเลย

4. วิธีสอนตามแนวการเรียนรู้ (Cognitive Approach)

วิธีสอนนี้พัฒนาขึ้นในกลางทศวรรษที่ 1970 โดย โจน ชอมสกี (Noam Chomsky) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับภาษา และการเรียนรู้ภาษาไว้ในหนังสือชื่อ Syntactic Structure (1957) และต่อมาในหนังสือชื่อ Aspects of the Theory of Syntax (1965) ซึ่งได้โต้แย้งแนวความคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยมว่า การเรียนรู้ภาษาไม่ใช่ เรื่องของการสร้างนิสัยที่ ต้องมีการสร้างเงื่อนไข แต่การเรียนรู้ภาษาเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับขบวนการของสมอง ซึ่งเกิดจากความรู้ ความเข้าใจ การใช้ความคิดเป็นพื้นฐาน (อรุณี วิริยะจิตรา, 2532 : 41)

สาระสำคัญของทฤษฎีที่ผู้สอนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสอนภาษา คือ

1. ภาษามีลักษณะต่าง ๆ กัน โดยไม่มีขีดจำกัด การที่ผู้สอนจะสอนประโยคที่เข้าได้กับภาษานั้นได้หมดจึง เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ แต่ภาษาเป็นสิ่งที่ระบบกฎเกณฑ์ผู้สอนจะสามารถนำกฎเกณฑ์นั้นมาสอนแทนการสอนประโยคทั้งหมดได้

2. ภาษาประกอบด้วย ส่วนที่เป็นความสามารถในการใช้ภาษา และส่วนที่เป็นการ

แสดงออกทางภาษา ความสามารถในการใช้ภาษาจะ เกิดก่อนการแสดงออกทางภาษา ผู้สอนควรวางรากฐานความสามารถในการใช้ภาษา ซึ่งได้แก่ ความรู้เรื่องระบบกฎเกณฑ์ของภาษาให้แก่ผู้เรียนเสียก่อน แล้วจึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้ที่นำไปใช้ในการแสดงออกทางภาษา

3. ภาษาที่มีลักษณะที่เปลี่ยนแปลง และสร้างสรรค์ได้มาก การแสดงออกทางภาษาเป็นการรวมส่วนประกอบของภาษาออกมาในรูปแบบใหม่ ๆ ในสถานการณ์ใหม่ ๆ ผู้สอนควรให้โอกาสผู้เรียนสร้างสรรค์ภาษาที่จะใช้ได้ในสถานการณ์ที่ตนต้องการ

4. ความหมายของภาษาอยู่ที่โครงสร้างหลักของประโยค มีใช้อยู่ที่โครงสร้างผิว แต่ผู้สอนก็ไม่จำเป็นต้อง เริ่มสอนด้วยโครงสร้างหลักก่อน

5. กฎเกณฑ์ของภาษามี 2 ชนิด คือ กฎการสร้างประโยคหลักและกฎการบริวารค ประโยค เมื่อผู้เรียนรู้จักสร้างประโยคหลักแล้ว ผู้สอนควรให้ผู้เรียนฝึกหาแบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนประโยคเป็นรูปต่าง ๆ ให้ซับซ้อนยิ่งขึ้น การทำเช่นนี้ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ว่าด้วยข้อมูลจำนวนเพียง เล็กน้อย เขาจะสามารถสร้างประโยคได้จำนวนนับไม่ถ้วน

6. ไวยากรณ์ของภาษาใดก็ตาม ย่อมประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ของภาษา ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างมาก เพราะจะช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการ เรียนรู้ มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย และเป็นสิ่งที่ผู้เรียนได้พบในชีวิตจริง มีการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดอย่างอิสระ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และรู้จักคิดแก้ปัญหาโดยอาศัยกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ที่ผู้สอนสอนให้ ผู้สอนเป็นผู้สร้างสถานการณ์ ทั้งสมมุติฐานให้ผู้เรียนคิดและตอบปัญหา

วิธีสอนนี้ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ในภาษา จากการวิเคราะห์ภาษาด้วยตนเองและผู้เรียนมีโอกาสได้ความคิดอย่างอิสระ จากสถานการณ์ที่ผู้สอนสร้างขึ้น ข้อเสียของวิธีนี้คือ ผู้สอนต้องมีความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์เป็นอย่างดี เพราะในการสอนต้องเป็นกฎเกณฑ์ทางเสียงโครงสร้างและคำศัพท์

5. แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach หรือ Functional - Notional Approach) เกิดขึ้นจากการค้นคว้าโดยผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาทางยุโรป ที่พยายามหากระบวนการสอนภาษา ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงในการสอนภาษากับผู้ใหญ่ (บารุง ตรีรัตน์. 2574 : 36)

แนวการสอนนี้เป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activities) คือให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการพูดได้ถูกต้อง ตามสถานการณ์ต่าง ๆ พูดได้ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ของภาษาที่ใช้สื่อสารระหว่างกัน ตลอดจนพูดได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค

โฮมส์ (Hymes. 1971 : 13-14) เชื่อว่าการที่คนเรารู้และเข้าใจกฎเกณฑ์ทางภาษาแล้วจะสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเสมอไป ทั้งนี้เพราะความสามารถแสดงออกโดยการใช้ภาษานั้นไม่ได้มีขอบเขตอยู่แค่การรู้กฎไวยากรณ์เท่านั้น แต่จะต้องประกอบด้วยความสามารถในการนำภาษาไปใช้ติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นได้ รวมทั้งสามารถใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบุคคลต่าง ๆ เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในสังคมด้วย กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์จะไม่มี ความหมายอะไรถ้าขาดกฎเกณฑ์ของการนำไปใช้ เพราะแม้ว่าผู้พูดจะสามารถพูดประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ได้ แต่ขณะเดียวกันถ้าไม่คำนึงถึงการนำไปใช้ในสถานการณ์ที่ถูกต้อง เหมาะสมแล้วก็ยังไม่นับได้ว่าประสบความสำเร็จในการใช้ภาษา การเรียนภาษาจะให้ประสบความสำเร็จตามความคิดของโฮมส์นั้น นอกจากจะรู้โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาแล้ว ผู้เรียนจะต้องคำนึงถึงสถานการณ์ในการใช้ภาษารวมทั้งกฎเกณฑ์ของสังคมที่มีผลต่อการใช้ภาษาด้วย

วิลคินส์ (Wilkins. 1976 : 19) ได้เสนอผลงานชื่อ "ประมวลการสอนภาษาตามความมุ่งหมาย" (Notional Syllabuses) เป็นการจับหมวดหมู่ของภาษา และเขาได้เสนอรูปแบบของแนวการสอนภาษา เพื่อใช้ตามหน้าที่ของภาษาหรือตามความมุ่งหมาย เขากล่าวว่าแนวการสอนแบบนี้ ให้ความสำคัญต่อการนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารตั้งแต่เริ่มเรียนแต่ละครั้ง เกี่ยวกันกับไม่ได้ละทิ้งความสำคัญทางด้านไวยากรณ์และสถานการณ์

บทเรียนที่เน้นการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารมัก เน้นที่ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยจัดเป็นหมวดหมู่ของภาษาเช่น การทอเรื่อง การแสดงความคิดเห็น การแสดงความคิดเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย การแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

สเวน (Swain. 1984 : 17-18) กล่าวว่า การให้ผู้เรียนสื่อสารได้นั้น ผู้เรียนต้องมีความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative Competence) ซึ่งหมายถึงความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ต้องมีความสามารถทางภาษา (Linguistic or Grammatical Competence) คือจะต้องพัฒนาทักษะในการใช้ระบบภาษาระดับที่เขาสามารถใช้ได้ทันทีและสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเทศะ หรือสามารถบอกได้ว่าประโยคใดถูก-ผิดตามหลักไวยากรณ์ และสามารถชี้และแก้ประโยคผิดนั้นมาให้ถูกต้องได้

2. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับ ระเบียบปฏิบัติทางสังคมในด้านการใช้ภาษา (Socio-linguistic Competence) คือรู้หน้าที่ของภาษาในการสื่อสารและรู้ความแตกต่าง (Varieties) ของภาษาที่เข้าในแต่ละสภาพสังคมและสามารถเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสมกับบุคคล และโอกาส

3. ต้องมีความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) คือต้องมีความสามารถในการนำข้อความที่มีความต่อเนื่องกันมาใช้ในการสื่อสารได้ ตลอดจนมีความเข้าใจและทำนายความกำกวม เกี่ยวกับรูปแบบของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบท (Context) ได้

4. ต้องมีความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสาร (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือมีความรู้เกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้ภาษาท่าทาง สีหน้าและน้ำเสียงประกอบการสื่อสาร เช่น ความพยายามที่จะอธิบาย uly ใช้ท่าทางประกอบ หรือการยิ้มทักทาย หรือสามารถสนทนากับคนแปลกหน้าที่ผู้เรียนไม่รู้จัก สถานภาพทางสังคมมาก่อน uly อาจจะใช้วิธีสังเกตด้วย วุฒิ และบุคลิกภาพของคู่สนทนา เพื่อจะใช้ ภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสมเป็นต้น

✓ มอริว (Morrow, 1983 : 60-66) ได้เสนอหลัก 5 ประการ อันเป็นแนวทางการ สอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ผู้เรียนรู้เป้าหมายของการทำกิจกรรม ขณะสอนผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนรู้จัก ประสงค์ของการทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งควรเป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องการเรียนรู้ เช่น ต้องการให้ผู้ เรียนสามารถอ่านคำแนะนำ ถามตอบทิศทางได้

2. การสอนโดยแยกเป็นส่วนย่อย ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อ สารได้เท่ากับการสอนโดยรวมทั้งหมด เพราะในการสื่อสารจริงเรามุ่งสนใจไปที่เนื้อความที่สาร นั้นต้องการจะสื่อ

3. การสอนควรเน้นที่กระบวนการมากกว่าเน้นที่รูปแบบของภาษาโดยผู้เรียนควรได้ ผึกทำกิจกรรมในการสื่อสารมากกว่าที่จะท่องจำรูปแบบของภาษา

4. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ด้วยการลงมือปฏิบัติ ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ ผึกกิจกรรมเชิงสื่อสารในสถานการณ์จริง หลังจากให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการใช้ภาษาไปแล้ว การ ที่ผู้เรียนอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้สอนตลอดเวลาไม่ได้อำให้เกิดบรรยากาศของการสื่อสารได้

5. ไม่เคร่งครัดในข้อผิดพลาดขณะสอน เมื่อผู้เรียนทำข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ

เช่น ำให้รูปแบบไวยากรณ์ผิด ออกเสียงผิด ทรานสคริปต์ที่ยังสื่อสารกันได้เข้าใจ ผู้สอนไม่ควร
เคร่งครัดในข้อผิดพลาดเหล่านั้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการำใช้ภาษาและกล้าที่จะแสดง
ออก

ฟินอคเคียวโร (Finocchiaro. 1977) ได้ทำให้ความเห็นำว่า ควรเปลี่ยนจุดเน้นในการ
สอนภาษา จากการำให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกแก่การ เรียนโครงสร้างของภาษา (Form) มา
เป็นเน้นำในเรื่องภาษาที่ำใช้ในการสื่อสาร (Language Function) โดยตรง ผู้เรียนจะได้
สามารถพัฒนาสมรรถภาพในการสื่อสารได้อย่างแท้จริง ซึ่งเป็นจุดประสงค์ที่หลักสูตรการสอน
ภาษาแทบทุกหลักสูตรและผู้เรียนแทบทุกคนต้องการที่จะบรรลุ

การสื่อสารจะเกิดขึ้นได้ก็เพราะ ผู้สื่อสารต้องการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน ผู้
ส่งสารมีโอกาสเลือกที่จะกล่าวอะไร อย่างไร และได้รับข้อมูลย้อนกลับ ผู้สอนจึงควรจัดำให้มี
สถานการณ์เช่นนี้ในห้อง เรียน เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างสมจริง เช่น ำให้
ข้อมูลคนละส่วนแก่ผู้เรียนแต่ละคนในคู่หรือในกลุ่มที่ทำงานด้วยกัน แล้วำให้ผู้เรียนนำข้อมูลของตน
มาแลกเปลี่ยนกับข้อมูลของคนอื่นเพื่อที่จะได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ และในขณะที่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน
ผู้เรียนไม่ควรถูกจำกัดำให้ใช้รูปแบบภาษา หรือสำนวนภาษาแต่เพียงแบบเดียว ควรำให้ผู้เรียนมี
โอกาสเลือกที่จะสื่อสารด้วยวิธีการของตน ซึ่งจะทำำให้ผู้ร่วมสื่อสารเกิดความจำเป็นในการรับ
สารนั้น และเกิดความจำเป็นในการำใช้ความรู้ในภาษาที่มีอยู่ทั้งหมด ช่วยในการตีความเพื่อที่
จะได้เข้าใจสารนั้น ในการเตรียมผู้เรียนให้สามารถเลือกำใช้ภาษาตามความต้องการนั้นผู้เรียน
ต้องมีโอกาสได้เห็นภาษาในหลาย ๆ รูปแบบก่อนหลาย ๆ ครั้ง และภาษานั้นควรเป็นภาษาที่เจ้าของ
ของภาษาใช้จริง ในการสื่อความหมายปกติซึ่งเป็นภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น

จะเห็นได้ว่าวิธีสอนในระยะหลัง นักการศึกษาได้นำทฤษฎีภาษาศาสตร์และจิตวิทยา
การเรียนรู้มาใช้ในการเรียนการสอนภาษามากขึ้น โดยเริ่มที่วิธีสอนแบบฟัง-พูด เป็นวิธีสอนที่ผู้
สอนควรรู้ถึงความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างภาษาของผู้เรียนและภาษาที่เรียนเพื่อช่วย
ในการลดความยากง่ายของเนื้อหาที่จะสอน และเลือกเรื่องการฝึกฝน และการำให้เร่งเสริม
ผู้เรียนจึงเรียนภาษาโดยการท่องบทสนทนาที่ครูกำหนดให้ ส่วนวิธีสอนตามแนวการเรียนรู้ก็มี
ทฤษฎีจิตวิทยาเช่นกันแต่ต่างแนวทางกัน คือ เรื่องสำนวนของการของสมอง ความเข้าใจและ
การำใช้ความคิดในการเรียนภาษาและเน้นกฎเกณฑ์การออกเสียง โครงสร้างและคำศัพท์ ผู้เรียน
มีโอกาสคิดและสร้างสรรค์ประโยคเอง โดยอาศัยกฎเกณฑ์ที่เรียนมาแล้ว แต่ต่อมานักการศึกษา
ได้สังเกตเห็นถึงความล้มเหลวในการสื่อสาร โดยที่ผู้เรียนมีความรู้ในกฎเกณฑ์ทางภาษา แต่ำใช้ใน

การสื่อสารใต้น้ำถูกต้อง เหมาะสม ทำให้เกิดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารขึ้นซึ่ง เป็นการสอน ที่เน้นความคล่องและความเหมาะสมในการใช้ภาษา ผู้สอนจะพิจารณาแกสิ่งที่มีค ณะเฉพาะที่สำคัญ ๆ ซึ่งอาจทำให้เกิดความผิดพลาดหรือสับสนในการสื่อสารเท่านั้น ส่วนข้อผิดพลาดใด ๆ ที่มักก่อให้เกิด ความสับสนในการสื่อสารกับสื่อยาให้ผ่านมาก่อน ทั้งนี้ เพื่อที่จะช่วยยให้การสื่อสารของผู้เรียนไม่ ฝืดเคือง และนำมาให้ผู้เรียนเกิดความหืออกอยที่จะสื่อสาร

ผู้สอนควรมีควมยวิชาควมยวิชหนึ่งเป็นหลัก ในการสอนภาษาแต่เพียงอยางเดียว เพราะ ทุควยวิชสอนตางก็มีข้อคและข้อเสียที่ตางกัน ผู้สอนจึงควรมีควมรู้ ความเขาใจเกี่ยวกับวิชสอน แต่ละวิช เพื่อนามาเขาให้เหมาะสมกับสภาวะการเรียนการสอน ใต้แก่ สภาพห้องเรียน จานวนผู้ เรียน ระดับชั้นของผู้เรียน และจุดประสงค์ในการเรียนการสอน เพื่อให้การเรียนการสอน มีประสิทธิภาพที่สุด

2. หลักสูตรและการจัดเนื้อหาในหลักสูตรการเรียนการสอนภาษา

หลักสูตร เป็นหัวใจสำคัญของการเรียนการสอนเพราะ เป็นสิ่งทีเนะแนวทางให้ครู เป็นสิ่ง ทีบอกให้ครู้ว่าจะยให้สอนอะไร และสอนอยางไร หลักสูตรเป็นเอกสารที่ระบุเนื้อหารายวิชาาน ใต้ละวิชา ใต้ละกลุ่มชั้นเรียน ระบุจานวนชั่วโมงที่ให้เรียนตลอดสัปดาห์ ระบุจุดมุ่งหมายและเป้าหมายของการศึกษา

การจัดเนื้อหาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤ ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์หลักที่คั้งไว้ว่า เราต้องการสอนภาษาอังกฤให้กับผู้เรียนเพื่ออะไร ซึ่ง วิลกินส์ (Wilkins. 1976 : 1) ได้ เสนอแนะว่า ในการกำหนดเนื้อหาวิชาที่จะสอนนั้น ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการเรียนการสอน ภาษาว่ากำหนดไว้อยางไร ในการสอนจึงควรกำหนดจุดประสงค์ไว้ให้ชัดเจน เพื่อที่จะได้ยเป็น แนวทางในการปฏิบัติ

นักวิชาการด้านการสอนภาษาอังกฤ และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาส่วนมากมี ความเห็นพ้องต้องกันว่า การจัดเนื้อหาหลักสูตรภาษาอังกฤตลอดเวลาที่ผ่านมาั้น อาจแบ่งได้ เป็นหลายประเภท คั้งนี้คือ (Wilkins. 1976 : 7-19; Morrow. 1983 : 52-56; Widdowson. 1979 : 247-250; Yalden. 1983 : 17-149; Munby. 1982 : 1-21)

1. การจัดเนื้อหาหลักสูตรถึงหัวกัฒนาการณ์ (Grammatical Syllabus Design) หรือการจัดเนื้อหาหลักสูตรถึงโครงสร้าง (Structural Syllabus Design)

การจัดเนื้อหาภาษาคามหลักสูตรนี้เน้นเนื้อหาด้วโครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์

รูปของไวยากรณ์และคำศัพท์ที่นำมาสอนจะมีการจัดเรียงลำดับไว้ตามระดับสูงค่าของประโยชน์ในการนำไปใช้ และความเหมาะสมกับบริบทของการสอนในชั้นเรียน การสอนตามหลักสูตรนี้จึงยึดหลักของการสอนจากสิ่งที่รู้แล้วไปหาสิ่งที่ยังไม่รู้ และสิ่งที่รู้แล้วช่วยสอนสิ่งที่ยังไม่รู้ การเรียบเรียงเนื้อหาในแต่ละบท ก็จะใช้ที่อิงตามโครงสร้างไวยากรณ์ที่จะสอนในบทนั้น ๆ เช่น The Definite Article, The Past Tense, Adverb of Frequency, The Order of Adjective เป็นต้น วิลกินส์ (Wilkins, 1976 : 8-9) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับหลักสูตรอิงไวยากรณ์นี้ว่า เป็นหลักสูตรที่เป็นการสอนรูปแบบภาษามากกว่าความหมาย กล่าวคือหลักสูตรลักษณะนี้จะสร้างขึ้นมาโดยเน้นที่รูปแบบทางไวยากรณ์ (Grammatical Forms) โดยมุ่งเน้นทางด้านความหมายของไวยากรณ์ (Grammatical Meaning) ทั้งนี้เพราะมีความเชื่อเบื้องต้นว่า รูปแบบและความหมายของโครงสร้างไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กันเป็นลักษณะ 1 ต่อ 1 (One-to-One Relation) เมื่อสอนรูปแบบไวยากรณ์ใดไปแล้ว ผู้เรียนก็จะได้ความหมายของรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์นั้น ๆ ไปด้วย ซึ่งในความเป็นจริงภาษามักได้เป็นเช่นนั้น รูปแบบของโครงสร้างไวยากรณ์หนึ่ง อาจจะมีหลายความหมายในการใช้ได้มากกว่าหนึ่งความหมาย และในทางกลับกัน ความหมายหนึ่งความหมายก็สามารถแสดงได้ด้วย รูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์หลายรูปแบบซึ่ง ลิตเติลวูด (Littlewood, 1981 : 1-2) ก็เห็นด้วยกับความคิดนี้ของวิลกินส์ โดยลิตเติลวูดได้ยกประโยคตัวอย่างขึ้นมาอธิบายว่า ประโยค "Why don't you close the door?" มีรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์เป็นประโยคคำถามเพียงรูปแบบเดียว แต่เมื่อพิจารณาในด้านความหมายของประโยคนี้ อาจจะใช้ในความหมายของการถาม (Question) การสั่ง (Command) การขอร้อง (Please) การแนะนำ (Suggestion) หรือการบ่น (Complaint) ก็ได้ขึ้นอยู่กับบริบทของการใช้

ลิตเติลวูด ยังได้อธิบายอีกด้วยว่า เมื่อผู้พูดต้องการบอกความหมายว่า ให้บางคนปิดประตูให้ ผู้พูดอาจเลือกใช้รูปแบบของโครงสร้างไวยากรณ์ได้หลายรูปแบบ เช่น

"Close the door, please."

"Could you please close the door?"

"Would you mind closing the door?"

"Excuse me, could I trouble you to close the door?"

"You have left the door open!"

จากตัวอย่างของลิตเติลวูดสรุปได้ว่า ความหมายในการใช้หนึ่งความหมายสามารถแสดง

ได้ด้วยรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์หลายรูปแบบ และรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์หนึ่งรูปแบบสามารถตีความหมายได้หลายความหมาย ฉะนั้นการสอนภาษาโดยเน้นเฉพาะรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์เพียงอย่างเดียวจึงไม่ถูกต้อง และไม่ช่วยทำให้ผู้เรียนภาษาที่ภาษาต่างประเทศที่เรียนนั้นได้ ในปัจจุบันนักภาษาศาสตร์และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาจึงยอมรับว่า ในการสอนนั้นควรสอนรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์ควบคู่กับความหมายในการใช้ด้วย จึงจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารได้ถูกต้อง และทำให้การสอนภาษาบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ (Wilkins. 1976 : 18-19; Littlewood. 1981 : 1-2; Widdowson. 1983 : 15-17; Alexander. 1981 : 16-19; Yalden. 1987 : 19-27)

2. การจัดเนื้อหาหลักสูตรอิงสถานการณ์ (Situational Syllabus Design)

เป็นหลักสูตรที่สร้างขึ้นมาก เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนภาษาจากหลักสูตรอิงโครงสร้าง ซึ่งไม่สามารถทำให้ผู้เรียนนำเอาภาษาที่ได้เรียนมาใช้ในสถานการณ์จริงได้ การจัดเนื้อหาหลักสูตรแบบอิงสถานการณ์ ให้ความสำคัญกับการศึกษาคือสื่อสารเป็นจุดเริ่มต้น เนื่องจากโดยธรรมชาติแล้วนั้นเราใช้ภาษาในบริบทของสังคมเสมอ และเราก็ไม่สามารถเข้าใจการศึกษาคือสื่อสารกันด้วยภาษาได้ ถ้าไม่มีการอ้างอิงถึงถึงบริบท ในการเลือกรูปแบบภาษาอาจถูกจำกัดตามลักษณะของสถานการณ์ของการใช้ภาษา และโดยทั่วไปเราต้องการเรียนรู้ภาษาก็เพื่อที่จะใช้ภาษานั้นในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เราเข้าไปมีส่วนร่วมเกี่ยวข้อง วิลกินส์ (Wilkins. 1976 : 16) ได้ชี้ให้เห็นว่า การจัดเนื้อหาหลักสูตรอิงสถานการณ์นี้ได้หลีกเลี่ยงหนทางของการเรียนการสอนภาษาจากการเน้นเนื้อหาวิชาคือ โครงสร้างไวยากรณ์มาสู่ตัวผู้เรียน และยึดความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก ในการเลือกเนื้อหาภาษาที่จะนำมาใช้สอนจึงควรคำนึงถึงสถานการณ์ที่สำคัญที่ผู้เรียนจะเข้าไปเกี่ยวข้อง และจำเป็นต้องใช้ภาษาต่างประเทศ

นับได้ว่าหลักสูตรแบบนี้ มีกระบวนการที่มีประสิทธิภาพ เพราะสิ่งที่ผู้เรียนเรียนนั้นจะสัมพันธ์กับความต้องการของผู้เรียนเป็นหลักสูตรที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การจัดเรียงเนื้อหาในแต่ละบทก็จะใช้ชื่อตามสถานการณ์ เช่น At the Post Office, Buying an Airline Ticket, At the Hotel, Asking the Way เป็นต้น

แต่เนื่องจาก ในสถานการณ์หนึ่ง ๆ อาจมีเหตุการณ์อื่น ๆ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกันกับสถานการณ์นั้น ๆ เกิดขึ้นได้ เช่นในที่ทำการรษณีย์ ผู้ใช้ภาษาอาจจำเป็นต้องใช้ภาษาในเรื่องที่นอกเหนือจากการซื้อแสตมป์ ส่งจดหมายและสิ่งของ เช่นต้องคอยถามเกี่ยวกับเรื่องทิศทางหรือเรื่องราวที่เกี่ยวกับประเทศของคน ดังนั้นถ้าผู้เรียนประสบกับสิ่งที่ยื่นออก เนื้อหาที่ผู้เรียน

เรียนวนขึ้นเรียน ผู้เรียนก็อาจจะมีโอกาสในการสื่อสารอีก และเหตุการณ์เช่นนี้ก็ เป็นตัวอย่างหนึ่ง ของข้อจำกัดของหลักสูตรแบบอิงสถานการณ์ นอกจากนี้สถานการณ์ต่าง ๆ ในการใช้ภาษาก็มีอยู่ มากมาย เช่นเดียวกับหัวข้อไวยากรณ์จึง เป็นการยากที่จะสอนให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องทุก ๆ สถานการณ์ จึงมีผู้เสนอการจัดเนื้อหาหลักสูตรใหม่ขึ้นมาอีก ภายใต้อาสาวิชาทางวรรณคดีเป็นพื้น ฐาน

3. การจัดเนื้อหาหลักสูตรเชิงวรรณคดี (Notional Syllabus Design)

ในปี 1971 สภายุโรป (Council of Europe) ได้แต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญขึ้นมากลุ่ม หนึ่ง เพื่อพิจารณาความเป็นไปได้ในการพัฒนาแบบการสอนภาษา ซึ่งต่างก็มีความเห็นสอดคล้อง ตรงกันว่า ควรให้ความสนใจว่าผู้เรียนสื่อความหมายอะไรด้วยภาษามากกว่าที่จะสนใจว่าผู้ เรียนสื่อความหมายอย่างไร ที่ไหน และเมื่อไร อันเป็นการจัดการสอนตามแนวหลักสูตรอิง ไวยากรณ์และอิงสถานการณ์ ซึ่งหลักสูตรทั้งสองแบบนี้มีข้อจำกัด ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาใน การสื่อสารได้ เนื่องจากเป็นหลักสูตรที่มุ่งสอนภาษาโดยการทำให้ผู้เรียนเรียนรู้รูปแบบโครงสร้าง ทางไวยากรณ์ของภาษาเป็นหลัก โดยไม่พิจารณาวัตถุประสงค์ของการสื่อสารและ (Wilkins. 1976 : 18) ผู้เรียนจะมีสมรรถภาพด้านการสื่อสารไม่คงทนถาวร

วิลกินส์ (Wilkins. 1976 : 19) ผู้บุกเบิกการจัดเนื้อหาหลักสูตรเชิงวรรณคดี ได้ กล่าวถึงข้อดีของหลักสูตรลักษณะนี้ว่า เป็นหลักสูตรที่ให้ความสำคัญกับองค์ประกอบการสื่อสาร เป็นหลัก แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ได้ละทิ้งความสำคัญทางด้านไวยากรณ์และสถานการณ์ วิลกินส์ ยัง กล่าวอีกด้วยว่า หลักสูตรภาษาเชิงวรรณคดีเป็นหลักสูตรที่ช่วยสร้างให้ผู้เรียนมีความสามารถ ในการใช้ภาษาติดต่อสื่อสาร ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน และเนื้อหา ของหลักสูตรยังครอบคลุมหน้าที่ของภาษาได้ทุกประเภท แม้เพียงแต่หน้าที่ภาษาที่เกิดในสถาน การณ์ที่เรียนเท่านั้น

มาเลย์ (Malley. 1983 : 297-298) และสุไร พงษ์ทอง เจริญ (2526 : 40) ได้ กล่าวสนับสนุนความคิดของวิลกินส์ในเรื่องการสอนภาษาในปัจจุบันว่า แนวคิดเกี่ยวกับการสอน ภาษาได้เปลี่ยนแปลงเป็นการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมาย ในสถาน การณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม กับบุคคลที่ตนติดต่อด้วย บทเรียนมีคำยืมก็อยู่บนแบบโครงสร้าง ไวยากรณ์เป็นหลัก แต่มีจุดประสงค์ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายเป็นหลัก

จากการจัดเนื้อหาหลักสูตรภาษาทั้ง 3 ประเภทที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า นักภาษา ศาสตร์และนักวิชาการด้านการศึกษา ได้พัฒนาปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงการจัดเนื้อหาหลัก

สูตรมาโดยตลอด และในการจัดเนื้อหาภาษาในแต่ละหลักสูตรจะสะท้อนให้เห็นถึงความคิดของนักภาษาศาสตร์และนักวิชาการด้านการสอนภาษาว่า ในช่วงเวลาดังกล่าวนั้น พวกเขาอ้างถึงความสำคัญเกี่ยวกับสิ่งใดในการสอนภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียน ดังที่วิดโดว์สัน (Widdowson, 1979 : 247) ได้อธิบายว่า การจัดเนื้อหาหลักสูตรที่อิงวैयाกรณ์ ได้พัฒนาขึ้นมาในช่วงเวลาที่นักภาษาศาสตร์กำลังสนใจ และให้ความสำคัญเกี่ยวกับการจำแนกคุณสมบัติของภาษา โดยเชื่อว่าการสอนภาษาควรสอนรูปแบบของภาษาก่อน เมื่อผู้เรียนเข้าใจและจำได้แล้วก็จะสามารถสื่อสารได้ ส่วนการจัดเนื้อหาหลักสูตรเชิงอรรถศาสตร์นั้น ได้พัฒนาขึ้นมาในช่วงเวลาที่นักภาษาศาสตร์ได้เปลี่ยนความสนใจจากรูปแบบของภาษามาที่การใช้ภาษาในการสื่อสาร และถือว่าความหมายเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการติดต่อสื่อสาร

4. การจัดเนื้อหาหลักสูตรเชิงภารกิจ (Functional Syllabus Design)

การจัดเนื้อหาหลักสูตรเชิงภารกิจนี้จะยึดหน้าที่ของภาษา (Language Function) และวัจนปฏิบัติ (Speech Acts) เป็นหลักการสอนภาษาที่เน้นหน้าที่ของภาษานั้นจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสามารถที่จะสื่อสารได้ ซาลิมเบเน (Salimbene, 1983 : 2) กล่าวว่า แนวทางที่เน้นหน้าที่ภาษานี้เป็นยุทธวิธีในการจัดหลักสูตรภาษา นำมาซึ่งยุทธวิธี (Method) ที่ใช้ในการสอนภาษา

แวน เอก (J.A. Van EK, 1976 : 45-49) ได้จัดแบ่งประเภทของหน้าที่ภาษา (Language Function) สำหรับเนื้อหาการสอนตามความต้องการในการสื่อสารของผู้เรียน และตามความจำเป็นในการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ 6 ประการ คือ

1. การให้และการหาข้อเท็จจริง (Imparting and Seeking Factual Information) เช่น การชี้แจง การรายงาน การแก้ไข การถาม เป็นต้น
2. การแสดงออก และการถามความคิดเห็น หรือทัศนคติ (Expressing and Finding out Intellectual Attitudes) เช่น การปฏิเสธ การเห็นด้วย การรับคำเชิญ การยอมรับข้อเสนอ การโต้แย้ง เป็นต้น
3. การแสดงออกถึงความรู้สึกของอารมณ์ (Expressing and Finding out Emotion Attitudes) เช่น ความชอบ ไม่ชอบ ความสนใจ ความหวัง ความพอใจ เป็นต้น
4. การแสดงออกทางด้านจริยธรรม (Expressing and Finding out Moral Attitudes) เช่น การขอโทษ การให้คำปรึกษา การเสียใจ เป็นต้น
5. การขอร้องหรือการชักชวน (Persuasion) หรือการแนะนำ (Advice) เช่น

การยื่นข้อเสนอ การขอร้อง การเชื้อเชิญ การชักชวน เป็นต้น

6. การสนทนาตามมารยาทในสังคม (Socializing) เช่น การทักทาย การแนะนำตัวหรือการแนะนำผู้อื่น การลา การแสดงความยินดี เป็นต้น

การจัดเนื้อหาหลักสูตรเชิงภารกิจนี้ มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หน้าที่ของภาษาเป็นเรื่อง ๆ ตามชื่อของหน้าที่ภาษาตามที่ แวน เอก ได้จัดแบ่งประเภทไว้ เช่น Expressing Approval, Predicting, Agreement, Disagreement, Offering, Apologizing, Expressing Sympathy เป็นต้น

การจัดเนื้อหาหลักสูตรเชิงภารกิจ และ เชิงอรรถศาสตร์ มีลักษณะใกล้เคียงกันมาก คือ เน้นยึดรูปแบบทางโครงสร้างไวยากรณ์ มากเท่าการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาคือสื่อสารกันได้ เข้าใจ จึงมีนักภาษาศาสตร์บางท่าน เริ่มการจัดเนื้อหาหลักสูตรทั้งสองแบบนี้รวมกันว่า การจัดหลักสูตรเชิงภารกิจอรรถศาสตร์ (Functional - Notional Syllabus) (Yalden. 1983 : 66-68; Finocchiaro. 1979 : 11-23; Alexander. 1981 : 249-250)

5. การจัดเนื้อหาหลักสูตรแบบสื่อสาร (Communicative Syllabus)

เป็นการจัดเนื้อหาหลักสูตรที่เน้นให้ผู้เรียน มีความสามารถในการสื่อสารเป็นหลัก เน้นฝึกไวยากรณ์เป็นหลัก และการให้ผู้เรียนจะมีความสามารถในการสื่อสารได้นั้น ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถทางภาษา (competence) ในด้านต่าง ๆ คือ (Swain. 1984 : 17-18; Munby. 1982 : 1-4; Littlewood. 1981 : 6)

1. ความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammatical Competence) คือ เรื่องของภาษาที่ผู้สอนและผู้เรียนมักคุ้นเคยอยู่แล้ว ได้แก่ ลักษณะของประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ไวยากรณ์แบบเก่าเป็นพื้นฐานให้กฎเกณฑ์ในการเขียนที่ถูกต้อง มีการแบ่งภาษาเป็นชั้น ๆ รวมทั้งไวยากรณ์โครงสร้างที่เน้นภาษาพูด และมีการวิเคราะห์โครงสร้างพื้นผิวที่มองเห็นได้ รวมถึงไวยากรณ์แบบปริวรรต ที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่าง การตีความหมายของประโยคตามโครงสร้างลึกและโครงสร้างผิว เพราะเห็นว่าการทำเช่นนี้เป็นเครื่องมือในการที่จะรู้ถึงกระบวนการคิดของมนุษย์ และนำความรู้ทั้งหมดมาสร้างคำและประโยค อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จในการสื่อสารขึ้นอยู่กับความสามารถในการบอกกฎเกณฑ์เกี่ยวกับไวยากรณ์ได้ แต่เป็นความสามารถในการใช้กฎเกณฑ์ได้

2. ความสามารถทางสังคมศาสตร์ (Sociolinguistic Competence) เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์ของการใช้ภาษาในสังคม ความเข้าใจในบริบทสังคมที่มีการใช้ภาษา บทบาทของ

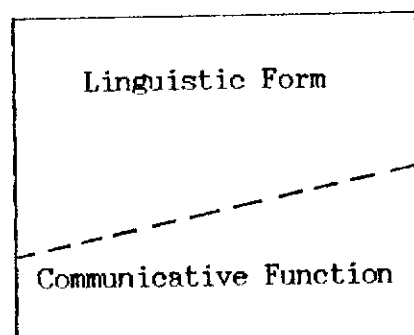
ผู้ร่วมใช้ภาษา ชาวสารที่แลกเปลี่ยนกัน และหน้าที่ของภาษา (Functions) ในการสื่อสารกัน
 ต้องมีกฎเกณฑ์ของวัฒนธรรม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจภาษา และใช้ภาษาหรือข้อความที่
 เหมาะสม

3. ความสามารถในการวิเคราะห์ข้อความ (Discourse Competence) เกี่ยว
 กับการตีความหมายของข้อความต่อเนื่อง ซึ่งต้องใช้ความรู้หลายด้าน เช่น ภาษาศาสตร์
 วรรณคดี จิตวิทยา สังคมวิทยา ปรัชญา โบราณคดี เป็นต้น การที่จะรู้จักเนื้อหาของข้อความ
 บทความ หนังสือ ละครกลอน วิทยุทางโทรทัศน์ ตำราอาหาร หรือเอกสารทางกฎหมาย ฯลฯ
 ใช้นั้นจะต้องมีความสามารถในการวิเคราะห์ข้อความทั้งสิ้น

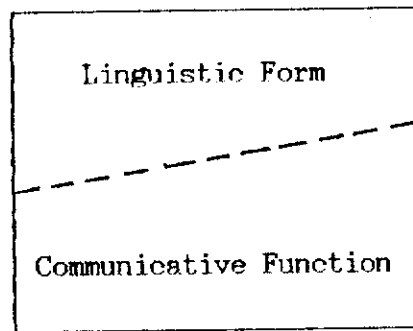
4. ความสามารถในด้านกลยุทธ์ (Strategic Competence) หมายถึงกลยุทธ์ใน
 การสื่อสารทางอ้อมที่ว่า เราจะทำอย่างไรเมื่อเรารู้ก้อยคำนั้น ทำอย่างไรเราจึงจะสามารถ
 ทราบให้ผู้ร่วมสนทนาว่าเราไม่เข้าใจความหมายของคำที่เขาพูด หรือผู้ร่วมสนทนาพูดเร็วเกินไป
 จะทำอย่างไรที่จะปรับข้อความให้ผู้ร่วมสนทนาเข้าใจเรา กลยุทธ์เหล่านี้ อาจเป็นการสร้างประ
 โยคใหม่ให้ง่ายเข้าใจ การพูดอ้อม ๆ การซ้ำ การสั่งเล การหลีกเลี่ยง การเถกเถก การเปลี่ยนรูป
 แบบและลักษณะของข้อความ การให้ท่าทาง เป็นต้น

ยาลเดน (Yalden. 1983 : 120-123) ได้กล่าวถึงการจัดเนื้อหาหลักสูตรแบบสื่อ
 สาร โดยได้เสนอหลักแห่งความสมดุลย์ (The Principle of Balance) ของการจัดเนื้อหา
 ที่เป็นรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษา (Linguistic Form) และหน้าที่ภาษาในการสื่อ
 สาร (Communicative Function) ในการสอนแต่ละระดับเอาไว้ ดังนี้

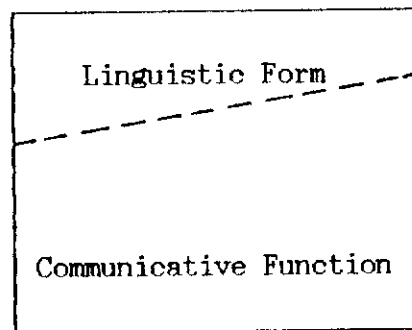
1. การสื่อสารระดับต้น มีลักษณะของโครงสร้าง (Linguistic Form) มากกว่า
 หน้าที่ของภาษา (Communicative Function) กล่าวคือ เริ่มต้นด้วยการสอนไวยากรณ์
 (Grammar) และการออกเสียง (Pronunciation) แต่เป็นการสอนอย่างมีความหมาย โดย
 การนำโครงสร้างนั้น ๆ มาใช้จริงในลักษณะการจัดเข้าเป็นหน่วยในหน้าที่ของภาษาและฝึกทักษะ
 พูด

2. การสื่อสารระดับกลาง ยึดโยงโครงสร้างไวยากรณ์ (Linguistic Form) เป็นสิ่งสำคัญแต่เพิ่มการนำบทสื่อสารมาห้กันอื่น ๆ และให้ความสำคัญกับขอบเขตของไวยากรณ์นั้น (Textual Area) คือแสดงให้เห็นหน้าที่และระดับของประโยคไวยากรณ์นั้นเมื่ออยู่ในบริบทที่ปรากฏในบทเรียน

3. การสื่อสารระดับสูง ระดับนี้ให้ความสำคัญกับหน้าที่ของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารมากขึ้น และมีสัดส่วนของโครงสร้างไวยากรณ์น้อยลง

รูปแบบของการจัดการสอนทั้ง 3 ระดับจะประสานคิดต่อกันเห็นได้ชัดเจน ดังนี้

Linguistic Form	Linguistic Form	Linguistic Form
Communicative Function	Communicative Function	Communicative Function

The Elementary Level

The Intermediate Level

The Advanced Level

จากภาพดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า รูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษา และหน้าที่ของ

ภาษาในการสื่อสารนั้นมีความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่อง เป็นสัดส่วนต่อกัน กล่าวคือ ในระดับต้นผู้เรียน ต้องมีความรู้ในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์มาก เพื่อเป็นพื้นฐานในระดับสูงขึ้นไป และเมื่อผู้เรียน อยู่ในระดับที่สูงขึ้นผู้สอนต้องเน้นเรื่องหน้าที่ของภาษาในการสื่อสารให้มากขึ้น ขณะเดียวกันก็จะ ลดการสอนเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาลงตามลำดับ แต่ไม่ตัดการสอนไปทั้งหมด

กล่าวโดยสรุปก็คือ การจัดเนื้อหาหลักสูตรทางภาษามี 5 ประเภทแต่ละประเภทก็มีจุดเน้นที่ต่างกัน คือ การจัดเนื้อหาหลักสูตรถึงหัวข้อไวยากรณ์ หรือถึงโครงสร้าง เน้นเนื้อหาด้านโครงสร้างไวยากรณ์ พบได้จากเนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษที่กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ อนุญาตให้ใช้ในโรงเรียนได้เช่น หนังสือเรียนที่ใช้ในระดับประถมศึกษาตอนปลายคือหนังสือ The Oxford English Course for Thailand ของ H.C. Burrow ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คือหนังสือ English for Thai Students และหนังสือเรียนชุด Learning Kit ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ การจัดเนื้อหาหลักสูตรอิงสถานการณ์ เน้นการจัดเนื้อหาตามลักษณะของสถานการณ์ของการใช้ภาษา ซึ่งหนังสือแบบเรียนที่ใช้ในประเทศไทยที่มีเนื้อหาหลักสูตรอิงสถานการณ์โดยตรงนั้นไม่มี แต่พบอยู่บ้างในหนังสือ Lado English Series ของ Robert Lado และหนังสือ Junior Active Context English ของ Ethel Brinton และคณะ ซึ่งใช้ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การจัดเนื้อหาหลักสูตรอิงอรรถศาสตร์เน้นเนื้อหาความรู้ทางภาษาศาสตร์ หนังสือที่มีเนื้อหาภาษาอังกฤษหลักสูตรประเภทนี้ยังมี การจัดเนื้อหาหลักสูตรอิงภารกิจเน้นเนื้อหาความรู้หน้าที่ของภาษา หนังสือแบบเรียนที่มีเนื้อหาสาระนี้ ได้แก่ หนังสือ Keep Talking ของกระทรวงศึกษาธิการ และหนังสือ Getting Through to People ของ J.C. Richard และ M.N. Long และการจัดเนื้อหาหลักสูตรแบบสื่อสาร เน้นเนื้อหาที่มีความสมดุลระหว่างรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์และหน้าที่ภาษาในการสื่อสาร หนังสือแบบเรียนที่มีเนื้อหาภาษาลักษณะนี้ ได้แก่ หนังสือ Odyssey 1-6 ของ Victory Kimbrough และคณะ และหนังสือ Writing to Communicate ของกระทรวงศึกษาธิการ

3. การวัดผลและการประเมินผลการศึกษา

ความหมายของการวัดผลและการประเมินผล

กิลฟอร์ด (Guilford, 1954 : 15) ได้นิยามว่า การวัดผล หมายถึง การจัดลำดับเลขให้แก่วัตถุหรือเหตุการณ์โดยมีกฎเกณฑ์ ส่วนการประเมินผล หมายถึง วิธีการของผู้เชี่ยวชาญ

ที่ตัดสินใจเกี่ยวกับคุณค่าของสิ่งที่ต้องการวัด

เสริมศักดิ์ วิชาสารณ์ (2517) ได้กล่าวว่า การวัดผลเป็นการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่เราจะศึกษา การวัดผลเป็นวิทยาศาสตร์ เพราะกระบวนการวัดนั้นสามารถทดสอบว่าจริงหรือไม่ ใครก็ตามที่ทำการวัดโดยเครื่องมืออย่างเดียวกัน จะได้ผลลัพธ์เท่ากันหรือใกล้เคียงกัน การวัดผลเกี่ยวข้องกับปริมาณของสิ่งที่เราจะวัด เช่น การวัดผลออกมาเป็นคะแนน ส่วนการประเมินผล หมายถึง กระบวนการอย่างมีระบบที่จะตรวจสอบว่า ผู้เรียนได้บรรลุถึงจุดประสงค์ที่วางไว้หรือไม่ ดังนั้นการสร้างข้อสอบ ตรวจสอบคะแนน เป็นการวัดผล แต่การบอกว่าง่งหรืออ่อน ให้เกรดอะไร เป็นการประเมินผล

สุร พงษ์ทอง เจริญ (2525) ได้กล่าวถึงความหมายของการวัดผลและประเมินผลภาษาอังกฤษไว้ว่า การวัดผลคือ การตรวจสอบเพื่อพิจารณาว่าผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอะไรบ้าง และเกิดขึ้นในลักษณะใด ส่วนการประเมินผลคือ การนำเอาผลของการวัดและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมาประเมินตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือไม่ และถ้ามีข้อบกพร่องขึ้นก็พิจารณาว่า ข้อบกพร่องนั้นเกิดขึ้นที่ใด เกิดขึ้นที่การเรียนการสอน หรือเกิดขึ้นที่การประเมิน บทเรียนต่าง ๆ ไม่สัมพันธ์กัน ทำให้บทเรียนยากเกินระดับผู้เรียน หรือขาดการใช้สื่อการสอน และเมื่อพบข้อบกพร่องแล้ว ผู้สอนจะนำผลการประเมินนี้ไปปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ เหล่านั้น เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพดีขึ้น

* สรุปได้ว่า การวัดผล (Measurement) หมายถึง การใช้เครื่องมืออย่างใดอย่างหนึ่งที่จะค้นหาหรือตรวจสอบเพื่อให้ได้ปริมาณจำนวน หรือคุณภาพที่มีความหมายแทนพฤติกรรม หรือคุณลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือแผนผลงานที่แต่ละคนแสดงออกมา เช่น การให้คะแนนการตอบข้อสอบของผู้เรียน จะเห็นได้ว่า การวัดต้องมิผลออกมาเป็นปริมาณหรือตัวเลข

การประเมินผล (Evaluation) หมายถึงการนำเอาข้อมูลทั้งหลายที่ได้จากการทดสอบหรือการวัดผลมาประเมินค่า หรือพิจารณาอีกชั้นหนึ่ง การประเมินผลนี้ เป็นการรวบรวมผลของการวัดด้านต่าง ๆ มาพิจารณา กลับกรอง และสรุปผลออกมาว่า ดี-เลว ได้-ตก ได้เกรด ก ข ค ง หรือ จ

* วัตถุประสงค์ของการวัดผลและการประเมินผลการศึกษา

การวัดผลและการประเมินผลเป็นกระบวนการต่อเนื่องของการเรียนการสอน ซึ่งผู้สอนจะต้องวัดผลและประเมินผลการสอนอย่างสม่ำเสมอ ผู้สอนจึงควรเข้าใจวัตถุประสงค์ของการวัด

ผลและประเมินผลเพื่อช่วยให้อัตราความสำเร็จของการเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมายของการศึกษา

งานการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน มีวัตถุประสงค์ดังนี้คือ (ภวิท ประवाल พุกภัย และ สมศักดิ์ สิมธุระเวชญ. 2523 : 374 ; อนันต์ ศรีรสภา. 2520 : 8 ; ชาวล แพรวกุล. 2520 : 150)

1. การประเมินผลเพื่อจัดตำแหน่ง (Placement) เป็นการประเมินผลเพื่อนำผลของแต่ละบุคคลมาเปรียบเทียบกัน เพื่อจะได้ทราบว่าผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถอยู่ในระดับใดของกลุ่ม แบ่งผู้เรียนได้ว่าเหมาะที่จะเรียนอะไร มีพื้นฐานจัดอยู่ในพวกใด มีประโยชน์ต่อการแนะแนวการศึกษา เลือก เป็นข้อมูลสำหรับการสอน การฝึกอบรมต่อไป
2. การประเมินผลเพื่อวินิจฉัย (Diagnosis) เป็นการประเมินผลเพื่อหาว่ามีความสามารถสูงในด้านใด และข้อบกพร่องในด้านใด ทำให้รู้จักผู้เรียนแต่ละคนเป็นอย่างดี มีประโยชน์ต่อการแนะแนว หรือเพื่อนำผลไปจัดการเรียนการสอนซ่อมเสริม
3. การประเมินผลเพื่อเปรียบเทียบ (Assessment) เป็นการประเมินผลเพื่อพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละคนว่าเจริญงอกงามจากเดิมเท่าใดเป็นการเปรียบเทียบความสามารถของตัวเอง ในเวลาหนึ่งกับอีกเวลาหนึ่ง เช่น สอบดูว่าเมื่อแรกเริ่มเปิดภาคการศึกษา ก่อนเล่าเรียนนั้นเขามีความสามารถสูงค่าเท่าใด แต่พอเขาได้เรียนจนแล้ว หรือเรียนมาชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้ว เขางอกงามขึ้นมาบ้างหรือไม่เพียงใด การวัดผลนี้จะต้องการทดสอบอย่างน้อย 2 ครั้ง ครั้งแรกก่อนเรียนกับครั้งหลัง เมื่อเรียนจนแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีแบบทดสอบที่เชื่อถือได้และเที่ยงตรง ประกอบกับมีวิธีการแปลงคะแนนที่มีความหมายเป็นมาตราเดียวกัน จึงจะสามารถเปรียบเทียบซึ่งกันและกันได้
4. การประเมินผลเพื่อพยากรณ์ (Prediction) เป็นการประเมินผลเพื่อนำผลไปใช้เพื่อพยากรณ์ล่วงหน้าว่า อนาคตเขาจะมีความสามารถเรียนไปได้ไกลเพียงใด สามารถจะเรียนสำเร็จหรือไม่ และควรจะเรียนอะไร ถ้าเครื่องมือขาดความเชื่อมั่น การนำผลมาใช้พยากรณ์จะกลับกลายเป็นโทษ
5. การประเมินผลเพื่อประเมินค่า (Evaluation) เป็นการประเมินผลเพื่อนำผลมาประเมินค่าคุณภาพของการศึกษาเป็นส่วนรวมว่า ขบวนการศึกษาที่จัดทำอยู่นี้เหมาะสมหรือไม่ ประการใด นับตั้งแต่ผลการสอน วัตถุประสงค์สัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาที่ตั้งไว้หรือไม่ หลักสูตรเหมาะสมหรือยัง วิธีสอนที่ใช้อยู่ได้ผลเพียงใดหรือจะประเมินค่าเทียบผลการศึกษาระหว่างโรงเรียนต่าง ๆ หรือต่างจังหวัดต่าง ๆ ว่ามีคุณภาพสูงค่าเท่ากันเพียงใดมีจุดเด่น-ข้อบกพร่อง

อยู่ตรงไหน

สรุปได้ว่า การวัดผลนั้นจำเป็นต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ว่าผู้สอนต้องการวัดเพื่ออะไร กระบวนการวัดผลเป็นเพียงเครื่องช่วยให้ผู้สอนบรรลุจุดหมายปลายทางที่วางไว้ ดังนั้นการที่เมื่อถึงเวลาทำการทดสอบโดยนั้ทราบว่าสอบไปทานก็จะ เป็นสิ่งที่ทำให้เสียทั้ง เวลาและพลังงาน

วิธีการวัดและประเมินผล

วิธีการวัดและประเมินผลมีอยู่ด้วยกันหลายวิธี แต่วิธีการวัดและประเมินผลที่ใช้ในปัจจุบันนี้มี 2 วิธี คือ (สุโร พงษ์ทองเจริญ. 2525)

1. การประเมินผลย่อย หรือการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน (Formative Evaluation) เป็นการประเมินผลระหว่างทาการสอนในแต่ละรายวิชา โดยจะทาการทดสอบหลังจากจบการเรียนแต่ละหน่วยการสอนแล้ว จุดประสงค์หลักของการประเมินผลย่อยก็คือ การวัดระดับของความรอบรู้ (Master) แล้วค้นหาบางจุดที่ผู้เรียนยังไม่สามารถเรียนทาได้ หรือเป็นการประเมินว่าผู้เรียนได้เกิดการรอบรู้แล้วอย่างแท้จริงหรือไม่นั่นเอง หรืออีกประการหนึ่งก็คือ การประเมินข้อบกพร่องงานการสอนอันเป็นสู่ทางไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอน โดยอาศัยการวัดผลย่อย ๆ หลายครั้งหลายวิธี ตามจุดประสงค์ในแต่ละบทเรียน ซึ่งเป็นปฏิผลหรือข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ว่าผู้เรียนเกิดการรอบรู้หรือสามารถผ่านหน่วยเรียนขั้นต้น พร้อมทั้งจะเรียนในหน่วยต่อไปแล้วหรือยัง

การประเมินผลย่อยนี้แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

ก. การประเมินผลก่อนการเรียน ก่อนที่จะลงมือสอน เพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐาน และทักษะเบื้องต้นของผู้เรียน หากผู้เรียนขาดความรู้พื้นฐานก็จะต้องสอนให้เสียก่อน

ข. การประเมินผลระหว่างเรียน เป็นการตรวจสอบว่า ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในแผนการสอนหรือไม่ เป็นการช่วยผู้สอนศึกษาผลการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน และห้ทั้งชั้นว่าควรจะคาเนินการต่อไป อย่างไร

ค. การประเมินผลปลายภาคเรียน เพื่อคุมผลการเรียนโดยสรุปของแต่ละภาคเรียน โดยการประเมินผลให้ครอบคลุมจุดประสงค์ หรืออาจพิจารณาเฉพาะจุดประสงค์ที่สำคัญ ๆ ก็ได้

ในการประเมินผลทั้งสามลักษณะนี้ จะต้องเลือกพิจารณาวิธีการวัดและ เครื่องมือในการวัดให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู็ เช่น ถ้าจุดประสงค์ที่ระบุพฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด ก็ควรเลือกใช้แบบทดสอบโดยกาเขียน เขียนคอบหรือตอบปากเปล่า ถ้าพิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นจุดประสงค์ด้านปฏิบัติ เช่น การฟัง การพูด การอ่านออกเสียง เป็นต้น ก็ควรเลือก

ใช้วิธีการสังเกต วิทยานิพนธ์สารวจรายการ หรือแบบการจัดอันดับคุณภาพเป็นเครื่องมือประกอบการสังเกต

เมื่อผู้สอนวัดผลหลาย ๆ วิธีตามจุดประสงค์ที่วางไว้แล้วนำเอาผลมาประเมินดูว่า ผู้สอนบทหรือ เช่นไร เพื่อจะได้ปรับปรุงให้ดีขึ้น การประเมินอาจจะทำได้โดยการวิเคราะห์ข้อสอบ เช่น ถ้าผู้เรียนตอบได้มากก็แสดงว่าสอนได้ผลดี หรือดูได้จากความสนใจของผู้เรียน ถ้าผลการประเมินปรากฏว่าผู้เรียนไม่สนใจ ก็อาจบอกได้ว่าการสอนนั้นไม่ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียน เป็นต้น

2. การประเมินผลรวม หรือการประเมินผลเพื่อตัดสินความสามารถของผู้เรียน (Summative Evaluation) เป็นการประเมินผลการเรียนครั้งละหลาย ๆ หน่วยการสอน หรือสิ้นสุดการเรียนการสอนวิชานั้นแล้ว เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับตัดสินความสามารถของผู้เรียน หรือเพื่อดูว่าผู้เรียนเกิดความรอบรู้ในวิชานั้นหรือไม่ การประเมินผลรวมในแต่ละวิชาจึงมักทำเพียง 2-3 ครั้งต่อวิชาเท่านั้น คือเป็นการวัดผลระหว่างภาคเรียนและการวัดผลปลายภาคเรียนที่มีการเก็บคะแนนรวมเป็นการวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ซึ่งส่วนใหญ่มักจะเป็นข้อสอบข้อเขียน ส่วนการกำหนดสัดส่วนของคะแนนนั้นแน่นอน ขึ้นอยู่กับว่าผู้สอนจะตั้งจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมไว้อย่างไร การตัดสินอาศัยการเปรียบเทียบกับกลุ่ม ซึ่งมีลักษณะดังนี้

ก. เป็นข้อสอบที่มุ่งวัดพฤติกรรมรวมยอดของพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในจุดประสงค์ของรายวิชา อาจจะรวมทั้งความสนใจในการเรียน ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและอื่น ๆ ด้วยก็ได้

ข. ใช้คะแนนจากการสอบเป็นการตัดสินผล

ค. ทำการทดสอบเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในภาคนั้นหรือรายวิชานั้น

ง. ใช้การเปรียบเทียบกับกลุ่มเป็นการตัดสิน ดังนั้นมาตรฐานของคุณภาพจึงขึ้นอยู่กับกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบ

จ. ประเมินผลออกมาเป็นระดับคะแนน เช่น ระดับดีมาก (4) ดี (3) ค่อนข้างดี (2) พอใช้ (1) ค่อนข้างอ่อน (0)

สรุปได้ว่า การประเมินผลทั้ง 2 วิธี คือ การประเมินผลย่อยและการประเมินผลรวมต่างก็มีความสำคัญต่อหลักสูตรการเรียนการสอนทั้ง 2 วิธี เพราะวิธีการประเมินผลแต่ละวิธีก็มีบทบาทแตกต่างกัน และไม่สามารถจะนำมาเปรียบเทียบกันได้ การเรียนการสอนจึงใช้การวัดและประเมินผลทั้ง 2 วิธีนี้ควบคู่กันไป

การประเมินผลระหว่างการเรียน

น่าจะจะต้องมีการทดสอบเป็นทางการ ผู้สอนอาจจะทำการประเมินผลโดยวิธีการดังนี้

1. การสังเกต ในขณะที่สอนผู้สอนจะสังเกตผู้เรียนในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้

ก. ความสนใจ และความเอาใจใส่ในการเรียน รวมทั้งความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนในแต่ละคาบเรียน หรือแต่ละบทเรียน

ข. ความถูกต้องในการออกเสียง การพูด การอ่านคำและประโยค รวมทั้งการอ่านเพื่อความบันเทิงด้วย

ค. ความถูกต้องในการใช้ภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจ ในการทำกิจกรรมทางภาษาแบบต่าง ๆ ตามที่บทเรียนกำหนด

ง. ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน เช่น

- อ่านในใจ แล้วเกิดความเข้าใจ และเล่าเรื่องได้
- ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
- แสดงท่าทางประกอบตามเนื้อเรื่องได้

2. การซักถาม ทำได้ 2 แบบ

ก. การสนทนา ซักถาม โต้ตอบ เช่น การใช้บทสนทนาในบทเรียน การตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ การให้นักเรียนซักถามหรือโต้ตอบกันเอง เป็นต้น

ข. ซักถามเกี่ยวกับข้อความหรือเรื่องราวที่อ่าน หรือจากภาพ

3. การตรวจงาน คือ แบบฝึกหัดในบทเรียนและแบบฝึกหัดเสริมที่ผู้สอนจัดทำขึ้น ดูความถูกต้องของการเขียนคำศัพท์ ประโยคและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนความสะอาดและเรียบร้อยในการเรียน รวมทั้งความสม่ำเสมอในการส่งงานด้วย

4. การสอบ ควรมีการทดสอบบ่อย เมื่อผู้สอนสอนจบในแต่ละบท หรือสอนจบหลายบทที่มีเนื้อหาต่อเนื่องกัน

การประเมินผลปลายภาคเรียน

มีจุดมุ่งหมายเพื่อดูผลการเรียนที่ได้เรียนมาตลอดภาคเรียน โดยส่วนรวมมักจะกระทำโดยการนำจุดประสงค์ที่สอนในภาคเรียนเป็นเกณฑ์ ใช้จุดประสงค์ที่เป็นตัวแทนและครอบคลุมจุดประสงค์ย่อยที่ระบุไว้ หรือจุดประสงค์ปลายทางที่คิดว่าเป็นตัวแทนของจุดประสงค์ทั้งหมดมาประเมิน อาจจะแบ่งการวัดเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การวัดพฤติกรรมการปฏิบัติ

การตรวจสอบพฤติกรรมในลักษณะนี้ ทำให้โดยการสังเกต การตรวจผลงานโดยมีแบบสำรวจรายการ หรือแบบการจัดอันดับคุณภาพเป็นเครื่องมือประกอบการทดสอบในลักษณะนี้ ได้แก่ การทดสอบทักษะในการพูด การอ่านออกเสียง (อาจจะมีการวัดผลกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การฟังคำสั่งและปฏิบัติตาม และการรวบรวมคำศัพท์ที่หาพจนานุกรมของผู้เรียนเองก็ได้)

2. การวัดพฤติกรรมด้านความรู้ความคิด

เครื่องมือในการทดสอบ อาจจะใช้วิธีสอบข้อเขียน การสอบปากเปล่า หรือสัมภาษณ์ก็ได้

ประเภทของแบบทดสอบ (Types of Test)

ในการกำหนดประเภทของแบบทดสอบ วิชาใช้จุดประสงค์เป็นเกณฑ์นั้น ประเภทของแบบทดสอบที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอยู่เสมอ คือ

1. แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Tests) เป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพสมองด้านต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนรายวิชาใดวิชาหนึ่ง หรือมีความรู้ความสามารถถึงเกณฑ์ตามหลักสูตรหรือไม่ (Heaton. 1975 : 163 ; Finocchiaro and Sako. 1983 : 15)

2. แบบทดสอบสมรรถนะ (Proficiency Tests) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดสิ่งที่ผู้เรียนรู้อยู่ แต่สิ่งที่ผู้เรียนรู้อยู่ซึ่งใช้แบบทดสอบนี้ทดสอบ จะไม่สัมพันธ์กับรายวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ แบบทดสอบนี้โดยทั่วไปจะใช้สำหรับจุดประสงค์เฉพาะอย่าง (Heaton. 1975 : xi; Harrison. 1983 : 7-8; Finocchiaro and Sako. 1983 : 21) เช่น ทักสินคค์เลือกผู้เรียนสำหรับโปรแกรมการเรียน ประเมินความพร้อมของผู้เรียนในการเลือกเรียนบางรายวิชา (Finocchiaro and Sako. 1983 : 21)

3. แบบทดสอบวินิจฉัย (Diagnostic Tests) ใช้ทดสอบผู้เรียนเพื่อค้นหาว่าทักษะ เนื้อหาที่นำมาทดสอบนั้นมีจุดใดที่ผู้เรียนมีปัญหในการเรียนรู้ (Weaknesses) และจุดใดที่ผู้เรียนไม่มีปัญหในการเรียนรู้ (Strengths) (Lado. 1977 : 369; Finocchiaro and Sako. 1983 : 22)

ผลการทดสอบของแบบทดสอบวินิจฉัยสามารถบอกได้ถึงจุดที่ผู้เรียนมีปัญหา และไม่มีปัญหในการเรียนรู้ และชี้ให้เห็นถึงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน เพราะจุดที่มีปัญหาในการเรียนรู้ของผู้เรียนสามารถบอกถึงความก้าวหน้าของผู้เรียนในการเรียนรู้

4. แบบทดสอบจัดอันดับ (Placement Tests) ใช้ทดสอบเพื่อระดับความรู้ที่ผู้

เรียนมืออยู่และจัดอันดับผู้เรียนนั้นให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมของการเรียนการสอน (Harrison. 1983 : 4)

วิทยปक्तिแบบทดสอบจัดอันดับ จะเป็นชนิดหนึ่งของแบบทดสอบสมรรถนะ (Proficiency Tests) แต่ ลาโด (Lado. 1977 : 369) กล่าวว่าแบบทดสอบจัดอันดับสามารถนำแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลมาใช้ได้ด้วย ถ้าผู้เรียนที่จะจัดอันดับมีพื้นฐานการเรียนที่เหมือนกันมาก่อน ในการนี้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลมีความเท่าเทียมกับแบบทดสอบสมรรถนะ

สรุปก็คือ แบบทดสอบทุกประเภทมีความสัมพันธ์กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การจะเลือกใช้แบบทดสอบประเภทใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ในการใช้ ถ้าจะใช้แบบทดสอบเพื่อจัดอันดับผู้เรียนตามความสามารถจะใช้แบบทดสอบจัดอันดับ (Placement Tests) ถ้าจะใช้เพื่อดูถึงจุดที่มีปัญหาและแนวโน้มทางการเรียนรู้ของผู้เรียน จะใช้แบบทดสอบวินิจฉัย (Diagnostic Tests) ถ้าใช้เพื่อวัดความสามารถของผู้เรียนจะใช้แบบทดสอบสมรรถนะ (Proficiency Tests) ถ้าใช้เพื่อวัดว่าผู้เรียนเรียนรู้เพียงใด จากสิ่งที่ผู้สอนสอนในรายวิชาใดรายวิชาหนึ่งจะใช้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Tests) ดังนั้นแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลจึงมีความสัมพันธ์กับจุดประสงค์รายวิชา (Course Objective) และจุดประสงค์ของหลักสูตร (Curriculum Objective)

4. ทักษะและองค์ประกอบทางภาษา

ในการเรียนการสอนภาษาคงคำนึงถึงทักษะทางภาษา (Linguistic Skills) ซึ่งประกอบด้วย ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และยังคงคำนึงถึงองค์ประกอบทางภาษา (Language Contents) ได้แก่ คำศัพท์ และไวยากรณ์ เพราะทักษะและองค์ประกอบทางภาษาเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษา ถ้าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถครบทุกทักษะและองค์ประกอบทางภาษา ก็แสดงว่าผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา และนอกจากนี้การเรียนการสอนภาษา ผู้สอนก็ควรทำให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษาคด้วย จึงจะทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสม

ทักษะการฟัง

ทักษะการฟังแบ่งออกได้เป็น 5 ระดับคือ (Valette และ Disick. 1972 : 141-142)

1. ระดับกลไก (Mechanical Skills) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถบอกความแตก

ต่างระหว่างภาษาของคน และภาษาต่างประเทศได้ สามารถจำแนกเสียงที่ได้ยินแม้ว่าจะฟังเข้าใจความหมาย

2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำ และประโยคที่เรียนแล้ว สามารถทำตามคำสั่งที่คุ้นเคย และจัดประโยคที่ได้ยินให้เข้ากับรูปภาพหรือจับคู่ประโยคที่มีความหมายเหมือนกัน

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างและคำศัพท์ที่เรียนแล้ว สามารถตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิด สามารถเลือกข้อความหรือคำตอบที่เหมาะสมกับคำถาม และสามารถเข้าใจความหมายของข้อความที่ซับซ้อนมากขึ้น

4. ระดับสื่อสาร (Communication) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจคำสั่ง คำอธิบาย สามารถบอกความหมายทั่ว ๆ ไปของข้อความที่มีศัพท์ที่คุ้นเคย หรือศัพท์ใหม่ สามารถเริ่มข้อความที่ได้ยินไม่ชัดเจนได้ สามารถเข้าใจคำพูดในบทละคร ภาพยนตร์ โทรทัศน์ และวิทยุได้

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ข้อบกพร่องของข้อกล่าวหา สามารถแยกแยะมาตรฐานของภาษาพูดของชนชั้นในสังคมว่าใช้ในระดับใด เข้าใจความหมายตรง และความหมายแฝงของข้อความที่ได้ยิน และตระหนักถึงความแตกต่างของความหมายจากระดับเสียงในคำและในประโยค สามารถบรรยายอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้

แฮร์ริส (Harris. 1974) ได้แบ่งการทดสอบความสามารถในการฟังออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การทดสอบความสามารถในการจำแนกเสียง

1.1 ความสามารถในการจำแนกเสียงในคำโดด สามารถจำแนกได้ว่าเหมือนหรือต่างกัน

1.2 ความสามารถในการจำแนกคำที่อยู่ในข้อความ สามารถจำแนกได้ว่า คำหรือข้อความตรงกับรูปภาพหรือประโยคใด

2. การทดสอบความสามารถในการเข้าใจข้อความที่ฟัง

2.1 ประโยคคำสั่งให้ฟังปฏิบัติตาม เหมาะสำหรับผู้เด็กเล็ก เป็นการทดสอบความสามารถในการฟังเพียงอย่างเดียว

2.2 ประโยคคำถามหรือประโยคบอกเล่า เหมาะสำหรับผู้ที่สามารถอ่านประโยคภาษาอังกฤษง่าย ๆ ได้แล้ว เพราะต้องเลือกคำตอบที่เป็นภาษาเขียนสั้น ๆ ซึ่งเป็นการทดสอบ

ความสามารถทางการอ่านด้วย

2.3 การสนทนา ทดสอบความเข้าใจเรื่องราวที่ได้ฟัง โดยเลือกคำตอบจากภาษาเขียนสั้น ๆ ภายหลังจากได้ยินคำถามเกี่ยวกับเรื่องนั้น

2.4 การบรรยาย ทดสอบความสามารถในการเข้าใจเรื่องราวทั่วไปในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนสามารถจดสิ่งสำคัญจากเรื่องที่ฟังได้ แล้วเลือกคำตอบจากภาษาเขียน หรือเขียนตนเอง เป็นการทดสอบความสามารถทั้งอ่านและเขียน ซึ่งเหมาะสำหรับผู้ทดสอบที่มีความรู้ทางภาษาดีแล้ว

ฮีทตัน (Heaton. 1975) ให้ความเห็นว่า ในการทดสอบความสามารถในการฟัง ถ้าผู้ฟังได้มีโอกาสเห็นหน้าผู้พูดด้วยจะสามารถเข้าใจเรื่องราวได้ดี แต่ในกรณีที่ผู้ฟังไม่สามารถทดสอบด้วยวิธีนี้ได้ ผู้ทดสอบอาจจะใช้ เครื่องบันทึกเสียงที่มีคุณภาพสูง บันทึกเสียงเจ้าของภาษาที่มีเสียงและสำเนียงมาตรฐานชัดเจน เพื่อให้ทดสอบก็ได้

คาเน (Danay. 1963) และลาโด (Lado. 1965) ให้ความเห็นว่า ข้อความที่เข้าในการทดสอบควรเป็นภาษาพูดและมีความยาวพอเหมาะกับระดับของผู้เรียน ส่วนผู้เรียนที่นำข้อเจ้าของภาษา ควรใช้ข้อความสั้น ๆ เนื่องจากผู้เรียนนำข้อเจ้าของภาษาจึงทำให้มีความสามารถในการจดจำข้อความที่ฟังได้น้อยกว่าเจ้าของภาษาในอัตราส่วนระหว่าง 9-15 คำ ถ้าหากเป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบควรเว้นช่วงระยะเวลาให้อ่านตัวเลือก ข้อละประมาณ 12 วินาที

สรุปได้ว่า ในการสอนทักษะการฟังขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียนว่าอยู่ในระดับใด เป็นระดับต้นที่เริ่มเรียนหรือระดับสูงแล้ว เพื่อกำหนดระดับความสามารถของผู้เรียนได้ว่า ควรมีความสามารถในการฟังระดับใดเช่น ระดับกลาง ระดับต่ำหรือระดับวิจารณ์ แล้วเลือกการทดสอบที่เหมาะสมกับระดับนั้นของผู้เรียน และจุดมุ่งหมายของการฟังในแต่ละระดับ

ทักษะการพูด

สถาบันวิจัยการทดสอบสัมภาษณ์ต่างประเทศ (The Foreign Institute Oral Interview) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับคือ (รตากรณ์ มานพวงศ์. 2529 : 36 ; อ้างอิงมาจาก Oller. 1979 : 320-321)

ระดับที่ 1 ความสามารถในการพูดระดับต้น (Elementary Proficiency) ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่าย ๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่จำกัด

ระดับที่ 2 ความสามารถในการพูดระดับปฏิบัติงานในวงจำกัด (Limited Working Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานของสังคมได้ เช่น การแนะนำตัว และ

สนทนาในเรื่องง่าย ๆ ที่มีได้เตรียมตัวมาก่อน เช่น เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับครอบครัวและตนเอง

ระดับที่ 3 ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพขั้นต้น (Minimum Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถสนทนาเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ด้านอาชีพ และสังคมได้ รวมทั้งเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะบางเรื่อง

ระดับที่ 4 ความสามารถในการพูดขั้นระดับมืออาชีพ (Full Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงและไวยากรณ์น้อยมาก และสามารถโต้ตอบอย่างเหมาะสมในทุกเรื่อง แม้แต่ในสถานการณ์ที่ไม่น่าคุ้นเคย

ระดับที่ 5 ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา (Native or Bilingual Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษาผู้ได้รับการศึกษาที่รวมทั้งสามารถใช้คำศัพท์ สำนวนคำพูด และการอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

วาเล็ทและดิสซิก (Valette and Disick, 1972 : 153-158) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) ผู้เรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียงระดับเสียง เสียงเน้นหนัก จังหวะ การหยุดและการออกเสียง เชื่อมระหว่างคำตามแบบเจ้าของภาษาได้ และสามารถท่องจำคำ ประโยค หรือข้อความ บทสนทนาต่าง ๆ ตลอดจนสามารถออกเสียงข้อความที่เรียนมาแล้วได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น

2. ระดับความรู้ (Knowledge) ผู้เรียนสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนมาโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่าง เข้าใจความหมาย

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) ผู้เรียนสามารถนำกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วสร้างรูปประโยคใหม่ ๆ ได้ตามที่ต้องการ และสามารถพูดได้ถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ

4. ระดับสื่อสาร (Communication) ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นความต้องการให้ผู้ อื่นรู้ได้โดยเน้นความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ความสามารถในการสื่อสารมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ แล้วเลือกใช้คำพูด สำนวน คำเสียง ตลอดจนลีลาการพูดที่เหมาะสม

สรุปได้ว่า ระดับความสามารถในการพูดของสถาบันบริการการสอบสัมภาษณ์ด้านต่างประเทศ

เทศนั้นเน้นทักษะทางด้านการเรียนภาษาเพื่อใช้ในการประกอบอาชีพ ซึ่งเหมาะสำหรับการเรียนการสอนภาษาในสถาบันภาษาที่เปิดสอนหลักสูตรเร่งรัดหรือหลักสูตรภาษาเฉพาะสาขาวิชาชีพ แต่ระดับความสามารถในการพูดของวาเล็ทและคิลิค เหมาะสำหรับนำไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาในโรงเรียน เพราะได้ระบุพฤติกรรมของผู้พูดในแต่ละระดับไว้ชัดเจน มีการเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ซึ่งทำให้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการพูดได้ถูกต้องตามขั้นตอน และสะดวกต่อการวัดและประเมินผล

บทบาทของผู้สอนในการสอนทักษะการพูดแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนคือ (Byrne, 1986 : 22-99 ; จริญญาภรณ์ ฤทธิประศาสน์, 2527 : 13-14)

1. ขั้นการให้ความรู้ (The Presentation Stage) ผู้สอนเป็นผู้เลือกเนื้อเรื่องหรือบทเรียนที่จะสอน และนำมาสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและจดจำสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ในขั้นตอนนี้ คือ โครงสร้างของภาษา ศัพท์ การสื่อสาร เพื่อแสดงจุดมุ่งหมายทางสังคมของการพูดแต่ละครั้ง ผู้สอนจะใช้บทสนทนา (Dialogue) ในการสอน

2. ขั้นการฝึกฝน (The Practice Stage) ผู้สอนทำหน้าที่แจกจ่ายงานให้ผู้เรียนทุกคน ได้มีโอกาสฝึกฝนบทเรียนด้วยการพูดให้มากที่สุด เพื่อให้เกิดความคล่องและเคยชิน จนสามารถนำภาษาไปใช้ได้อย่างอัตโนมัติ ในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยผู้สอนอาจจัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่เป็นกลุ่ม (Group Work) กิจกรรมที่เป็นคู่ (Pair Work) หรือกิจกรรมที่ทำคนเดียว (Individual Work)

3. ขั้นการใช้ภาษาตามความต้องการ (The Production Stage) ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำหรือที่ปรึกษา โดยการสร้างสถานการณ์และสภาพแวดล้อม ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสดำเนินความรู้ที่ได้รับมาแล้วทั้ง 2 ขั้นตอน มาแสดงออกในการสื่อสารอย่างเสรี เพื่อให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของภาษาเมื่อสามารถนำมาใช้ได้ และจะก่อให้เกิดความมั่นใจในการใช้ต่อไป ในขั้นตอนนี้ผู้สอนต้องคอยดูแล และพยายามให้ผู้เรียนที่อายุน้อยได้พูด ให้ความสำคัญของผู้เรียนในเรื่องที่พูด วิธีการและเทคนิคที่ใช้เพื่อให้การเรียนได้ผล คือการแสดงบทบาทสมมติ (Role-Playing)

สุร พงษ์ทอง เจริญ (2522 : 122) และ หวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2521 : 89) ได้กล่าวสอดคล้องกันว่า การสอนพูดแบ่งออกได้เป็น 2 ระดับคือ

1. ระดับเตรียมตัว เป็นการสอนให้ผู้เรียนแบบตัวอย่าง ส่วนมากได้แก่การเลียนแบบ ประโยคที่ถูกต้องจากผู้สอน หรือจากเทปบันทึกเสียง

2. ระดับแสดงออก เมื่อผู้เรียนสามารถจำคำและประโยคได้พอควรแล้ว จะสามารถพูด

แสดงความตั้งใจของตนเองออกไปให้สอดคล้องกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

กล่าวโดยสรุปก็คือ ก่อนสอนทักษะการพูด ผู้เรียนควรมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ และผู้สอนควรพยายามหากิจกรรมต่าง ๆ ที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดจริง ๆ ในชั้นเรียน ซึ่งอาจจะเป็นการพูดตามอย่างที่เคยได้ยินมาชั้นแรก และพูดอย่างอิสระในชั้นต่อไป

ทักษะการอ่าน

การอ่านมีทั้งการอ่านออกเสียงและการอ่านเพื่อความเข้าใจแต่จุดเน้นของการสอนทักษะการอ่านนั้นอยู่ที่การอ่านเพื่อความเข้าใจ ซึ่งสมิธ (Smith, 1977) ได้จัดระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 3 ระดับ คือ

1. ระดับความเข้าใจความหมายขั้นพื้นฐานจากการเห็นคำ (Literal Comprehension) คือการอ่านที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายจากข้อความที่ปรากฏ

2. ระดับตีความ (Interpretation) คือการอ่านที่ผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายในสิ่งที่ผู้เขียนมีไว้กล่าวไว้โดยตรง ความเข้าใจขั้นนี้ต้องอาศัยความเข้าใจระดับแรกเป็นพื้นฐาน

3. ระดับวิจารณ์ (Critical Reading) เป็นการอ่านที่ต้องใช้ความคิดของผู้อ่านมาวิเคราะห์ตัดสิน และประเมินค่าข้อความที่อ่านด้วย ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจระดับแรกและระดับที่สองเป็นพื้นฐาน

สรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจทั้ง 3 ระดับนี้ ระดับความเข้าใจความหมายขั้นพื้นฐานสำคัญมาก เพราะเป็นพื้นฐานในการอ่านระดับตีความและระดับวิจารณ์ ผู้สอนจึงควรฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านในระดับแรกได้เป็นอย่างดี เพื่อเป็นพื้นฐานที่ดีในการเรียนในระดับต่อไป

แฮร์ริส และซิเพย์ (Harris and Sipay, 1979 : 141-142) กล่าวว่าในการสอนอ่านผู้สอนควรมีคหัตถการสอนในลักษณะดังต่อไปนี้

1. การสอนอ่านต้องพยายามสร้างกิจกรรมที่สนุกสนาน

2. การสอนที่เป็นระบบนั้น ต้องให้ทักษะการค้นหาคำความหมายที่เหมาะสมและเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ในระดับประถมฝึกอ่านเพื่อพัฒนาคำศัพท์ ทักษะการค้นหาคำความหมาย เป็นต้น

3. กิจกรรมที่ใช้ในการสอน ควรเปิดโอกาสให้มีกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเพียงพอ เช่น การฝึกอ่านออกเสียง อ่านในใจ หรือการฝึกผู้เรียนอ่านด้วยตัวเอง

4. บทเรียนและกิจกรรม ต้องสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลเพราะแต่ละคนมีพื้นฐาน

ความสามารถในการอ่านไม่เท่ากัน

5. ให้ความเอาใจใส่ผู้เรียนที่มีปัญหา ผู้สอนต้องใช้เวลาและช่วยพัฒนาการอ่านของเขา
เหล่านั้น

6. ควรมีแผนงาน (Plan) เพื่อสนับสนุนการอ่านของผู้เรียนตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึง
มัธยม

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 86-89) ได้กล่าวถึงการสอนทักษะอ่านว่า ผู้สอน
ควรให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับสื่อเขียนที่มีลักษณะต่าง ๆ กัน ทั้งในรูปของข้อเขียนประเภทร้อยแก้วและ
ร้อยกรอง ทั้งนี้ผู้สอนควรจะเน้นการพัฒนาทักษะอ่านให้แก่ผู้เรียน ควบคู่ไปกับการสอนเนื้อหาใน
บทเรียน วิทยามีทักษะในการอ่าน ดังนี้

1. การอ่านแบบเปิดผ่านไปอย่างรวดเร็ว (Skimming) ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนให้
ตั้งคำถามไว้ในใจก่อนเริ่มอ่าน คือรู้จุดประสงค์ของสิ่งที่อ่าน

2. การอ่านแบบต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจง (Scanning) ผู้เรียนจะได้รับการฝึก
ให้อ่านอย่างรวดเร็ว เพื่อหาใจความสำคัญ เช่น การฝึกอ่านข่าว โฆษณา เป็นต้น

3. การอ่านเพื่อหารายละเอียด (Through Reading หรือ Receptive Reading)
ผู้เรียนจะต้องเข้าใจข้อเขียนทั้งใจความสำคัญ และรายละเอียดปลีกย่อย

4. การอ่านเชิงวิจารณ์ (Critical Reading) เป็นทักษะที่ยากที่สุด และควรใช้ใน
ระดับที่สูงขึ้น เพราะผู้อ่านจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อข้อเขียนที่ตนอ่าน วิทยใช้ความรู้และประสบการณ์
ที่มีอยู่มาสนับสนุน หรือโต้แย้งต่อข้อเขียนนั้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2531 : 85) ได้มีความเห็นสอดคล้องกับสมิธว่า การสอนอ่าน
ในปัจจุบัน มีเป้าหมายในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ในการจับใจความสำคัญของเรื่อง
แปลความ ตีความ และขยายความของเรื่องได้ วิทยมีกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้
เรียนเกิดประสบการณ์เดิมของคนให้มากที่สุดในการตีความหมาย ผู้สอนจะเป็นเพียงผู้ช่วยใน
การจัดเนื้อหา และจัดประสบการณ์ในการอ่านแก่ผู้เรียน พร้อมทั้งให้คำแนะนำเกี่ยวกับเทคนิควิธี
ในการอ่านที่จะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จ ในการพัฒนาการอ่านของเขา และสามารถอ่าน
และค้นคว้าด้วยตนเองกับสิ่งที่อ่านในชีวิตประจำวันได้

กล่าวโดยสรุปก็คือ ผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะในการอ่านทั้ง 4 วิธี คือ การอ่านแบบ
เปิดผ่านไปอย่างรวดเร็ว การอ่านแบบต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจง การอ่านเพื่อหารายละเอียด
และ การอ่านเชิงวิจารณ์ เพื่อให้ผู้เรียนจะได้เลือกวิธีที่เหมาะสมกับจุดประสงค์ของการ

อ่านวนแต่ละครั้ง

สำหรับการทดสอบนั้น ลาดอ (Lado. 1972 : 232-238) ได้แบ่งการทดสอบอ่านเป็น

3 ระดับ คือ

ระดับก่อนการอ่าน (Pre-Reading) หมายถึง ความสามารถในการจำแนกและรู้จัก
ลักษณะของภาษาคือตัวอักษร

ระดับที่สอง คือ ความสามารถในการอ่านเป็นประโยคได้อย่างเข้าใจ

ระดับที่สาม คือ ความสามารถในการอ่านเอาความ จากข้อความที่ยกมาเป็นตอน ๆ
(passage)

การอ่านข้อความ เป็นตอน ๆ (Passage) เป็นการทดสอบการอ่านที่เข้าได้ผล ทั้งกับเจ้าของ
ของภาษาและกับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Valette. 1977 : 12) ทั้งนี้
ความยาวของข้อความที่ยกมาให้ผู้ทดสอบอ่านนั้น จะไม่มีกำหนดแน่นอนตายตัวว่าจะต้องมีความ
ยาวเป็นจำนวนมากน้อยก็ตาม แต่อย่างไรก็ตาม ข้อความที่ยกมานั้นควรมีความยาวที่เหมาะสม มี
ความชัดเจนและมีความหมายสมบูรณ์ในตัวเอง วิทยากรต้องอาศัยข้อความอื่นมาขยายความสนับสนุน
แต่สำหรับผู้เริ่มเรียนภาษา ผู้สอนอาจหาการทดสอบโดยให้ผู้เรียนดูภาพ และ เลือกคำที่มี
ความหมายกับรูปภาพ (Heaton. 1975) ทั้งนี้เนื่องจากผู้เริ่มเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ และ
ไวยากรณ์เพียงจำนวนน้อย

สรุปก็คือ ในการทดสอบทักษะการอ่าน ผู้สอนควรรูปภาพประกอบสำหรับผู้เรียนในระดับต้น และใช้ข้อความ เป็นตอน ๆ (Passage) สำหรับผู้เรียนระดับที่สูงขึ้น

ทักษะการเขียน

ฮีตัน (Heaton. 1975 : 138) ได้จัดองค์ประกอบที่จำเป็น และสำคัญในการเขียน ดังนี้

1. ทักษะทางไวยากรณ์ (Grammatical Skills) หมายถึง ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ทางภาษาได้ถูกต้อง
2. ทักษะลีลา (Stylistical Skills) หมายถึง ความสามารถในการใช้ประโยคและภาษาได้อย่างเหมาะสม
3. ทักษะกลไก (Mechanical Skills) หมายถึง ความสามารถในการใช้เครื่องพิมพ์ดีด การใช้อักษรตัวพิมพ์หรือตัวเขียนใหญ่ได้ถูกต้อง
4. ทักษะการตัดสินใจ (Judgement Skills) หมายถึง ความสามารถในการที่จะเขียน

ได้ตามความคิด และลำดับความคิดนั้น ๆ ได้อย่างสมเหตุสมผล

แฮร์ริส (Harris. 1974 : 68-69) กล่าวว่าองค์ประกอบของการเขียนโดยทั่วไปมี

5 ประการคือ

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ ใจความของการเขียน ความคิดที่แสดงออก
2. รูปแบบ (Form) ได้แก่ การเรียบเรียงเนื้อหา
3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ การใช้รูปแบบทางไวยากรณ์และโครงสร้าง
4. สีสลาภาษา (Style) ได้แก่ การเลือกใช้โครงสร้างและคำศัพท์ที่ทำให้เกิดอารมณ์

และอรรถรส (Tone and Flavor) ในข้อความที่เขียน

5. กลไก (Mechanics) ได้แก่ การใช้เครื่องหมาย และตัวอักษรที่ถูกต้องตามแบบแผนของภาษา

สรุปว่า การจัดองค์ประกอบของการเขียนทั้งของฮัทสัน และของแฮร์ริส ต่างก็สอดคล้องกัน ซึ่งงานขั้นที่เริ่มเขียนภาษา ทักษะที่เน้นมาก คือ ทักษะกลไก เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวพิมพ์หรือตัวเขียนใหญ่ รวมทั้งการสะกดคำ อีกทักษะที่เน้นมากเช่นกันคือ ทักษะทางไวยากรณ์ ซึ่งได้แก่ ความสามารถในการใช้โครงสร้างและคำในประโยคได้ถูกต้อง สำหรับผู้เรียนในระดับที่สูงขึ้น จะเน้นทักษะลีลา และทักษะการตัดสินใจ เช่น การเขียนจดหมาย และการเขียนเรียงความ เป็นต้น

ในการสอนทักษะการเขียน ได้มีผู้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการสอนการเขียน ดังนี้

ศรีวิชัย สุวรรณภักดิ์ (2522 : 157-158) ได้กล่าวถึงสิ่งที่ควรคำนึงในการสอนทักษะการเขียน ดังนี้คือ

1. การฝึกการเขียนส่วนใหญ่ ควรเน้นการฝึกนอกห้องเรียนมากกว่า เพราะเวลาสอนส่วนใหญ่ในห้องเรียน ควรใช้ในการฝึกทักษะการฟัง การพูด ซึ่งเป็นทักษะที่ผู้เรียนไม่สามารถมีโอกาสดูฝึกด้วยตนเองได้นอกห้องเรียน

2. การเขียนอังกฤษ (Dictation) และแบบฝึกปากเปล่าที่ง่าย ๆ ควรนำมาเป็นแบบฝึกเขียนในห้องเรียนบ้าง

3. สิ่งให้ผู้เรียนฝึกเขียนนั้น ควรจะเป็นสิ่งที่เขาได้ฝึกด้วยปากเปล่ามาแล้ว การเขียนเป็นการเสริมสิ่งที่ได้ฝึกปากเปล่ามานั้น

4. งานทุกครั้งให้ผู้เรียนเขียน ไม่ว่าจะป็นงานเขียนในห้องหรือการบ้านก็ตาม ผู้สอนควรตรวจสอบอย่างละเอียด และส่งคืนผู้เรียนโดยเร็วที่สุด

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 109-110) กล่าวว่า ผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ในการสอนทักษะการเขียน คือ

1. ผู้เรียนควรคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาเขียนหลาย ๆ แบบ ทั้งนี้ถ้าผู้เรียนเห็นแค่บทสนทนาหรือการเขียนแบบเล่าเรื่อง ผู้เรียนก็ไม่สามารถเขียนจดหมายหรือรายงานได้ ดังนั้นจึงควรอธิบายรูปแบบการเขียนแบบต่าง ๆ เช่น แบบเล่าเรื่อง (Narrative) แบบบรรยาย (Descriptive)

2. ผู้เรียนควรทราบว่า กลไกต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนมีอะไรบ้าง เช่น การเขียนตัวอักษร กฎการเรียบเรียงประโยค การทำให้เครื่องหมายวรรคตอน การให้เครื่องหมายสัมพันธภาพ (Discourse Markers) ต่าง ๆ

3. ผู้เรียนควรได้เขียนสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง เพื่อจะช่วยให้เกิดแรงจูงใจ และเห็นความสำคัญที่จะเขียน เพราะต้องนำไปใช้จริงในชีวิตประจำวัน

4. ผู้สอนพึงระลึกเสมอว่า นวัตกรรมใดเป็นวิธีที่ดีที่สุด ผู้สอนที่ใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร อาจใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ ความที่เห็นว่าเหมาะสมกับผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการเขียนแบบบริบทต่าง ๆ การเขียนเรียงความ โดยการวางกรอบมาให้เขียน การเขียนแบบอิสระ การฝึกประโยค การวิเคราะห์บริบทที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นของทุกวิธี

5. ผู้สอนควรตระหนักว่าหลักการที่ว่า การเขียนคือ การเขียนข้อเขียนที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ไม่ว่าการเขียนแต่เพียงประโยคเดียว ๆ เท่านั้น ผู้เขียนจะต้องเขียนเพื่อสนองจุดประสงค์ของตนและผู้อ่าน

6. ผู้สอนควรแลกเปลี่ยนลักษณะการทำงานระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนตัวต่อตัวมาเป็นผู้สอนและผู้เรียนหลาย ๆ คน เปลี่ยนบทบาทจากผู้ชี้ข้อผิด และผู้ตรวจข้อสอบ มาเป็นผู้อ่านและช่วยวิจารณ์ฉบับร่างของผู้เขียนแทน และผู้เขียนกับผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำงานด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า ผู้สอนควรเตรียมตัวผู้เรียนให้มีความรู้ในด้านต่าง ๆ เช่น การใช้ตัวอักษร การให้เครื่องหมายวรรคตอน กฎการเรียบเรียงประโยค เป็นต้น นอกจากนี้ควรมองให้ผู้เรียนได้เห็นข้อเขียนหลาย ๆ รูปแบบเช่นบทสนทนา เรื่องเล่า การบรรยาย ข่าว จดหมาย โฆษณา เป็นต้น และสิ่งที่ผู้สอนให้ผู้เรียนเขียนออกมาเป็นสิ่งที่ได้พบเห็นและได้ใช้ในชีวิตประจำวันจริง ๆ

ในการสร้างข้อสอบ เพื่อวัดความสามารถในการเขียน แฮร์ริส (Harris, 1974 : 71-76) ได้เสนอว่าควรวัดองค์ประกอบของการเขียนใน 3 ลักษณะ ดังนี้

1. การทดสอบไวยากรณ์และลีลาภาษา
2. การทดสอบความสามารถในการเรียบเรียงข้อความ
3. การทดสอบการใช้กลไกในการเขียน

ลาโด (Lado, 1977) ได้เสนอแนะการใช้ข้อทดสอบแบบปรนัยและอัตนัยในการทดสอบการเขียนไว้ว่า

1. ใช้ข้อทดสอบแบบปรนัย วัดความสามารถเกี่ยวกับตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน โครงสร้างทางไวยากรณ์และศัพท์ ข้อสอบในแต่ละครั้งอาจมีประมาณ 40-80 ข้อ
  2. ใช้ข้อทดสอบแบบปรนัย ในการวัดความสามารถในการเรียบเรียงลำดับเนื้อหา โดยให้เรื่องที่มีความยาวมาก ๆ มาเป็นข้อทดสอบ
  3. ใช้ข้อทดสอบแบบอัตนัย จดยาให้เขียนเรียงความสั้น ๆ มากกว่า 1 เรื่องขึ้นไปแต่ละเรื่องใช้เวลาเขียนประมาณ 20-30 นาที เพื่อวัดความสามารถในการใช้ห้วงทานองการเขียน เนื้อเรื่อง และการจัดลำดับความ
  4. ใช้แบบทดสอบแบบอัตนัย แต่ให้ดูตารางหรือรูปภาพเพื่อช่วยด้านข้อมูล
- สรุปได้ว่า การทดสอบเกี่ยวกับทักษะการเขียนนั้น ควรใช้ข้อสอบผสมผสานกันระหว่างข้อทดสอบแบบปรนัยและอัตนัย ซึ่งข้อทดสอบแบบปรนัยเหมาะกับการทดสอบศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ ส่วนข้อทดสอบแบบอัตนัยเหมาะกับการทดสอบด้านเนื้อหา

คำศัพท์

กานดา สินธวานนท์ (2506 : 94) ได้กล่าวถึงการเลือกคำศัพท์ไว้ว่า ควรเลือกคำศัพท์ที่เกี่ยวกับประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียนที่สุดมาสอนและการสอนคำศัพท์ก็ เช่นเดียวกันกับการสอนเสียงและโครงสร้างของภาษา คือ หัวใจอยู่ที่การฝึกซ้ำ จนผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในสถานการณ์ที่ต้องการอย่างคล่องแคล่ว อัตโนมัติ

แมคคีย์ (Mackey, 1965 : 176-187) ได้กล่าวถึง การเลือกคำศัพท์ว่า เนื่องจากภาษาต่างประเทศที่เราเรียนกันอยู่ทุกวันนี้ เราเรียนจากตำรา (Textbook) ภาพยนตร์ แผ่นเสียง สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สถานการณ์จริงเหมือนอย่างที่เราเรียนภาษาของเราเอง จึงต้องมีการเลือกคำศัพท์จากหนังสือต่าง ๆ โดยมีหลักเกณฑ์ดังนี้ คือ

1. เลือกจากตัวอย่างที่ผู้เรียนอ่าน หรือได้ยิน จดย่นค่าที่ปรากฏน้อยที่สุด หรือมีความถี่มาก แล้วคัดเลือกคำนั้นมาสอน เพราะจะทำให้ผู้เรียนจำได้มากกว่าคำที่ปรากฏน้อย
2. จำนวนตัวอย่างที่ปรากฏของคำ ควรจะมาจากหนังสือหรือตำราหลาย ๆ เล่ม หลาย

สถานการณ์ จะทำให้ผู้ใช้ความถี่นั้นมีค่ายิ่งขึ้น

3. ศัพท์ที่มีความถี่ต่ำ แต่จำเป็นสำหรับสถานการณ์หนึ่ง ก็ควรจะนำเสนอ ถึงแม้จะไม่เป็นคำที่ปรากฏบ่อย

4. คำ ๆ หนึ่ง อาจครอบคลุมไปได้หลายความหมายหรือหลาย ๆ คำ คำที่ครอบคลุมได้มากกว่าจะได้รับการพิจารณาเลือก

5. การเลือกคำศัพท์ต้องคำนึงถึง คำที่สามารถเรียนรู้ได้ง่าย ซึ่งมีองค์ประกอบอื่น ๆ เกี่ยวข้องอีก คือ

5.1 บางคำที่ได้รับการเลือก เพราะเหมือนกับภาษาของผู้เรียนทำให้จำได้ง่ายขึ้น

5.2 บางคำสามารถจากความหมายได้ง่าย จึงควรเลือกคำที่มีความหมายชัดเจน

5.3 บางทีการเลือกต้องคำนึงว่า คำนั้นสั้นและจำง่าย หรือออกเสียงง่าย

5.4 คำที่มีกระสวน (Pattern) ที่สม่ำเสมอจะได้รับการเลือกมากกว่าคำที่มีกระสวนไม่แน่นอน

5.5 คำที่ผู้เรียนเคยผ่านมาแล้ว เมื่อมาพบกันใหม่ให้เป็นคำใหม่ ก็ยังต้องอาศัยความพยายามมากนัก เช่น คำว่า hand กับคำว่า bag ผสมเป็นคำใหม่ handbag ทำให้จำลำบากในการเรียน

สรุปคือ การเลือกคำศัพท์ที่จะมาสอนนั้น เน้นคำที่มีความถี่ในการปรากฏบ่อย และเน้นการฝึกซ้ำ จนผู้เรียนนำศัพท์ไปใช้ได้โดยอัตโนมัติ

ในการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ธีรวิวัฒน์ ศรีศรีรัมย์ (2522 : 95) กล่าวว่า โดยทั่วไปแล้ว คำศัพท์อาจจะสามารถกำหนดความสามารถของผู้เรียนได้ว่า มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษามากน้อยเพียงใด โดยขึ้นอยู่กับจำนวนคำศัพท์ที่ผู้เรียนเข้าใจ และใช้ได้ อย่างถูกต้อง อย่างไรก็ตาม ในการสอนคำศัพท์ให้แก่ผู้เรียนในแต่ละครั้งนั้น ผู้สอนไม่ควรสอน จำนวนคำศัพท์ให้มากเกินไปเกินความสามารถของผู้เรียนที่จะเรียนรู้ได้ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ การพยายามให้ผู้เรียนท่องจำคำศัพท์ครั้งละมาก ๆ และเน้นในการสอนศัพท์มากเกินไปของผู้สอน ในระยะต้นของการสอนพบว่า เป็นการสอนที่มีผิดพลาด ทั้งนี้เนื่องจากคำศัพท์ต่าง ๆ นั้น ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะเรียนรู้ได้เป็นจำนวนมาก แต่ก็ยังไม่สามารถที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาในลักษณะของการพูดหรือการเข้าใจได้เลย จุดมุ่งหมายสำคัญของการเรียนรู้ทางภาษาก็คือ การให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจภาษานั้นได้อย่างถูกต้อง สามารถพูดและออกเสียงได้ รวมทั้งรู้ความแตกต่าง ความคล้ายคลึงกันของเสียง หรือสำเนียงที่พูดออกมาด้วย ดังนั้นการให้ผู้เรียนท่องจำคำศัพท์ต่าง ๆ

ควรจะควบคู่ไปกับ การสอนให้ผู้เรียนรู้จักคำศัพท์ในรูปของประโยค ซึ่งอาจจะมีลักษณะต่าง ๆ กันรวมทั้งการออกเสียงคำนั้น ๆ ในประโยคได้อย่างถูกต้อง การสอนคำศัพท์ให้แก่ผู้เรียนควรจะได้คำนึงถึงระดับความรู้พื้นฐาน และความสามารถในการเรียนของผู้เรียนที่สามารถจะเรียนได้

พจนานุกรมบุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2513 : 2) ได้กล่าวถึงการสอนคำศัพท์ไว้ดังนี้

1. เลือกศัพท์หรือกระส่วนที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายมาสอนก่อน ความหมายขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม หรือแบบการครองชีวิตของผู้เรียน ทั้งนี้เพราะในภาษาคำต่างประเทศที่จะสอนหรือเรียนนั้น ย่อมมีศัพท์และกระส่วนที่เหมาะสมแก่วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งอยู่ห่างไกลจากประสบการณ์ของผู้เรียน เช่น นักเรียนไทยจะเข้าใจความหมายของศัพท์ และกระส่วนที่เกี่ยวข้อง กฎหมายได้ยาก ควรให้เรียนศัพท์และกระส่วนที่มีโอกาสเข้าในประเทศไทยหรือประเทศใกล้เคียงเสียก่อน

2. การสอนศัพท์ใหม่ควรสอนภายในกระส่วนหรือแบบสร้างที่ผู้เรียนรู้อยู่แล้วในการสอนแบบสร้างใหม่ ควรใช้ศัพท์เก่าที่ผู้เรียนรู้อยู่แล้ว เช่นกัน

3. วัตถุประสงค์ ขยายวงศัพท์และกระส่วนของผู้เรียนให้เหมาะสมแก่ผู้เรียนจะช้าหรือเร็วแล้วแต่สมรรถภาพ ขยายจากวงแคบไปยังวงกว้าง จนกระทั่งได้เข้าใจและได้ใช้ภาษาใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

สุร พงษ์ทอง เจริญ (2525 : 120) ได้เสนอแนะลำดับขั้นในการสอนคำศัพท์ ดังนี้

1. พิจารณาความยากง่ายของคำ ผู้สอนควรพิจารณาว่าคำนั้น ๆ เป็นคำศัพท์ยากหรือคำศัพท์ง่าย หรือเป็นคำศัพท์ที่มีปัญหา ทั้งนี้เพื่อจะได้แบ่งแยกหาวิธีการในการสอน และฝึกให้เหมาะสมกับคำศัพท์นั้น ๆ

2. ฝึกการออกเสียงของศัพท์ใหม่ ผู้สอนเขียนศัพท์ใหม่ลงบนกระดาน อ่านแล้วให้ผู้เรียนฟังก่อนออกเสียงตาม พร้อมทั้งแก้ไขถ้าผู้เรียนออกเสียงผิด

3. การสอนความหมาย ให้ผู้เรียนตีความหมายออกจากภาษาอังกฤษโดยตรง ควรหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทย ส่วนมากควรใช้อุปกรณ์ช่วย เช่น แผนภูมิ รูปภาพ ของจริงหรือแสดงกิริยาท่าทางประกอบ เมื่อผู้เรียนเข้าใจความหมายแล้ว ผู้สอนเขียนประโยคต่าง ๆ ซึ่งแสดงวิธีใช้คำนั้น ๆ เพื่อแสดงให้เห็นความหมายเด่นชัดขึ้น

กล่าวโดยสรุปก็คือ การสอนคำศัพท์นั้นไม่ควรสอนครั้งละหลายคำ และไม่ควรแปลเป็นภาษาของผู้เรียน นอกจากนั้นยังควรสอนคำศัพท์ในรูปของประโยค ไม่ควรสอนคำศัพท์โดด ๆ ทั้งนี้เพื่อเป็นการสื่อความหมายและวิธีใช้คำศัพท์นั้น ๆ ให้ชัดเจน

ไวยากรณ์

โบบเวน และแมคเซ็น (Bowen and Madsen. 1985 : 161) ให้ความหมายของไวยากรณ์ว่า หมายถึง กฎเกณฑ์ที่ใช้ในการเรียบเรียงคำที่มีความหมาย เพื่อนำมาใช้ในการสื่อสาร หรือหมายถึง คำอธิบายของโครงสร้างทางภาษา และระเบียบวิธีการเรียบเรียงคำ วลี ในประโยค ซึ่ง ประโยคที่เรียบเรียงมานี้ประกอบด้วย ความหมาย และหน้าที่ ความหมายของไวยากรณ์บางครั้งจะประกอบด้วยระบบเสียงในภาษากว้าง

สำหรับไวยากรณ์ดั้งเดิมจะหมายถึง ระบบคำและข้อความต่อเนื่อง (Discourse) เท่านั้น (Greenbaum. 1988 : 25)

ความหมายของไวยากรณ์โดยสรุปก็คือ ระเบียบวิธีการเรียบเรียงคำ วลี ในประโยคซึ่งประกอบด้วยความหมายและหน้าที่

ความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์สามารถนำมาใช้ในการอ่าน ช่วยแปลความหมายของเนื้อเรื่อง ที่อ่านได้ และมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ การเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาแม้มีส่วนช่วยในการเรียนรู้ระบบไวยากรณ์ของภาษาต่างประเทศได้ก็ด้วย (Greenbaum. 1988 : 29) ถึงแม้ว่าไวยากรณ์จะมีประโยชน์หลายประการแต่พบว่า ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ รู้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เป็นอย่างดี แต่ไม่สามารถนำกฎเหล่านี้ไปใช้ได้

แคนาลี และสเวน (Canale and Swain. 1980 : 1-47) ให้อธิบายความสามารถทางไวยากรณ์ไว้ว่า มีส่วนช่วยทำให้ผู้เรียนสามารถใช้คำศัพท์ ระบบคำ และข้อความต่อเนื่อง (Discourse) ในการสื่อสารกับผู้อื่นได้ กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถเข้าใจตนเองและเข้าใจผู้อื่นได้

หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจะต้องประกอบด้วย ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ และองค์ประกอบอื่น ๆ อีก ทั้งนี้เพราะว่าการที่สามารถสร้างประโยคได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว จะไม่สามารถทำให้ใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ความรู้ไวยากรณ์ และโครงสร้างเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะการสื่อสารได้นั้นผู้เรียนต้องมีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์และโครงสร้าง เป็นพื้นฐาน

อัลเลน และวาเลท (Allen and Valette. 1972 : 81-115) ได้เสนอวิธีการสอนไวยากรณ์ไว้ 2 ประการคือ

1. วิธีอุปนัย (Deductive Approach) วิธีการคือผู้สอนจะบอกกฎหรือรูปแบบของไวยากรณ์แก่ผู้เรียน และยกตัวอย่างให้ผู้เรียนฝึกถาม แล้วจึงให้โอกาสผู้เรียนฝึกหัดถามการเสนอกฎ มักใช้การพูดให้ผู้เรียนฝึกถามจนคล่อง

2. วิธีอุปนัย (Inductive Approach) วิธีการคือผู้สอนจะให้ตัวอย่างประโยคให้ผู้เรียนฝึกหัดคล่อง เมื่อคล่องแล้วผู้สอนจะช่วยผู้เรียนวิเคราะห์หากฎ โดยผู้สอนจะใช้ภาษาอังกฤษหรือภาษาแม่ก็ได้ ตัวอย่างประโยคที่นำมาให้ผู้เรียนวิเคราะห์ มักนิยมใช้ประโยคเป็นคู่ (Paired Sentences) เพื่อทำให้เข้าใจกฎไวยากรณ์ได้ง่ายขึ้น เช่น ในการสอน past tense ผู้สอนจะยกตัวอย่าง present tense ด้วยเพื่อเปรียบเทียบ

สรุปได้ว่า วิธีสอนไวยากรณ์ของอัลเลนและวาเลห์ มี 2 วิธีคือ วิธีอุปนัย (Deductive Approach) ผู้สอนเป็นผู้บอกกฎ ซึ่งวิธีนี้ใช้ได้กับการฝึกกฎที่ได้รับการยกเว้น และวิธีอุปนัย (Inductive Approach) ผู้เรียนช่วยกันสรุปกฎไวยากรณ์ ซึ่งวิธีนี้ใช้ได้กับกฎทางไวยากรณ์โดยทั่วไป

พัชรประภา อกุลวิทย์ (2527 : 45) ได้กล่าวถึงการฝึก (Drills) ว่า การฝึกภาษา โดยเฉพาะการฝึกโครงสร้างประโยคต่าง ๆ ควรเริ่มด้วยการฝึกปากเปล่า จะเป็นฝึกหัดท่องเป็นกลุ่ม หรือเดี่ยวก็ได้

สุร พงษ์ทองเจริญ (2525 : 140-148) ได้กล่าวถึง การฝึกไวยากรณ์ว่ามีวิธีการอยู่หลายแบบ ดังนี้

1. การฝึกแบบสนทนา โดยผู้สอนกำหนดคำให้ใช้แทนที่ในการสนทนา
2. การฝึกแบบเปลี่ยนรูปโดยผู้สอนให้ประโยคแก่ผู้เรียนและให้ผู้เรียนเปลี่ยนประโยคนั้นเป็นอีกรูปหนึ่ง เช่น เปลี่ยนประโยคออกเล่าเป็นปฏิเสธ เปลี่ยนจาก active voice เป็น passive voice เป็นต้น
3. การฝึกแบบขยายประโยค เป็นบทฝึกเพื่อให้ผู้เรียนจำประโยคยาว ๆ ได้การเริ่มฝึกเริ่มด้วยวลี หรือประโยคอย่างสั้น ผู้สอนบอกเพิ่มทีละ 1 คำ หรือ 1 วลี ให้ผู้เรียนพูดเติมลงไปในประโยคเดิม
4. ฝึกแบบสถานการณ์ โดยผู้สอนสร้างสถานการณ์ภายในห้องเรียน ให้ผู้เรียนฝึกการใช้เนื้อหาทางไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วมี 2 รูปแบบ คือ การฝึกแบบควบคุม ผู้สอนจะกำหนดบางส่วนของประโยคให้ และการฝึกแบบอิสระ ผู้สอนจะกำหนดสถานการณ์ให้ ผู้เรียนพูดประโยคที่มีความหมายสอดคล้องกับสถานการณ์นั้น ๆ โดยไม่มีการเสนอแนะ

5. การฝึกบรรยายภาพ เมื่อสอนเนื้อหาทางไวยากรณ์ไปแล้ว ผู้สอนอาจจะฝึกให้ผู้เรียนใช้เนื้อหานั้น ๆ คุยพูดหรือเขียนบรรยายภาพ

6. ฝึกรวมประโยค ผู้สอนจะให้คำทั้งหมดที่จะต้องใช้ในการรวมประโยค เช่น and but whether whenever เป็นต้น

พอลสตัน และบรูเคอร์ (Paulston and Bruder. 1977 : 1-53) ได้แบ่งการฝึก (Drills) ออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. การฝึกกลไก (Mechanic Drills) เป็นการฝึกที่มีการควบคุม คือมีวิธีตอบได้วิธีเดียว เป็นวิธีที่ถูก ผู้เรียนจะตอบเป็นอย่างอื่นไม่ได้ ผู้สอนจะควบคุมหมด ผู้เรียนอาจไม่จำเป็นต้องเข้าใจการฝึกนั้น แม้ว่าผู้เรียนจะตอบได้อย่างถูกต้อง

2. การฝึกความหมาย (Meaningful Drills) เวลาฝึกมีคำตอบได้มากกว่าหนึ่ง ผู้เรียนสามารถใช้ความคิดของตน และแสดงความคิดของตนได้ จึงมีคำตอบที่ถูกมากกว่าหนึ่ง การฝึกแบบนี้จึงไม่เหมาะที่จะฝึกเป็นกลุ่ม

3. การฝึกการสื่อสาร (Communicative Drills) มีจุดประสงค์คือ ใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวัน คุยสนทนาสิ่งที่เรียนมาใช้ให้เข้ากับสถานการณ์การฝึก การควบคุมคำตอบไม่มี ผู้เรียนมีสิทธิ์จะตอบอย่างไรก็ได้ แต่ต้องใช้โครงสร้างที่เพิ่งเรียนมา วิธีนี้อาจให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) เช่น สั่งอาหาร โทรศัพท์ ชื่อของ

สรุปว่า วิธีสอนไวยากรณ์นั้นส่วนใหญ่จะเริ่มที่การให้ผู้เรียนฝึกพูดประโยค คุยผู้สอนกำหนดคำ (Cue Word) จนผู้เรียนพูดประโยคตามโครงสร้างที่เรียนได้คล่องจนเป็นอัตโนมัติ แล้วผู้สอนจึงกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดประโยค จากโครงสร้างที่เรียนมาแล้วอย่างอิสระ เพื่อใช้ภาษาในการสื่อสารจริง ๆ

การสอนวัฒนธรรมภาษาต่างประเทศ

เมื่อพูดถึงการเข้าภาษา เรามักจะพบว่าเราใช้ภาษาเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ เหตุการณ์ และความสัมพันธ์ของผู้พูด ผู้ฟัง ผู้เขียน และผู้อ่าน ดังนั้นเวลาที่เรารู้ภาษา เรามักคำนึงแต่เพียงว่าเราสามารถสร้างประโยคได้แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่เราต้องคำนึงถึงกฎ และขนบการทางสังคมของผู้ที่เราสื่อสารไปให้ด้วย

วัตสัน (Watson. 1979 : 101-111) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้โครงสร้างทางภาษา การสร้างวลี ประโยค ได้อย่างถูกต้องไม่เหมือนกับการเรียนรู้ การเข้าภาษาเพื่อใช้ภาษาในสิ่ง

คม การสื่อความหมายทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการตีความหมายได้อย่างชาญฉลาดนั้น กระบวนการทางสังคมและวิธีปฏิบัติของคนในสังคมนั้น ๆ จำเป็นต้องศึกษาเพราะถือว่าการสื่อสารเป็นวัฒนธรรมที่จะช่วยสื่อความหมายทางภาษาได้อย่างถูกต้อง เข้าใจตรงกันทั้ง 2 ฝ่าย

ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศจะประสบความสำเร็จได้ ผู้สอนควรสอนกฎเกณฑ์ทางภาษาควบคู่กับการให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่ง ทักเคอร์ และ แลมเบิร์ต (Tucker and Lambert. 1973 : 24) ได้เขียนไว้ว่า การจะสอนให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องนั้น การสอนเพียงด้านไวยากรณ์ไม่เป็นการเพียงพอ ควรจะได้เพิ่มเติมในด้านค่านิยมและขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา

สรุปได้ว่า ผู้สอนภาษาต่างประเทศ ควรตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องของการสอนวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพราะการเรียนรู้วัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของการเรียน เพื่อให้เกิดความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) อย่างแท้จริง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 2 ระดับคือ (Finocchiaro. 1973 : 60-63)

ระดับที่ 1 (Stream I) เป็นลักษณะของหัวข้อวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของผู้เรียนเอง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถหาคำถามเกี่ยวกับความเหมือน หรือความต่างของวัฒนธรรมกับเจ้าของภาษาที่ตนเองกำลังเรียนอยู่ ตามหัวข้อต่อไปนี้

- 1.1 การแนะนำตัวและการแสดงตัว (Introduction and Identification)
- 1.2 ห้องเรียน (The Immediate Classroom)
- 1.3 โรงเรียน (The School)
- 1.4 ครอบครัว (The Family)
- 1.5 ชุมชนใกล้บ้านและโรงเรียน (The Immediate Community of the Classroom and Home)
- 1.6 ชุมชนที่กว้างขึ้น (The Wider Community)
- 1.7 การสืบทอดวัฒนธรรม (Our Cultural Heritage)
- 1.8 การแนะแนวส่วนตัว (Personal Guidance)
- 1.9 เบ็ดเตล็ด (Miscellaneous)

ระดับที่ 2 (Stream II) เป็นลักษณะของหัวข้อวัฒนธรรมที่จะต้องเรียนให้ลึกซึ้งงาน
เรื่องนั้น ๆ โดยเฉพาะ เช่น การเรียนเรื่องสัญลักษณ์ (Symbolism) ความงาม (Beauty)
และอื่น ๆ

ในการสอนวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษาต่างประเทศนั้น ผู้สอนควรสอนควบคู่ไป
กับการอ่าน หรืออาจสอนให้สัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น สอนเรื่องการแต่งกาย การจัดและ
ชนิดของอาหาร หรือสอนให้ร้องเพลงที่นิยมร้องกันในประเทศกาลวันยุค และผู้สอนควรเปรียบเทียบ
ยี่ห้อทั้งคำเสียง วายากรณี ศัพท์ วัฒนธรรม และตัวอักษร และนำความแตกต่างนั้นมาสอน
(Huebener. 1965 : 183 ; Lado. 1968 : 116-123)

สรุปเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมแบ่งเป็น 2 ระดับคือ หัวข้อวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง กับ
วัฒนธรรมของผู้เรียน ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับสังคมรอบตัวและวิถีชีวิตประจำวัน และหัวข้อ
วัฒนธรรมที่ต้องเรียนให้ลึกซึ้ง เฉพาะเรื่อง

โรบินเน็ท (Robinette. 1978 : 150) ได้กล่าวถึงการสอนวัฒนธรรมว่า ความสา
มารถในการสื่อสารด้วยความเข้าใจในวัฒนธรรม จะเห็นได้จากการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม
และมีโอกาสสังเกตสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีการใช้ภาษานั้น ๆ แต่ถ้ามักการเรียนรู้ภาษาเป็นแบบได้
ดังเช่นที่ว่า ผู้สอนจำเป็นต้องจัดหาข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมมาให้ ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น
โดยการใช้ภาพ ภาพยนตร์ หนังสือ วารสาร วรรณคดี คำอธิบายจากประสบการณ์ของตนเองใน
ประเทศที่ใช้ภาษานั้น

อัลเลน (Allen. 1972 : 245-267) ได้เสนอแนะสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมการเรียน
วัฒนธรรมที่สอง คือ รูปภาพ ภาพยนตร์ วิหุ และโทรทัศน์ ตลอดจนบทความต่าง ๆ เพื่อนำมา
ประกอบคำอธิบาย โดยผู้สอนเป็นผู้ตั้งคำถาม เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจคุณค่าของวัฒนธรรม การใช้
บทความซึ่งแสดงความแตกต่างทางวัฒนธรรม (Culture Capsules) ซึ่งสำหรับผู้เรียนในระดับ
ต้นแรก ๆ อาจจะเขียนเป็นภาษาที่หนึ่งก่อน และในระดับต่อไปอาจจะเขียนเป็นภาษาที่สอง

ริเวอร์ส (Rivers. 1981 : 326-337) ได้แนะนำเกี่ยวกับการสอน อุปกรณ์ และ
กิจกรรมในเรื่องวัฒนธรรมไว้ ดังนี้

1. การใช้บทสนทนาและบทละครสั้น ๆ ซึ่งบทสนทนาควรสร้างให้เหมาะสมกับอายุ และ
ความสนใจของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนคุ้นเคยกับบทสนทนาและการแสดงออกแล้ว ผู้เรียนจะเรียนรู้
วิธีการที่เจ้าของภาษาปฏิบัติต่อกัน ในการแสดงละครสั้น ๆ

2. การใช้หน้ากากและหุ่น

3. บทบาทสมมุติ ผู้เรียนจะเรียนรู้การใช้ภาษาที่ถูกต้อง จากน้ำเสียง ท่าทาง ปฏิกริยา ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

4. สถานการณ์จำลอง โดยผู้สอนแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่ม แล้วอธิบายเกี่ยวกับบุคลิก สังคม ภาพ ฐานะทางสังคม และสถานการณ์คร่าว ๆ ซึ่งสมาชิกในกลุ่มจะร่วมกันตัดสินใจ ผู้เรียนจะได้ ข้อมูลที่จำเป็นทั้งหมด เพื่อช่วยในการแสดงบทบาทที่ตนได้รับ

5. เพลงและการเต้นรำ ซึ่งเป็นสิ่งที่สอนให้เห็นถึงความรู้สึกของเจ้าของภาษา เช่น แสดงความรื่นเริง ความกลัว และผู้เรียนควรเข้าใจว่าเพลงเหล่านี้ร้องในโอกาสใดด้วย

6. รูปภาพ อาจได้จากวารสาร เบสเกอร์ หนังสือเรียน ในการเลือกรูปภาพผู้สอนควร เลือกภาพที่แสดงวัฒนธรรมด้านใดด้านหนึ่ง หรือความคิดทัศนคติหนึ่ง เพียงความคิดเดียว ไม่ ควรมีรายละเอียดมากเกินไป และไม่ควรล้อเลียนเจ้าของภาษา

7. ภาพยนตร์ เป็นสิ่งที่จะแสดงวิถีชีวิตของคนได้ดี

สรุปได้ว่า ผู้สอนสามารถใช้อุปกรณ์และกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในวัฒนธรรม ทั้งที่เป็น รูปภาพ ภาพยนตร์ เพลง การแสดงบทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลอง รวมทั้งหนังสือ บทความ วารสาร และคำอธิบาย

5. สื่อการสอนและกิจกรรมการสอนภาษา

ความหมายของสื่อการสอน

ชียงรงค์ พรหมวงศ์ (2520) กล่าวว่า สื่อการสอนมีขอบเขตกว้างกว่า "อุปกรณ์" เพราะ อุปกรณ์จำกัดเพียงวัสดุอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษาเท่านั้น ผู้สอนโดยทั่วไปเข้าใจว่าอุปกรณ์ได้แก่ รูปภาพ แผนภูมิ फिल्म ภาพยนตร์ เป็นสื่อการสอน แต่ในความเป็นจริงแบบเรียนก็เป็นสื่อการสอน ได้ ดังนั้นสื่อการสอนจึงเป็นคำที่เข้าแทนวัสดุอุปกรณ์และวิธีการ ซึ่งเป็นกิจกรรมของผู้สอนโดยตรง

ชอร์ (Shores, 1960) กล่าวว่าไว้ว่า สื่อการสอนเป็นเครื่องมือช่วยสื่อความหมาย จัด โดยผู้สอนและผู้เรียน เพื่อเสริมการเรียนรู้ เครื่องมือการสอนทุกชนิดจัดเป็นสื่อการสอน เช่น หนังสือในห้องสมุด โสตทัศนวัสดุต่าง ๆ เช่น फिल्मสตริป สไลด์ แผนที่ ของจริง ทรัพยากรจาก ชุมชน เป็นต้น

สำเภา วรางกูร (2518) กล่าวว่าไว้ว่า สื่อการสอนหมายถึง วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการ ใช้ เป็นสื่อกลางให้ผู้สอนสามารถส่งหรือถ่ายทอดไปยังผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. วัสดุ และเครื่องมือที่นำมาต้องฉาย เช่น รูปภาพ แผนภูมิ ของจริง ป้ายนิเทศ ฯลฯ รวมทั้งกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ทัศนศึกษา การแสดงละคร นิทรรศการ การสาธิต และการทดลอง เป็นต้น

2. วัสดุ และเครื่องมือที่นำมาต้องฉาย เช่น สไลด์ फिल्मสตริป ภาพยนตร์ เป็นต้น

3. วัสดุ และอุปกรณ์ เช่น แผ่นเสียง เทป เครื่องรับวิทยุ เครื่องขยายเสียง เป็นต้น

บราวน์ และคณะ (Brown and other. 1973) ได้กล่าวว่า สื่อการสอนได้แก่ วัสดุ อุปกรณ์ทั้งหลายที่สามารถช่วยเสนอความรู้ให้แก่ผู้เรียนจนเกิดผลการเรียนที่ดี ทั้งนี้มีความหมายรวมถึงกิจกรรมต่าง ๆ ที่มุ่งเฉพาะแต่สิ่งที่เป็นวัสดุหรือเครื่องมือเท่านั้น เช่น การศึกษา นอกสถานที่ การแสดงบทบาท นาฏการ การสาธิต การทดลอง ตลอดจนการสัมภาษณ์ และการสำรวจ เป็นต้น

สรุปได้ว่า สื่อการสอนหมายถึง สิ่งใดก็ตามที่เป็นตัวกลางนำความรู้ไปสู่ผู้เรียน และทำให้การเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

ประโยชน์ของสื่อการสอน

อีริคสัน (Erickson. 1971) กล่าวว่าไว้ว่า การมีความรู้วิชาการศึกษาการใหม่เกิดขึ้น มีผลทำให้ผู้สอนต้องสอนเนื้อหาวิชามากขึ้น ที่สำคัญที่สุดคือ จำนวนผู้เรียนเพิ่มขึ้น ซึ่งมีผลทำให้สื่อการสอนเพิ่มพูนความสำคัญขึ้น ดังนี้

1. การที่จำนวนผู้เรียนเพิ่มขึ้น สื่อการสอนจึงมีความสำคัญในการปรับปรุงการสอน เพื่อสอนให้ผู้เรียนจำนวนมาก ๆ ได้พร้อมกัน

2. สื่อการสอนจะช่วยแก้ปัญหาพื้นฐานหรือภูมิหลังที่ยังค้อยของผู้เรียน แต่ก็ต้องมีผู้สอนที่มีวิธีการสอนที่ดี สื่อการสอนจึงจะช่วยทำให้การสอนของผู้สอนบรรลุเป้าหมาย

3. ผู้เรียนที่มีประสบการณ์ หรือพื้นฐานภูมิหลังดีแล้ว ย่อมต้องการผู้สอนที่มีวิธีการสอนที่ดี สื่อการสอนจะช่วยทำให้การสอนของตัวผู้สอนบรรลุเป้าหมายได้ดียิ่งขึ้น

4. ผู้เรียนที่อยู่สถานศึกษาเดียว หรือยากจน อาจได้ประโยชน์มากจากสื่อการสอนที่ผู้สอนเตรียมไว้

สจันท์ สิงห์อ่อง (2523) กล่าวว่า สื่อการสอนมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนหลาย ด้านดังต่อไปนี้

1. สื่อการสอนช่วยผู้สอนในการ เพิ่มพูนประสบการณ์ความรู้ให้แก่ผู้เรียน

2. สื่อการสอนช่วยผู้สอนจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้หลายรูปแบบ
3. สื่อการสอนช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการตอบสนองตามที่คาดหวัง
4. สื่อการสอนช่วยผู้สอนในการสอนสิ่งที่ไม่อาจนำมาให้ผู้เรียนได้โดยตรง เช่น การฉายภาพยนตร์ เป็นต้น

5. สื่อการสอนช่วยผู้สอนในการส่งเสริมให้ผู้เรียนทำกิจกรรมหลาย ๆ รูปแบบ

6. สื่อการสอนช่วยผู้สอนในการวินิจฉัย หรือช่วยซ่อมเสริมให้ผู้เรียนได้ประโยชน์ของสื่อการสอน กล่าวโดยสรุปคือ สื่อการสอนเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเรียนการสอนในฐานะตัวกลางที่จะช่วยในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ และเปลี่ยนแปลงทางสังคมของผู้เรียน และช่วยให้ผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์ของการเรียนภาษา

หลักในการเลือกใช้สื่อการสอน

สุนันท์ สิงห์อ่อง (2523) ได้เสนอแนะแนวทางสำหรับผู้สอน ในการเลือกใช้สื่อการสอนไว้ดังนี้

1. ความเหมาะสม สิ่งที่จะใช้นั้นเหมาะสมกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของการสอนหรือไม่
2. ความถูกต้อง สิ่งที่จะใช้ช่วยผู้เรียนได้ข้อสรุปที่ถูกต้องหรือไม่
3. ความเข้าใจ สิ่งที่ทำนั้นช่วยผู้เรียนรู้จักคิดอย่างมีเหตุผล และใช้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนหรือไม่
4. ประสบการณ์ที่ได้รับ สิ่งที่จะใช้นั้นช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนหรือไม่
5. เหมาะสมกับวัย เนื้อหาที่บรรจุอยู่ในสื่อ นั้น ๆ เหมาะสมกับความสามารถ และความสนใจ ความต้องการของผู้เรียนหรือไม่
6. เพียงตรงเนื่อหา สิ่งนั้นช่วยผู้เรียนได้เรียนรู้ เนื้อหาที่ถูกต้องหรือไม่
7. วัสดุการได้คือ ถ้าจะนำสื่อ นั้นมาใช้ จะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้หรือไม่
8. คู่กับราคา ผลที่ได้จะคุ้มกับเวลา เงิน และการจัดเตรียมสื่อ นั้นหรือไม่
9. ตรงกับความต้องการ สื่อ นั้นช่วยผู้เรียนร่วมกิจกรรมตามที่ผู้สอนต้องการหรือไม่
10. ช่วงเวลาความสนใจ สิ่งนั้นช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในช่วง เวลานั้นพอสมควรหรือไม่

อีริกสัน (Erickson, 1971) แนะนำการเลือกสื่อการสอน โดยให้พิจารณาจากคำถามต่อไปนี้

1. สื่อการสอนเหมาะสมกับวัตถุประสงค์การสอน หรือเป้าหมายของผู้เรียนหรือไม่
2. สื่อการสอนเป็นการทำให้ผู้เรียนได้คิด ตอบสนอง อภิปราย และศึกษาค้นคว้าหรือไม่
3. เนื้อหาในสื่อการสอนช่วยแก้ปัญหา และเสริมกิจกรรมของนักเรียนหรือไม่
4. มีความแน่นอน และทันสมัยหรือไม่
5. สื่อการสอนมีประโยชน์ต่อหน่วยการสอน และให้ประสบการณ์เฉพาะหรือไม่
6. สื่อการสอนนั้น ได้รับความสนใจของผู้เรียนหรือไม่
7. ใช้ในห้องเรียนธรรมดาได้หรือไม่
8. ความรู้เนื้อหาในสื่อการสอนมีตัวอย่างให้มากพอหรือไม่
9. แสดงถึงรสนิยมอันดีหรือไม่
10. เนื้อหาที่จะต้องใช้สื่อความหมายด้วยสื่อการสอนนี้ เป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนในชุมชน และสังคมหรือไม่

ข้อเสนอแนะแก่ผู้สอนในการใช้สื่อการสอน

สullivan สังข์อ่อง (2523) ได้เสนอแนะแก่ผู้สอนในการใช้สื่อการสอนไว้ดังนี้

1. ผู้สอนควรกำหนดวัตถุประสงค์ในการใช้สื่อการสอนแต่ละครั้ง และใช้สื่อการสอนที่เหมาะสมกับเวลา และสถานการณ์การเรียนรู้
2. กำหนดที่จะให้ผู้เรียนฝึกทักษะใดบ้าง ขณะใช้สื่อการสอนนั้น เช่น ให้ผู้เรียนจดบันทึกตามแบบฝึกหัด

3. เลือกสื่อการสอนที่เหมาะสม ใช้ได้ และใช้สื่อการสอนที่จะช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์
4. ผู้สอนควรทดลองใช้สื่อการสอนนั้นก่อนใช้จริง
5. ประเมินผลเมื่อใช้สื่อการสอนแล้ว

สรุปได้ว่า สิ่งต่าง ๆ ที่ผู้สอนนำมาใช้ในการสื่อความหมาย ให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ ถือว่าเป็นสื่อการสอนทั้งสิ้น และในการเลือกใช้สื่อการสอนนั้น ควรเลือกใช้สื่อที่ตรงกับจุดประสงค์ของการใช้ สะดวก ประหยัดเวลา ประหยัดเงิน และมีความเหมาะสมกับเวลาและสถานการณ์

กิจกรรมการสอนภาษา

การจัดกิจกรรมเพื่อการศึกษาค้นคว้าสื่อสารมีหลายรูปแบบ ดังต่อไปนี้ (Paulston. 1979 : 8-21 ; Savignon. 1978 : 2-9)

1. กฎเกณฑ์และบทสนทนาที่ใช้ในสังคม (Social Formulas and Dialogues) คือ

การจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ในสังคม เช่น การท้าทาย การกล่าวลา การแนะนำตัว การขอโทษ เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งการแสดงท่าทางอย่างเหมาะสม ผู้สอนควรมีบทบาทในการอธิบายความหมายและเลือกใช้รูปแบบต่าง ๆ ความเหมาะสม รวมทั้งอาจจัดกิจกรรมบทบาทสมมุติ (Role Play) ในการฝึกของผู้เรียน

2. กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem Solving Activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนสมมุติสถานการณ์ขึ้นมา เพื่อให้ผู้เรียนแก้ปัญหา ซึ่งมีแนวทางในการแก้ปัญหาให้ผู้เรียนเลือกได้หลายวิธี และให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มปรึกษากัน ซึ่งจะเป็นการช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารกัน

3. บทบาทสมมุติ (Role Play) เป็นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนอยู่ในบทบาทสมมุติต่าง ๆ ซึ่งรูปแบบของกิจกรรมนี้ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ประการ คือ สถานการณ์ที่กำหนดให้ บทบาทที่รับและส่วนที่ใช้พูด ผู้สอนควรให้ความรู้พื้นฐาน (Background Knowledge) เกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นก่อน เพราะการทำกิจกรรมจะก่อให้เกิดประโยชน์ ถ้าผู้เรียนแสดงในสิ่งที่ตนเองมีความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ มาก่อน กิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาพฤติกรรมของตนเองให้มีความเหมาะสมกับบทบาทในสังคม

4. งานปฏิสัมพันธ์ชุมชน (Community Oriented Tasks) คือการจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษา ในการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษานอกห้องเรียน และได้ใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์ที่เป็นจริง เช่น การกรอกแบบฟอร์ม การถามทิศทาง การเขียนจดหมายในลักษณะต่าง ๆ

ลิตเติ้ลวูด (Littlewood, 1981 : 20-64) ได้แบ่งกิจกรรมเพื่อการติดต่อสื่อสารออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. กิจกรรมการสื่อสารตามหน้าที่ของภาษา (Function Communicative Activities) เป็นกิจกรรมที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์เฉพาะ เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นทราบอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเน้นหน้าที่ของภาษา ความสำเร็จของผู้เรียนขึ้นอยู่กับความสามารถที่จะสื่อกันได้เข้าใจในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน เช่น การใช้ภาษาเพื่อแก้ปัญหา หรือแลกเปลี่ยนข้อมูล ซึ่งผู้เรียนต้องเข้าใจภาษาพูดกันได้ดีทีเดียว หรือสามารถแก้ปัญหาที่ห้ามการใช้อีกอย่างถูกต้อง

2. กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction Activities) เป็น

กิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารตามบทบาทของสังคมโดยสมมุติสถานการณ์ทางสังคมขึ้นให้เหมือนกับในชีวิตจริง ผู้สอนสามารถจัดชั้นเรียนเป็นบริบทของสังคม (Social Context) เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารได้เหมาะสมกับสภาพสังคม เช่น การแสดงบทบาทสมมุติ จดหมายให้ผู้เรียนแสดงบทบาทต่าง ๆ เช่น หมอกับคนไข้ ลูกค้ากับคนขายของ พ่อแม่กับลูก เป็นต้น ในการให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมุติอาจทำได้ 3 วิธี คือ

- 2.1 การเล่นบทบาทสมมุติโดยผู้สอนกำหนดบทบาทสนทนาให้
- 2.2 การเล่นบทบาทสมมุติโดยผู้สอนกำหนดบทบาทสนทนาและข้อมูลบางอย่างให้
- 2.3 การเล่นบทบาทสมมุติโดยผู้สอนกำหนดบทบาทสนทนาให้มากที่สุด

สรุปได้ว่า รูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อการติดต่อสื่อสารทั้งของ พอลสตัน และซาวิญอง (Paulston and Savignon) กับของลิตเติ้ลวูด (Littlewood) นั้นคล้ายกันมากคือ เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้บทสนทนาเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ในสังคม เช่น การใช้ภาษาเพื่อแก้ปัญหา หรือ การแลกเปลี่ยนข้อมูล และ เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารตามบทบาทของสังคม โดยที่ลิตเติ้ลวูด เน้นในด้านการเล่นบทบาทสมมุติ (Role Play) ในขณะที่กิจกรรมของพอลสตันและซาวิญองเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสนำภาษาที่ใช้มาทั้งในรูปแบบของการเล่นบทบาทสมมุติ และได้ฝึกภาษา กับเจ้าของภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริงด้วย

รูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อการติดต่อสื่อสารน่าจะอยู่ในรูปแบบใดก็ตาม ควรยึดหลักในการจัดกิจกรรมเพื่อการติดต่อสื่อสาร เพื่อเป็นแนวทางดังที่จอห์นสัน (Johnson, 1982 : 163-175) ได้เสนอหลักการจัดกิจกรรมไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. หลักการถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle) เป็นลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่งของการสอนภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร คือ การให้ความสำคัญกับความสามารถในการทำความเข้าใจข้อมูล และสามารถถ่ายทอดข้อมูลนั้นมาที่อยู่ในรูปแบบอื่นได้ วิธีการหนึ่งที่ใช้ในการฝึกและทดสอบความสามารถนี้ คือ การทำแบบฝึกการถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer Exercise) เช่น ให้ผู้เรียนอ่านข้อมูลจากจดหมาย แล้วนำข้อมูลมากรอกในใบสมัคร หรือฟังข้อความและบทสนทนา แล้วนำข้อมูลที่ฟังมากรอกแบบฟอร์มเขียนลงตาราง หรือกราฟ เป็นต้น

2. หลักการถ่ายทอดข้อมูลจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง (The Information Gap Principle) เป็นหลักการถ่ายทอด (Convey) ข้อมูลจากบุคคลแรกที่ทราบข้อมูล ไปยังบุคคลที่

ยังนำทราบข้อมูล ครอบคลุมการพูดและการเขียน หลักการนี้สามารถช่วยพัฒนาทั้งทักษะการพูดและทักษะการฟังของผู้เรียนได้ เนื่องจากผู้เรียนคนที่ 2 นำทราบข้อมูลที่คนแรกจะพูด แต่เมื่อฟังแล้วจะต้องถ่ายทอดคำไปยังบุคคลที่ 3 จึงเป็นการพัฒนาความคล่องตัวในการใช้ภาษาของผู้เรียนได้

3. หลักการประกอบข้อมูล (The Jigsaw Principle) เป็นหลักการที่ทำให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมที่แตกต่างกันสลับกันไปจนครบทุกกิจกรรมสำหรับผู้เรียนแต่ละคน และมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเพื่อทำกิจกรรมนั้นสมบูรณ์ เช่น ผู้เรียนคนที่ 1 อ่านจดหมายสมัครสมาชิกสมัครกีฬาฉบับที่ 1 แล้วนำข้อมูลมากรอกในใบสมัครฉบับแรก ส่วนผู้เรียนคนที่ 2 อ่านจดหมายในลักษณะเดียวกันฉบับที่ 2 แล้วกรอกข้อมูลที่อ่านลงในใบสมัครฉบับที่ 2 หลังจากนั้น ผู้เรียนทั้งสองจะแลกเปลี่ยนใบสมัครกัน ผู้เรียนคนแรกจะอ่านใบสมัครฉบับที่ 2 และใช้ข้อมูลที่อ่านในการเขียนจดหมาย ส่วนคนที่ 2 ก็จะได้รับใบสมัครแรกและอ่านข้อมูลแล้วเขียนจดหมายเช่นกัน

4. หลักการพึ่งพาอาศัยข้อมูลซึ่งกันและกัน (The Task Dependency Principle) เป็นหลักการที่ยึดหลักการพึ่งพาอาศัยข้อมูลซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดการสื่อสารได้ ในการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึก จะมีลักษณะที่กำหนดให้ผู้เรียนทำงานของตนให้สำเร็จขึ้นหนึ่งก่อน แล้วให้ผู้เรียนสองคนแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันเพื่อทำงานชิ้นต่อไป ซึ่งทำงานชิ้นแรกแต่ละฝ่ายทำงานนั้นถูกต้อง ผลงานต่อมาจะล้มเหลว ความสำคัญของกิจกรรมนี้เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างถูกต้อง เพื่อลดความผิดพลาดในการใช้ภาษาในชีวิตจริง เพราะในสภาพที่เป็นจริงนั้น การสื่อสารที่ผิดจะแก้ไขได้ยาก เช่น ถ้ามีคนถามทิศทางแล้วเราให้ข้อมูลผิดอาจทำให้เขาหลงทางได้

5. หลักการตรวจสอบข้อมูล (The Correction for Content Principle) เป็นหลักการในการตรวจสอบว่ามีการถ่ายทอดข้อมูลอย่างถูกต้องหรือไม่ ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อมูลที่ได้รับหรือแปล ซึ่งอาจตรวจสอบได้โดยตัวผู้เรียนที่ทำกิจกรรมเอง ความสำเร็จของหลักการนี้ขึ้นอยู่กับทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสาร เพื่อถ่ายทอดข้อมูลที่ถูกต้อง แต่ถ้าผู้เรียนเข้าใจยากกรณี ผู้สอนควรแก้ไขในกรณีที่ช่วยสร้างประสิทธิภาพในการสื่อสารเท่านั้น

สรุปหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการติดต่อสื่อสารของจอห์นสัน (Johnson) เป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการทำความเข้าใจข้อมูล แล้วสามารถถ่ายทอดข้อมูลนั้นให้อยู่ในรูปแบบอื่นได้ สามารถถ่ายทอดข้อมูลจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งได้ สามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลกันได้ มีการพึ่งพาอาศัยข้อมูลซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดการสื่อสารได้ และสามารถตรวจสอบได้ว่าข้อมูลนั้นถูกต้องหรือไม่

สรณี วงศ์เบ็ญสังข์ และวารวีวรรณ เสงฺพพร (2527 : 1-8) ได้กล่าวถึงรูปแบบของกิจกรรมที่สามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาว่ามี 3 รูปแบบคือ กิจกรรมเดี่ยว (Individual Work) กิจกรรมคู่ (Pair Work) และกิจกรรมกลุ่ม (Group Work) กิจกรรมเหล่านี้อาจนำมาใช้ในลักษณะเป็นกิจกรรมหลัก (Main Task) หรือเป็นกิจกรรมประกอบ (Supplementary Task) ก็ได้ ทั้งนี้ควรมีหลักการนำกิจกรรมเหล่านี้มาใช้ดังต่อไปนี้

1. กิจกรรมมีลักษณะใกล้เคียงการสื่อความหมายในสถานการณ์ปกติ โดยควรรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้คือ

1.1 กิจกรรมมีจุดมุ่งหมายเชิงการสื่อความหมาย (Communication Purpose) เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าต้องทำอะไรก่อนเริ่มกิจกรรม เช่น ฟังบทความเพื่อจดบันทึก อ่านข้อความเพื่อกรอกตารางหรือแผนภูมิ เป็นต้น

1.2 กิจกรรมทำให้เกิดความจำเป็นในการสื่อความหมายขึ้น โดยให้หลักการให้ข้อมูลคนละตอนแก่ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่ม เช่นให้ผู้เรียนมีแผนที่หรือตารางที่มีข้อมูลที่จำเป็นสมบูรณ์ในตัวเอง จึงต้องการข้อมูลของผู้อื่นทำให้ข้อมูลที่ตนเองมีอยู่นั้นสมบูรณ์ หรือให้ผู้เรียนมีข้อมูลต่างชุดกันและจำเป็นต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน เพื่อจะได้ข้อมูลครบถ้วน

1.3 กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกตามต้องการ เช่นเลือกรูปแบบของภาษาและ/หรือเนื้อหา เนื่องจากในสถานการณ์สื่อความหมายปกติ ทั้งผู้ส่งข้อมูลและผู้รับข้อมูลจะมีโอกาสเลือกการสื่อสารที่ตรงกับความต้องการของตน

1.4 กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับรู้ผลการสื่อความหมายว่า ประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว โดยการได้รับข้อมูลย้อนกลับ (Feed-Back) จากกันและกัน เช่น ผู้เรียนฝ่ายหนึ่งบอกวิธีหัดกระดาษ ถ้าผู้ฟังสามารถปฏิบัติตามได้ ผู้พูดก็จะทราบว่า การสื่อความหมายของตนประสบความสำเร็จ แต่ถ้าผู้ฟังทำตามไม่ได้ ผู้พูดก็จะหาวิธีการบอกใหม่เพื่อสื่อความหมายให้สำเร็จ

1.5 ภาษาที่ใช้ในกิจกรรมเป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง เหมาะสมกับสถานการณ์ในการสื่อความหมายปกติ ทั้งนี้ให้พิจารณาจากบทบาทของผู้สื่อความหมาย (Role) เนื้อเรื่อง (Topic) และสถานที่ (Setting)

2. กิจกรรมควรเป็นไปตามหลักการเรียนรู้ (Learning Principles) โดยคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้คือ

2.1 กิจกรรมน่าสนใจและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เพราะกิจกรรมเช่นนี้จะเป็แรงจูงใจให้ผู้เรียนสนใจ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน วิธีการอาจทำได้โดยให้มีการอภิปราย

แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหา วิธีการ และลักษณะกิจกรรม หรือสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนขณะทำกิจกรรม

2.2 กิจกรรมมีลักษณะท้าทายในระดับที่เหมาะสม คือ ควรจะยากเกินระดับความรู้ของผู้เรียนเล็กน้อย เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ดังนั้นในการจัดกิจกรรม ผู้สอนจำเป็นต้องรู้ระดับของผู้เรียนเป็นอย่างดี

2.3 กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่ กิจกรรมประเภทนี้จะช่วย เชื่อมโยงการเรียนรู้กับโลกภายนอก ทำให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ของกิจกรรม และทำให้เกิดแรงจูงใจในการสื่อสารมากขึ้น เท่ากับช่วยส่งเสริมทักษะ การถ่ายโอน (Transfer) ทำให้ผู้เรียนรู้จักนำสิ่งที่เรียนในห้องเรียนไปประยุกต์ใช้นอกห้องเรียน

2.4 กิจกรรมเสริมสร้างการเรียนรู้ในระดับสูงกว่า ระดับความรู้ ความจำ และความเข้าใจ คือส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนกระบวนการเรียนรู้ในระดับสูงขึ้นไป เช่น การตีความ การนำไปใช้ การแก้ปัญหา การวิเคราะห์ การอธิบาย การประเมินผล เป็นต้น

2.5 กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในระดับใกล้เคียงกัน นำให้ผู้เรียนคนใดรู้สึกว่าคุณเอง เป็นส่วนเกิน

3. กิจกรรมเป็นไปตามหลักการสอน ซึ่งควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

3.1 กิจกรรมสอดคล้องเหมาะสมกับบทเรียน ผู้สอนควรทราวจุดประสงค์ว่ากิจกรรมนั้น ๆ มุ่งหมายให้ผู้เรียนฝึกทักษะใด ฝึกหน้าที่หรือรูปแบบภาษา เช่นใดหรือมีเนื้อหาเกี่ยวกับอะไร เพื่อจะได้พิจารณาจัดคนมาใช้ เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ตามกำหนดคาบเรียน

3.2 กิจกรรมเหมาะสมกับสถานการณ์การสอน ซึ่งแตกต่างกันตามลักษณะวัย ประสบการณ์ ระดับความสามารถของผู้เรียน ขนาดชั้นเรียน ลักษณะห้องเรียน เป็นต้น

3.3 กิจกรรมต้องการความสามารถของผู้สอน ในการควบคุมชั้นเรียน และให้ความช่วยเหลือผู้เรียนขณะทำกิจกรรม

สรุปว่า กิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพนั้น ควรเป็นกิจกรรมที่ฝึกผู้เรียนเป็นหลัก จดยเน้นให้ทำจริงและมากที่สุด จดยผู้สอนทำหน้าที่ดูแลและชี้แนะ เท่าที่จำเป็น และกิจกรรมที่ใช้ต้องเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ เพื่อผู้เรียนจะได้มีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

เนื่องจากการเรียนการสอนภาษากังกฤษเป็นกระบวนการที่มีความเกี่ยวพันกันกับสิ่งต่อไปนี้ คือ หลักสูตรการเรียนการสอนเป็นตัวกำหนดเนื้อหาของแบบเรียน ซึ่งผู้สอนต้องนำ

วิธีสอนแบบต่าง ๆ มาใช้สอน เพื่อให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทางด้านความรู้ความสามารถ และแสดงพฤติกรรมตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ และการที่ผู้เรียนจะมีพฤติกรรมต่าง ๆ เหล่านั้น ผู้สอนต้องรู้จักเลือกใช้กิจกรรม และสื่อการสอนมาช่วยทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน และหลังจากที่ผู้สอนทำเป็นวิธีสอน โดยใช้กิจกรรมและสื่อการสอนแล้ว ผู้สอนต้องมีเทคนิควิธีการวัดผลและประเมินผล เพื่อเป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถถึงเกณฑ์ที่หลักสูตรตั้งไว้หรือไม่ เพื่อให้ผู้สอนจะได้นำผลจากการวัดและประเมินผลนั้น มาปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

ดังนั้น แนวคิดและทฤษฎีทั้งหลายที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ จะเป็นพื้นฐานและขอบเขตซึ่งจะช่วยในการสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาให้สมบูรณ์ชัดเจนยิ่งขึ้น

8. แนวคิดเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัย

ความหมายของการสังเคราะห์

อุทุมพร จามรมาน (2531 : 1) ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยว่า การสังเคราะห์ หมายถึง การนำส่วนย่อยมาประกอบเข้าด้วยกันจนเกิดสิ่งใหม่ขึ้น เช่น การบรรยายความรู้สักโดยการนำคำต่าง ๆ มาประกอบเข้าด้วยกัน

ส่วนนางลักขณ์ วิรัชชัย (2529 : 26) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยโดยสรุปว่า เป็นระเบียบวิธีการศึกษาหาข้อเท็จจริงเพื่อตอบปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยการรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหานั้น ๆ หลาย ๆ เรื่อง มาศึกษาวิเคราะห์ และนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบให้ได้คำตอบปัญหาที่เป็นข้อยุติ

สรุปได้ว่า การสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง การรวบรวมงานวิจัยมาวิเคราะห์และประมวลผลการวิจัยอย่างมีระบบ เพื่อให้ได้ความรู้หรือข้อสรุปเป็นภาพที่ชัดเจน เพื่อตอบปัญหาใดปัญหาหนึ่ง

วิธีการสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยจำแนกเป็น 3 แนวทาง ดังนี้ อุทุมพร จามรมาน (2527 : 7-10)

1. การสังเคราะห์งานวิจัยโดยวิธีการบรรยายสรุป มีหลายลักษณะ เช่น

1.1 การนำบทคัดย่อ หรือผลสรุปของงานวิจัยแต่ละเรื่อง มาวางเรียงต่อกัน

ลักษณะ เช่นนี้จะพบมากในวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษา บทคัดย่อ หรือบทสรุปของวิทยานิพนธ์ ดังกล่าวมักจะมีข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัย วัตถุประสงค์ สมมุติฐาน วิธีดำเนินการวิจัย การนำเสนอ ผล การสังเคราะห์งานวิจัยในลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้กำหนดแต่เพียงว่าใคร ทำอะไร ได้ผลอย่างไร มิได้มีการผสมผสานหรือ เชื่อมโยงงานวิจัยทั้งหลาย เข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดความรู้เชิงบูรณาการ ออกมา

1.2 การอ่านรายงานวิจัยจนเกิดความเข้าใจ และนำผลการวิจัยมาเชื่อมโยงกับข้อ ปัญหา เพื่อให้ได้ความรู้ว่า ใคร ทำอะไร ได้ผลอย่างไร และจัดอยู่ในหมวดหมู่อะไรของงานนั้น การสังเคราะห์ให้ผลดังกล่าวนี้ ขึ้นอยู่กับความเชี่ยวชาญของผู้สังเคราะห์ว่า จะรู้จักถึงผลวิจัย เข้าหาประเด็นหลักได้อย่างไร ดังนั้น คุณค่าของผลการสังเคราะห์ในลักษณะนี้ จึงขึ้นกับความ สามารถของผู้สังเคราะห์เป็นส่วนใหญ่

2. การสังเคราะห์งานวิจัย โดยนำวิธีการทางสถิติพิจารณางานวิจัย ซึ่งมีวิธีดำเนินการ ดังนี้

2.1 วิธีการนับคะแนนเสียง (Vote Counting Method) การสังเคราะห์งาน วิจัยนี้ใช้การนับจำนวนงานวิจัยจากตามผลการทดสอบสมมุติฐาน ซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือกลุ่มที่ ผลการวิจัยมีนัยสำคัญทางสถิติไปทางเดียวกัน กลุ่มที่ผลการวิจัยมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ทิศทาง ต่างกัน และกลุ่มที่ผลการวิจัยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แล้วนับความถี่ของงานวิจัยแต่ละกลุ่ม การ สรุปผลการสังเคราะห์จะสรุปผลตามกลุ่มที่มีความถี่สูงสุด

2.2 วิธีการรวมค่าความน่าจะเป็น โดยนำค่าดังกล่าวมารวมเป็นค่าความน่าจะเป็น ของงานวิจัยทั้งหมด จุดอ่อนของวิธีการนี้คือ ไม่สามารถระบุปริมาณของผลการวิจัยจึงได้เกิดการ พัฒนาการสังเคราะห์งานวิจัยแนวทางที่สาม คือการประมาณค่าดัชนีมาตรฐาน หรือขนาดอิทธิพล ของงานวิจัย

3. การสังเคราะห์งานวิจัย โดยนำวิธีการทางสถิติมาประมาณค่าขนาดอิทธิพลของงาน วิจัย วิธีการนี้เป็นวิธีสังเคราะห์เพื่อหาข้อมูลสรุปโดยมีระบบจากงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษา ปัญหาการวิจัยเดียวกัน ซึ่งเรียกว่า "การวิเคราะห์เมตต้า" (Meta-Analysis) ซึ่งแบ่งออก เป็น 2 แนวคิด คือ

3.1 การวิเคราะห์เมตต้าตามแนวคิดของแกลสวิทซ์นี้จะเน้นที่ขนาดของผล (Effect Size) คือ อัตราส่วนซึ่งผลต่างระหว่างมีนัยและสถิติของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มากกว่า เน้นที่ระดับความมีนัยสำคัญ สถิติที่ใช้ในการประมาณค่าขนาดของผลคือ ค่าเฉลี่ยของสัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน สำหรับงานวิจัยเชิงบรรยายประเภทศึกษาสหสัมพันธ์ และค่าขนาดของผล สำหรับงานวิจัยเชิงทดลอง เมื่อได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หรือค่าขนาดของผลอันเป็นดัชนีมาตรฐานจากงานวิจัย แต่ละเรื่องแล้วจึงนำมาสังเคราะห์ค่าประมาณดัชนีจากงานวิจัยทั้งหมดเข้าด้วยกัน

3.2 การวิเคราะห์เมตค่าความแนวคิดของ สมิตท์-ฮันเตอร์ จากแนวคิดของแกลสท์ที่ ต้องการหาขนาดของผลออกมาเป็นค่าหรือตัวเลขให้ได้ โดยวิธีหาค่าเฉลี่ยหรือส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แต่มีได้ค่าไปถึงค่าความคลาดเคลื่อนจากการสุ่ม และจากการวัด แอล จี สมิตท์และ เจ อี ฮันเตอร์ (L.G. Schmidt and J.E. Hunter) ได้คิดสูตรแก้หรือลด หรือปรับความคลาดเคลื่อนต่าง ๆ ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และของความแตกต่างของผลทดลองกับผลควบคุมออกจากค่าพารามิเตอร์ เพื่อให้ได้ค่าพารามิเตอร์ที่แท้จริง

สรุปได้ว่า วิธีการสังเคราะห์มีอยู่ด้วยกันหลายวิธีดังกล่าวแล้ว ผู้สังเคราะห์งานวิจัยจะเลือกวิธีใดนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะของข้อมูล และจุดมุ่งหมายของการสังเคราะห์ ซึ่งในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้แนวทางในการสังเคราะห์โดยวิธีการบรรยายสรุปทั้งข้อ 1.1 และ 1.2 ที่ได้กล่าวโดย อุทุมพร จามรมาน กล่าวคือ

ผู้วิจัยจะสังเคราะห์งาน โดยนำผลสรุปของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533 แต่ละเรื่องมาวางเรียงต่อเนื่องกัน และศึกษางานวิจัยอย่างละเอียดโดยอ่านรายงานวิจัยแต่ละเรื่องจนเกิดความเข้าใจทั้งหมดมาเชื่อมโยงกัน เพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างงานวิจัยเหล่านั้น เพื่อให้เกิดความรู้เชิงบูรณาการออกมาเป็นภาพรวมของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่างพ.ศ. 2521-2533 รวมทั้งชี้ช่องว่างของงานวิจัยว่ายังมีส่วนใดที่ยังไม่สมบูรณ์อีกบ้าง

ขั้นตอนสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยโดยทั่วไป มีขั้นตอนในการดำเนินงาน 5 ขั้นตอนดังที่นงลักษณ์ วิรัชชัย (2529 : 27-29) ได้กล่าวสรุปไว้ดังนี้

1. การกำหนดหัวข้อปัญหา

การสังเคราะห์งานวิจัยเริ่มจากการกำหนดขอบเขตการวิจัย ซึ่งต้องเป็นปัญหาที่มีการท้าววิจัยแล้วอย่างน้อยสองราย เนื่องจากขอบเขตการวิจัยที่มีคุณค่าน่าสนใจ และเป็นปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบแน่ชัดนั้นมัก เป็นปัญหาที่ผู้วิจัยสนใจและทำการวิจัยเป็นจำนวนมาก ปัญหาในลักษณะดังกล่าวจึงเป็นปัญหาที่เหมาะสมต่อการสังเคราะห์งานวิจัย แต่ในการสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียน

การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา มีได้ทำเพื่อต้องการตอบปัญหาใดปัญหาหนึ่งโดยเฉพาะ แต่เป็นการสังเคราะห์เพื่อสร้างภาพรวมของงานวิจัย ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

2. การวิเคราะห์ปัญหา

เมื่อกำหนดปัญหาแล้ว ผู้สังเคราะห์งานวิจัยต้องนิยามปัญหาให้ชัดเจน ศึกษาแนวคิด หลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัญหาให้แจ่มชัด เพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดแบบแผนและสมมติฐานการวิจัย

3. การเสาะค้น คัดเลือก และรวบรวมงานวิจัย

3.1 การคัดเลือกงานวิจัย ผู้สังเคราะห์งานวิจัยต้องค้นคว้า และเสาะหางานวิจัยทั้งหมดเกี่ยวกับปัญหาที่กำหนดไว้ การเสาะหางานวิจัยส่วนใหญ่จะหาได้จากวิทยานิพนธ์ บทความ วิทยานิพนธ์ และรายงานการวิจัย เป็นต้น

3.2 การคัดเลือกงานวิจัย ผู้สังเคราะห์งานวิจัยต้องอ่าน ศึกษา และตรวจสอบงานวิจัย แต่ละเรื่องอย่างละเอียด ต้องสร้างเกณฑ์ในการคัดเลือกงานวิจัย และทำการคัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพดี มีความเที่ยงตรงภายนอกและภายในสูง ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ซึ่งงานการศึกษาครั้งนี้ วิทยานิพนธ์ทุกเรื่องที่น่าสนใจทำการสังเคราะห์ความน่าเชื่อถือ เพราะได้ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และได้รับการแก้ไขจุดบกพร่องต่าง ๆ มากแล้ว

3.3 การรวบรวมผลของการวิจัย หลังจากคัดเลือกงานวิจัยที่เข้ารับการสังเคราะห์งานวิจัยแล้ว ขั้นตอนต่อไป คือ การรวบรวมรายละเอียดและผลการวิจัยของงานวิจัยนั้น วิธีการรวบรวม อาจจะทำให้การจดบันทึก การถ่ายเอกสาร หรือการกรอกแบบฟอร์มก็ได้ ทั้งนี้ผู้สังเคราะห์งานวิจัยต้องใช้ความระมัดระวัง เก็บรวบรวมข้อมูลให้ข้อมูลที่มีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้ และครบถ้วนสมบูรณ์

4. การวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์ผลการวิจัย

ขั้นตอนนี้เป็นการจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งประกอบด้วย ผลการวิจัย รายละเอียดลักษณะ และวิธีการวิจัยจากงานวิจัยทั้งหมด เพื่อสังเคราะห์หาข้อสรุปจากนั้นจึงแปลความหมายผลการวิเคราะห์เพื่อตอบปัญหาการวิจัย

5. การเสนอรายงานการสังเคราะห์งานวิจัย

การเขียนรายงานการสังเคราะห์งานวิจัย มีหลักการเช่นเดียวกับการเขียนรายงานการวิจัยทั่ว ๆ ไป คือ ผู้วิจัยต้องเสนอรายละเอียด วิเคราะห์งานพร้อมทั้งข้อสรุป และข้อเสนอ

และจากการสังเคราะห์ วิทยาใช้ภาษาที่ถูกต้อง กระชับรัดกุมและชัดเจน

ประโยชน์ของการสังเคราะห์งานวิจัยที่มีต่อการค้นคว้าและการวิจัย

ปัจจุบันมีผู้ทำการวิจัยมากขึ้น แต่เนื่องจากแหล่งที่ใช้ค้นหาข้อมูลประกอบการวิจัย คือ ห้องสมุดนั้นตั้งกระจายอยู่ในที่ต่าง ๆ จึงทำให้ผู้วิจัยต้องเดินทางไปตามห้องสมุดทั้งใกล้ และไกล บางครั้งต้องเดินทางไปหลาย ๆ แห่ง เพราะไม่สามารถเก็บข้อมูลที่สมบูรณ์จากห้องสมุดเดียวได้ ทำให้นักวิจัยเสียเวลาเดินทาง และประกอบกับนักวิจัยมีเวลาจำกัด จึงเป็นอุปสรรคในการทำความเข้าใจเนื้อหา บางคนยังประสบปัญหาในการหาข้อมูลหรือความรู้ที่ต้องการ หรือประสบปัญหาการหารายชื่อหนังสือ และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ต้องการศึกษาค้นคว้า เนื่องจากวิชาการและความรู้วิชาการ เรื่องงานวิจัยมีเพิ่มขึ้นมาก ทำให้ติดตามค้นหายากและเนิ่นช้าถึง ข้อมูลที่จะใช้ในการทำวิจัยนั้นเป็นข้อมูลที่ทับซ้อนกันหลายเรื่องและต้องค้นคว้าจากแหล่งสะสมข้อมูลขนาดใหญ่ ถ้ามีการสังเคราะห์วิจัยเป็นข้อสรุปให้เห็นภาพรวมของงานในปัญหานั้น ๆ แสดงแนวโน้ม และช่องว่างที่มีผู้ทำงานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องหรือปัญหานั้น ๆ อาจทำให้ผู้ที่สนใจจะทำการวิจัย หรือศึกษาค้นคว้า นำข้อมูลจากการสังเคราะห์ไปใช้ประโยชน์ได้เป็นอย่างมาก

จากการที่ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนระดับประถมศึกษา โดยการบรรยายสรุปก็ เพราะเป็นวิธีที่สามารถอธิบายภาพรวม โดยการนำผลสรุปของงานวิจัย แต่ละเรื่องที่อยู่ภายใต้หัวข้อย่อยเดียวกันได้ และยังสามารถอธิบายถึงความสัมพันธ์ ความสอดคล้องของงานวิจัย ความมีอิทธิพล ความเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกันได้ เนื่องจากสภาพการเรียนการสอนมีส่วนที่เป็นรายละเอียดมากกว่า และลึกซึ้งเกินกว่าที่จะใช้ตัวเลขและสถิติไปใช้อธิบายได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูล

ข้อมูลที่มาศึกษาในครั้งนี้ได้มาจากหนังสือรวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ได้แก่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งพิมพ์เผยแพร่ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัย เลือกศึกษางานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 61 เรื่อง แยกจำนวนงานวิจัยในแต่ละสถาบัน ได้ดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	มีจำนวน	38	เรื่อง
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	มีจำนวน	14	เรื่อง
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	มีจำนวน	5	เรื่อง
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	มีจำนวน	2	เรื่อง
มหาวิทยาลัยศิลปากร	มีจำนวน	1	เรื่อง
มหาวิทยาลัยขอนแก่น	มีจำนวน	1	เรื่อง

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้อง กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และการสังเคราะห์งานวิจัย เพื่อให้เกิดทัศนคติและความเข้าใจในรายละเอียดต่าง ๆ
2. เก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาจากบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ตั้งแต่ พ.ศ. 2521-2533 แล้วตรวจสอบความสมบูรณ์และความครบถ้วนของงานจากวิทยานิพนธ์ฉบับจริง
3. แยกหัวข้อย่อยของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยศึกษา เอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและรวบรวมสารบัญชจากหนังสือเหล่านั้น เพื่อนำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการแยกหัวข้อย่อยของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าหัวข้อย่อยของงานวิจัยตามการจัดกลุ่มของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 133-187) ซึ่งได้

จัดแบ่งไว้ในหนังสือชื่อ "การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ" ครอบคลุมเกี่ยวกับวิธีการวิจัยโดยทั่วไป และการวิจัยขั้นเรียนนั้นเป็นการจัดกลุ่มหัวข้อย่อยของงานวิจัยที่ครอบคลุมที่สุด ซึ่งหัวข้อย่อยของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มีดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ
  - 1.1 งานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการของหลักสูตร
  - 1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร
  - 1.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการติดตามผลการใช้หลักสูตร
2. งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ
  - 2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนหรือ เทคนิคการสอนโดยทั่วไป
  - 2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง
  - 2.3 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการพูด
  - 2.4 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการฟัง-พูด
  - 2.5 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน
  - 2.6 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการเขียน
  - 2.7 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนทักษะการอ่าน-เขียน
  - 2.8 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์และโครงสร้าง
3. งานวิจัยเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษ
4. งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการสอนภาษาอังกฤษ
  - 4.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและการหาค่าความเที่ยงของแบบทดสอบ
  - 4.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการแปลผลการใช้เครื่องมือ
  - 4.3 งานวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นในการวัดและประเมินผลการเรียน
5. งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหาร และการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
6. งานวิจัยเกี่ยวกับการนิเทศและการฝึกอบรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
7. งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอน และผู้เรียน ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
  - 7.1 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมที่สังเกตได้ชัดเจน
    - 7.1.1 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครู

- 7.1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถ หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
- 7.1.3 งานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการเรียนภาษาอังกฤษ
- 7.1.4 งานวิจัยเกี่ยวกับการหาความสัมพันธ์ ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา ทักษะทางภาษา องค์ประกอบทางภาษา และตัวแปรต่าง ๆ
- 7.2 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นความรู้สึคนักศึกษายานบุคคล
  - 7.2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นและความรู้ความเข้าใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
  - 7.2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับ การสำรวจปัญหา ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
  - 7.2.3 งานวิจัยเกี่ยวกับความต้องการเรียนภาษาอังกฤษ
  - 7.2.4 งานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษ
- 8. งานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
- 9. งานวิจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
  - 9.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
  - 9.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้าง และหาประสิทธิภาพของ บทเรียน หรือแบบฝึกต่าง ๆ
  - 9.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการนำเสนอโครงการ หรือรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ เมื่อได้หัวข้อย่อยของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแล้ว จึงดำเนินการขั้นต่อไป
- 4. สร้างแบบสรุปรายละเอียดงานวิจัย เพื่อใช้เป็น เครื่องมือในการบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ ของข้อมูลเพื่อที่จะนำไปหาการสังเคราะห์งานวิจัยต่อไป
- 5. นำแบบสรุปรายละเอียดงานวิจัยไปทดลองใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนหนึ่ง เพื่อตรวจสอบว่าสามารถบันทึกรายละเอียดทั้งหมดตามที่ต้องการหรือไม่ หลังจากปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ คือ ผศ. วิชญ์ หับเที่ยง พิจารณาและปรับปรุงรูปแบบอีกครั้งหนึ่ง
- 6. สร้างคำหลัก เพื่อช่วยในการจัดข้อมูลต่าง ๆ เข้าในหัวข้อย่อยของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
- 7. ดำเนินการสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

โดยแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์เนื้อหาของงานวิจัย ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา โดยนำข้อมูลมารอกลงในแบบสรุปรายละเอียดงานวิจัย

ขั้นที่ 2 สังเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการดังต่อไปนี้

1. ใช้คำหลักถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่เป็นคำหลัก
2. ดูว่าคำหลักตรงกับหัวข้อย่อยของงานวิจัย ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในหัวข้อใดบ้าง
3. ให้รายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาภายใต้คำหลัก เชื่อมกันในแต่ละหัวข้อย่อย
4. สร้างภาพรวมว่าจากงานวิจัยเหล่านี้ ทำให้รู้อะไร เกี่ยวกับหัวข้อนี้นบ้าง และยังขาดแคลนงานวิจัยด้านใด
5. คำนึงการเช่นนี้กับคำหลัก ซึ่งตรงกับหัวข้อย่อยของสาขานี้ จนได้ภาพรวมของหัวข้อย่อยทุกหัวข้อ แล้วจึงนำข้อมูลทั้งหมดมาสังเคราะห์ให้เกิดภาพรวมในแบบสรุป

8. สรุปและอภิปรายผล

บทที่ 4

การสังเคราะห์งานวิจัย

ในการสังเคราะห์งานวิจัยแบบบรรยายสรุป ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษากังกัณระดับประถมศึกษาจำนวน 61 เรื่อง ซึ่งเป็นวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาที่หาในระหว่าง พ.ศ. 2521-2533 โดยแบ่งงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามวิธีการแบ่งงานวิจัยของ สุมิตรา คังวัตมกุล (2535 : 33) ได้ 9 หัวข้อย่อย ดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ
2. งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอนภาษากังกัณ
3. งานวิจัยเกี่ยวกับแบบเรียนภาษากังกัณ
4. งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
5. งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารและการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษากังกัณ
6. งานวิจัยเกี่ยวกับกรณีศึกษาและการฝึกอบรมการเรียนการสอนภาษากังกัณ
7. งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษากังกัณ
8. งานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษากังกัณ
9. งานวิจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษากังกัณ

เมื่อวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยแล้วพบว่า งานวิจัยที่นำมาศึกษานี้ เมื่อแบ่งออกเป็นหัวข้อย่อยแล้วสามารถแบ่งได้เพียง 7 หัวข้อย่อย ดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรและแบบเรียนภาษากังกัณ
  2. งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอนภาษากังกัณ
  3. งานวิจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษากังกัณ
  4. งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษากังกัณ
  5. งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษากังกัณ
  6. งานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษากังกัณ
  7. งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารและการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษากังกัณ
- เนื้อหาสาระของงานวิจัยตามหัวข้อย่อยต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรและแบบเรียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรและแบบเรียนภาษาอังกฤษ มี 8 เรื่อง คือ

1) จันตรี คุณตะวาทีน เรื่อง ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521

2) พาสมา สลบูรพ์แท้ เรื่อง การประเมินผลการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2529 มหาวิทยาลัยศิลปากร 2530

3) พิมพ์ นาคสุท เรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร : การศึกษาเฉพาะกรณีของเขตหน่วยศึกษานิเทศก์หน่วย 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2527

4) วราภรณ์ ลีชะเอม เรื่อง การสำรวจความต้องการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้ปกครอง และครู ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ใช้วัดคุณภาพประสงค์แบบออคุม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2529

5) ศวง เหมะเกตุ เรื่อง ปัญหาและความคิดเห็นในการสอนกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ของครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดชลบุรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2529

6) สาลี ศิลปธรรม เรื่อง ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้จบชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2526-2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2532

7) อมรรักษ์ สุกสวาท เรื่อง แนวโน้มของหลักสูตรและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในปีพ.ศ. 2543 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

8) อารีรัตน์ น้ำเพชร เรื่อง การศึกษาพัฒนาการของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ตั้งแต่พ.ศ. 2435-2528 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรและแบบเรียนภาษาอังกฤษแบ่งออกได้เป็น 3 หัวข้อย่อย คือ

1.1 งานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการของหลักสูตร

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการของหลักสูตร มี 2 เรื่อง คือ

1) อมรรักษ์ สุกสวาท เรื่อง แนวโน้มของหลักสูตรและการเรียนการสอนภาษา

อังกฤษระดับประถมศึกษา ในปีพ.ศ. 2543 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

2) อารีรัตน์ น้ำเพชร เรื่อง การศึกษาพัฒนาการของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ตั้งแต่พ.ศ. 2435-2528 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการของหลักสูตร เป็นงานวิจัยเชิงบรรยายที่ศึกษาถึงพัฒนาการของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ตั้งแต่พ.ศ. 2435 จนถึง พ.ศ. 2528 และแนวโน้มของหลักสูตรและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในปีพ.ศ. 2543 โดยศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในสมัยต่าง ๆ และสัมภาษณ์บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ

ผลการศึกษาพบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้เริ่มต้นเมื่อ พ.ศ. 2371 ซึ่งในขณะนั้นรัฐบาลไม่ได้มีส่วนในการจัดการศึกษาและยังไม่มีหลักสูตรใช้ พ.ศ. 2433 มีการออกพระราชบัญญัติการสอบวิชา จึงได้ให้เอกสารฉบับนี้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษา และได้แก้ไขจนกลายเป็นหลักสูตรฉบับหนึ่ง ซึ่งมีความมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อเน้นให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในวัฒนธรรมตะวันตก และความหมายที่ใช้นในการติดต่อกัน

พ.ศ. 2452 ภาษาอังกฤษได้ถูกกำหนดให้เริ่มในระดับประถมศึกษา มีความมุ่งหมายเพื่อให้เรียนรู้พอได้เป็นประโยชน์ได้บ้าง กับเป็นแนวทางสำหรับเรียนเพิ่มเติมต่อไป เนื้อหาวิชาจึงคำนึงถึงความรู้ในตัว เนื้อหาภาษา กฎเกณฑ์และไวยากรณ์ แต่ยังไม่มีการกำหนดเวลาเรียนที่แน่นอน

พ.ศ. 2503 ได้มีการจัดภาษาอังกฤษให้เป็นวิชาสามัญบังคับในหลักสูตรประถมศึกษาตอนปลาย มีความมุ่งหมายเพื่อเน้นการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน พ.ศ. 2521 ภาษาอังกฤษได้ถูกกำหนดให้เป็นวิชาเลือกในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ฝดยมีความมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษได้ถูกกำหนดให้เรียนสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง (อารีรัตน์)

แนวโน้มของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในปี พ.ศ. 2543 นั้น ลักษณะทั่วไปของหลักสูตรจะ เน้นความสามารถในการสื่อสาร ฝดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษา เพื่อติดต่อกับสื่อสารได้ทั้งในชีวิตประจำวันและ เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ ผู้เชี่ยวชาญส่วนานพมีความเห็นว่า โครงสร้างของหลักสูตรน่าจะ เป็นวิชาบังคับฝดยจะ เริ่มเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และใช้อัตราเวลาเรียนประมาณ 5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ส่วนเนื้อหาจะเน้น

เนื้อหาที่เป็นเรื่อง เป็นราวของตนเองและสิ่งแวดล้อม ซึ่ง เนื้อหาที่มีทั้งสิ่งที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพโดยเน้นความสอดคล้องกับสภาพการใช้จริงที่จะเกิดขึ้น (อมรรักษ์)

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร

งานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร มี 6 เรื่อง คือ

1) จันตรี คุณตะวาทีน เรื่อง ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521

2) พาสมา ชลบุรีพันธ์ เรื่อง การประเมินผลการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2529 มหาวิทยาลัยศิลปากร 2530

3) พิมพ์ นาคสุข เรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร : การศึกษาเฉพาะกรณีของ เขตหน่วยศึกษานิเทศก์หน่วย 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2527

4) วราภรณ์ ลิขะไชย เรื่อง การสำรวจความต้องการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้ปกครอง และครู ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครใช้วัตถุประสงค์แบบอนุกรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2529

5) ศวง เหมะเกตุ เรื่อง ปัญหาและความคิดเห็นในการสอนกลุ่มประสบการณ์พิเศษ(ภาษาอังกฤษ) ของครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดชลบุรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2529

6) สาสี ศิลปธรรม เรื่อง ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้จบชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2526-2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2532

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรทั้ง 6 เรื่อง เป็นงานวิจัยที่ศึกษาโดยใช้แบบสอบถาม 5 เรื่อง และใช้แบบสัมภาษณ์ 1 เรื่อง ทั้งนี้มีงานวิจัยที่เปรียบเทียบความคิดเห็น ในการประเมินผลการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดชลบุรี และจังหวัดสมุทรปราการ โดยจำแนกตามวุฒิการศึกษา (พาสมา, ศวง) วิชาเอกที่ศึกษา ระยะเวลาที่สอนตามหลักสูตร พ.ศ. 2521 (ศวง) ประสบการณ์การอบรมหลักสูตรวิชา

ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษา และขนาดโรงเรียน (พาสนา) พบว่า ครูผู้สอนที่มีวุฒิการศึกษา วิชาเอกที่ศึกษา ระยะเวลาที่สอนตามหลักสูตร พ.ศ. 2521 และประสบการณ์การอบรมหลักสูตร วิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นในการประเมินผลการใช้หลักสูตรไม่ต่างกัน กล่าวคือ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัด ชลบุรี จำนวน 147 คน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรด้านจุดประสงค์ อัตราเวลา เรียน และค่าเนื้อหารายวิชามีความเหมาะสมปานกลาง (สูง) ส่วนครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 33 คน มีความ เห็นว่า จุดประสงค์ทั่วไป จุดประสงค์เฉพาะ และเนื้อหารายวิชาเหมาะสมมาก จุดประสงค์ การเรียนรู้ของหลักสูตรมีความเหมาะสมปานกลาง และการบริหารและบริการหลักสูตร ซึ่งได้แก่ การช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ จากฝ่ายบริหารทางด้านบุคลากร หนังสือหลักสูตร คู่มือหลักสูตร วัสดุประกอบหลักสูตร และการอบรมให้ความรู้เรื่องหลักสูตรเหล่านี้มีความเหมาะสมน้อย ครูผู้ สอนในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลาง มีความเห็นในการประเมินผลการใช้หลักสูตรแตกต่าง จากครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดเล็ก กล่าวคือ ครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดเล็ก มีความคิดเห็น ในการประเมินผลการใช้หลักสูตร มีความเหมาะสมน้อยในทุก ๆ ด้าน (พาสนา)

ครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 182 คน มีความเห็นว่า หลักสูตรมีจุดมุ่งหมายไม่เหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน (จันทร์) และมีปัญหาเกี่ยว กับหลักสูตรในด้านความสอดคล้องของหลักสูตรกับสภาพแวดล้อมของนักเรียน ด้านเนื้อหาวิชา ภาษาอังกฤษในเรื่อง การใช้ประโยคได้ถูกต้องตามกาลต่าง ๆ และการฝึกเสียงที่เป็นปัญหา สำหรับนักเรียน สิ่งที่ครูต้องการคือ ควรตัดเนื้อหาบางส่วนให้เหมาะสมกับเวลา (พาสนา , พิมพ์)

สำหรับการติดตามผลการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษา พ.ศ. 2521 พบว่า ผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาการศึกษา 2526-2528 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ภูเก็ตและชลบุรี ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว จำนวน 211 คน ส่วนใหญ่มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษา อังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ คือ สามารถสื่อสารได้เข้าใจโดยใช้ภาษาและท่าทางประกอบ แต่ ไม่ถูกหลักไวยากรณ์ (สาลี)

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาถึงวัตถุประสงค์แบบอุดมทัศน์นักเรียน ผู้ปกครองจำนวน 980 คน และครูชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 110 คนต้องการ พบว่า วัตถุประสงค์แบบอุดมทัศน์นักเรียน ผู้ปกครอง และครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต้องการมาก

ที่สุดสำหรับทักษะการฟังคือ เมื่อกำหนดภาพและบอกความสัมพันธ์ของบุคคลในภาพมาให้ นักเรียนสามารถจับคู่ ระหว่างความสัมพันธ์ของแต่ละบุคคล กับชื่อที่กำหนดให้จากข้อความที่ฟังได้ ทักษะการพูด คือ ในการสัมภาษณ์นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว เช่น ชื่อ นามสกุล อายุ ส่วนสูง น้ำหนัก และอื่น ๆ ได้ ทักษะการอ่านคือ เมื่ออ่านข้อความอธิบายลักษณะของบุคคล สิ่งของ หรือสถานที่ แล้วนักเรียนสามารถระบุบุคคล สิ่งของ หรือสถานที่ที่ตรงกับข้อความที่อ่านโดยการเขียนหมายเลข 1, 2, 3 ลงบนช่องว่างใต้ภาพนั้น ๆ ได้ ทักษะการเขียน คือ นักเรียนสามารถคัดลอกข้อความจากบัตรคำวยพร เนื่องในวันปีใหม่ หรือ วันคริสมาสต์ ในลักษณะที่เป็นตัวพิมพ์ใหญ่และเล็ก ได้ถูกต้อง และสำหรับตารางทักษะการใช้ภาษา นักเรียน ผู้ปกครอง และครูต้องการให้นักเรียนนำทักษะการใช้ภาษาไปใช้ในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้อย่างถูกต้อง

วัตถุประสงค์แบบอุดมคติที่นักเรียน ผู้ปกครอง และครูที่นั้ประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการมากที่สุดสำหรับทักษะการฟังนั้นก็คือ เช่นเดียวกับของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คือ เมื่อกำหนดภาพและบอกความสัมพันธ์ของบุคคลในภาพ ให้นักเรียนสามารถจับคู่ระหว่างความสัมพันธ์ของแต่ละบุคคลกับชื่อที่กำหนดให้จากข้อความที่ฟังได้ ทักษะการพูด คือ เมื่อนักเรียนต้องการทราบเวลาและนัดหมายที่นักเรียนสามารถถามเวลาจากผู้อื่นได้ ทักษะการอ่านคือ เมื่ออ่านบทสนทนา หัวข้อ เรื่องที่สนทนา ตัวบุคคลที่พูด และจุดมุ่งหมายที่พูด ศึกษาคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียวได้ ทักษะการเขียน คือ สามารถเขียนเป็นประโยคบรรยายรูปร่างลักษณะของคน สัตว์ สิ่งของ จากภาพได้ ส่วนการใช้ภาษา นักเรียน ผู้ปกครอง และครูต้องการให้นักเรียนนำทักษะการใช้ภาษาไปใช้ในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้อย่างถูกต้อง (วราภรณ์)

1.3 งานวิจัยเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษ มี 2 เรื่อง คือ

1) จันตรี คุปตะวาทีน เรื่อง ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อเนื้อหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521

2) อมรรรัตน์ สุดสาธา เรื่อง แนวโน้มของหลักสูตรและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในปี พ.ศ. 2543 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัย พบว่า ครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัด

กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 182 คน ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า แบบเรียนควรปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงให้สามารถนำไปใช้ในวิถีชีวิตจริงได้ (จันทร์) ส่วนแนวโน้มของแบบเรียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่จะใช้ในปี พ.ศ. 2543 นั้น จะมีเนื้อเรื่องทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์ จะมีภาพป้ายประกาศต่าง ๆ ที่ผู้เรียนพบในชีวิตประจำวัน รวมทั้งยังสามารถใช้หนังสือแบบเรียนกับการทำงานกลุ่มได้ (อมรรักษ์)

สรุปได้ว่า งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรและแบบเรียนภาษาอังกฤษ แบ่ง เป็น 3 หัวข้อย่อย คือ งานวิจัยที่ศึกษาพัฒนาการของหลักสูตร งานวิจัยที่ประเมินหลักสูตรซึ่งรวมถึงการติดตามผลผู้จบหลักสูตรไปแล้ว และงานวิจัยเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษซึ่งศึกษารายการค้นคว้ารวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในสมัยต่าง ๆ สัมภาษณ์บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ ใ้คมให้แบบสอบถามความคิดเห็น และโดยการสังเกตการสอน พบว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับต้นประถมศึกษาได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสม และความต้องการของสังคมไทยอยู่ตลอดเวลา ทำให้ผู้จบชั้นประถมศึกษาสามารถใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพได้พอสมควร และถึงแม้ครูผู้สอนจะเห็นว่าแบบเรียนยังไม่ดีพอ แต่ก็มีความเห็นว่าจะมีการปรับปรุงให้ดีขึ้นในอนาคต

2. งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ มี 25 เรื่อง คือ

1) กรรณิกา อุ่นแจ่ม เรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมเสริมทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528

2) กรองทอง วัลย์ทอง เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีหลักการเรียนเพื่อรู้แจ้ง (Mastery Learning) กับการสอนตามคู่มือครู มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2532

3) กำพล ดิศประเสริฐ ผลการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใ้คมใช้กระบวนการเรียนการสอนตามหลักพุทธ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

4) จรัส แหวงทอง เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เลือกสถาบันการฝึกกิจกรรมตามแผนการสอนตามคู่มือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526

5) ชฎารัฐ พลุกพោះ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน และเขียนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กเริ่มเรียน ด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2533

6) ชุมศรี เรข เรื่อง ผลของการใช้กระบวนการกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

7) การณี รักดี เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการฝึกจากเพื่อนแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

8) ถนอมขวัญ รัตนะผล เรื่อง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของจุดประสงค์การเรียนรู้กับความภาคภูมิใจทางภาษาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2530

9) นิรมล คงสินทร์ เรื่อง การศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2532

10) แบ่งน้อย เพ็ชรสุขสวัสดิ์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนแบบใช้เกมส์และแบบธรรมดา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525

11) ประทีป แจ่มจิตต์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมคักสรรกับกิจกรรมตามแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528

12) ประไพ เทียนเงิน เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 วิทยการุใช้วีดิทัศน์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

13) เพ็ญภา เจริญกุล เรื่อง สัมฤทธิ์ผลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเชิงชุมราษฎร์นุกูล จังหวัดสกลนคร ที่ได้รับการสอนเขียนตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2531

14) มัทภา ทองใหญ่ เรื่อง การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการอ่านเป็นคำกับการเรียนตามหลักสัทศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2523

15) วรมา เพชรประดับ เรื่อง การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบเดิมกับวิธีเรียนด้วยตนเอง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

16) วลี ศรีปฐมสวัสดิ์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีภาพสีและภาพสีเอกกรองประกอบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2531

17) ศรีนทิพย์ รือเจริญ เรื่อง การทดลองสอนภาษาอังกฤษโดย "วิธีเจียม" ในระดับประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522

18) ศศิธร จ่างภากร เรื่อง ผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2531

19) สิริลักษณ์ เพ็ญภาตญณ์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการรู้ความหมายคำศัพท์และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยมีเกมส์ประกอบและไม่มีเกมส์ประกอบ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2531

20) สมเกียรติ ชลนผล เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์จากการที่นักเรียนเลือกศัพท์ด้วยตนเองและครูเลือกให้ มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2522

21) สายทิพย์ ชลธาร เรื่อง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเทคนิคการชี้หน้าในคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2534

22) สุทธิพร ปาละดี เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนและการระลึกสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2531

23) สุพรรณริกา วัฒนบุษย์ เรื่อง เปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับการสอนภาษาอังกฤษแบบธรรมดา มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2522

24) เอมกดี สุทธิบริบาล เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการอ่านและการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภายวิธีสอนอ่านตาม

หลักสูตรศาสตร์ และวิธีสอนอ่านตามคู่มือครู มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2533

25) อารพ มัชฌมาน เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนวิชาใช้แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นกับแบบฝึกหัดของกระทรวงศึกษาธิการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ ยังสามารถแบ่งได้อีก เป็น 2 หัวข้อย่อย คือ

2.1 งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนเป็นตัวแปร มี 9 เรื่อง คือ

1) กรองทอง รัชชิตทอง เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีหลักการเรียนรู้เพื่อรู้แจ้ง (Mastery Learning) กับการสอนตามคู่มือครู มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2532

2) กาพล หิตประเสริฐ เรื่อง ผลการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนตามหลักพุทธ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

3) จรัสกร แหวนทอง เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เลือกดำเนินการฝึกกิจกรรมเองและที่ฝึกกิจกรรมตามแผนการสอนในคู่มือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528

4) คารณ รัตติ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการฝึกจากเพื่อนแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

5) ถนอมขวัญ รัตนะผล เรื่อง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของจุดประสงค์การเรียนรู้กับความถนัดทางภาษาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2530

6) นิรมล คงอินทร์ เรื่อง การศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2532

7) ศรีนทิพย์ รุจเจริญ เรื่อง การทดลองสอนภาษาอังกฤษโดย "วิธีเจียม" ในระดับประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522

8) สายทิพย์ ชลสาร เรื่อง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเทคนิคการสอนในเว็บคอมพิวเตอร์

ช่วยสอนกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2530

9) สุพรรณรักษา วัฒนบุษย์ เรื่อง เปรียบเทียบการสอนแบบเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับการสอนภาษาอังกฤษแบบธรรมดาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบางาใหญ่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522

งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนเป็นตัวแทนทั้ง 9 เรื่องนี้ มีงานวิจัย 3 เรื่องที่เปรียบเทียบวิธีสอนและเทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ กับการสอนตามคู่มือครูหรือการสอนแบบธรรมดา วิธีสอนและเทคนิคการสอนที่นำมาศึกษาได้แก่ การสอนจดจำซ้ำหลักการเรียนเพื่อรู้แจ้ง (Master Learning) ซึ่งหมายถึง การสอนที่เน้นให้นักเรียนเกิดความแม่นยำ (Precision Teaching) เกิดความคิดรวบยอดที่ถูกต้อง (Teaching Concept) และการปรับพฤติกรรม (Behavioral Modification) เทคนิคการเลือกคำกิจกรรมเองและการสอนแบบเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนและเทคนิคการสอนดังกล่าวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู หรือการสอนแบบธรรมดา (กรองทอง, จรัส, สุพรรณรักษา)

มีงานวิจัยที่เปรียบเทียบเทคนิคการสอน 2 แบบที่ต่างกัน คือ เทคนิคการฝึกจากเพื่อนแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม และ เทคนิคแบบฝึกกิจกรรมเพื่อสื่อความหมายและ นำมาใช้แบบฝึกกิจกรรมนี้ จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า เทคนิคการสอนที่แตกต่างกันทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้นแตกต่างกัน (คารณี, นิรมล)

นอกจากนี้ยังพบว่ามีบททดลองสอนภาษาอังกฤษ จดจำใช้กระบวนการเรียนการสอนตามหลักพุทธศต ซึ่งหมายถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามลำดับของการฝึกนักเรียนให้เป็นผู้คงแก่เรียน มี 3 ขั้นตอน อันประกอบด้วย 1) การสร้างสรริทธิธา 2) การฝึกทักษะการฝึกคิดและการฝึกสรุปสาระ 3) การมองเห็นและการประเมินของกลุ่ภาษาเมื่ตร จดจำใช้วิธี "วิธีเงียบ" (Silent Way) และจดจำใช้เทคนิคการสืบค้นคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ซึ่งมี 3 รูปแบบ คือ แบบขีดเส้นใต้ส่วนสาระสำคัญ แบบตัวกระพริบในส่วนสาระสำคัญ และแบบการกลับสีพื้นและตัวอักษร เฉพาะส่วนสาระสำคัญ ซึ่งการสอนจดจำใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนทั้ง 3 วิธีนี้ ช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (กำพล, ศรีนทิพย์, สามทิพย์) และการสอนจดจำ "วิธีเงียบ" ยังช่วยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 25 คน เกิดการเรียนรู้และมีทัศนคติทางภาษาเพิ่มขึ้น

โดยเฉพาะการพูดมีคะแนนพัฒนาการสูงที่สุด รองลงมาคือ การเขียน การอ่าน และการฟัง (ศรีนทิพย์)

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร จำนวน 135 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นเมื่อเรียนด้วยเทคนิคการขึ้นงาน คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (สายทิพย์) และการสอนรายแจ้รูปแบบจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งได้แก่ จุดประสงค์ทั่วไป จุดประสงค์เฉพาะเนื้อหา และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีผลทำให้ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนหมู่บ้านพัฒนา และโรงเรียนศูนย์รวมน้ำใจ จำนวน 16๗ คน ที่ขึ้น (ถนอมขวัญ)

2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนทักษะและองค์ประกอบทางภาษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องบางส่วนมีทั้งหมด 16 เรื่อง ดังนี้

- 1) กรรณิศา อุ่นแจ่ม เรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมเสริมทักษะการอ่านจับใจ ความภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528
- 2) ชฎารัฐ บุลกเพาะ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน และเขียน ภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก เริ่มเรียน ด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2533
- 3) ชุมศรี เรท เรื่อง ผลของการใช้กระบวนการกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533
- 4) แฉ่งน้อย เขียวสุทสวัสดิ์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสะกดคำ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนแบบใช้เกมส์และแบบธรรมคา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525
- 5) ประทีป แจ็งจิตต์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมคัดสรรกับกิจกรรม ตามแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528
- 6) ประภาพ เขียนเงิน เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้วีดิทัศน์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533
- 7) เพ็ญภา เจริญกุล เรื่อง สัมฤทธิ์ผลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเชิงชุมราษฎร์นุกูล จังหวัดสกลนคร ที่ได้รับการสอนเขียนตาม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2531

8) มีทา ทองใหญ่ เรื่อง การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการอ่านเป็นคำกับการเรียนตามหลักสูตร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2523

9) วรยา เพชรประดับ เรื่อง การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่านจับใจความ
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบเดิมกับวิธีเรียนด้วยตนเอง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

10) วลี ศรีปฐมสวัสดิ์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษา
อังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีภาพสีและ
ภาพสีเอกรงค์ประกอบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2531

11) ศศิธร จำภากร เรื่อง ผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษสูง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2531

12) สิริลักษณ์ เพ็ญกาญจน์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนใน
การรู้ความหมายคำศัพท์และ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียน
โดยมีเกมส์ประกอบและไม่มีเกมส์ประกอบ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2531

13) สมเกียรติ ชอนผล เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์จาก
การที่นักเรียนเลือกศัพท์ด้วยตนเองและครูเลือกให้ มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2522

14) สุทธิพร ปาละดี เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การ
เขียนและการระลึกถึงที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับ
การสอนแบบมุ่งประสงค์การเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2531

15) เอมถิติ สุทธิบริบาล เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนใน
การอ่านและการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีสอนอ่าน
ตามหลักสูตร และวิธีสอนอ่านตามคู่มือครู มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2533

16) อาภาพ มีขมาเน เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความภาษา
อังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นกับแบบฝึกหัดของ
กระทรวงศึกษาธิการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนทักษะและองค์ประกอบทางภาษา แบ่งออกได้เป็น 4 หัวข้อย่อย ดังนี้

2.2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนทักษะการฟังและการพูด

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนทักษะการฟังและการพูด มีเพียง 1 เรื่อง คือ

ประไพ เทียนเงิน เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 วิทยการใช้วีดิทัศน์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิทยการใช้วีดิทัศน์มีผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น

2.2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนทักษะการอ่าน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนทักษะการอ่าน มีทั้งหมด 9 เรื่อง คือ

1) กรรณิศา อุ้นแจ่ม เรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมเสริมทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528

2) ชฎารัฐ ปลูกเพาะ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กเริ่มเรียน ด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2533

3) ชุมศรี เรช เรื่อง ผลของการใช้กระบวนการกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

4) ประทีป แจ่มจิตต์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมคิดสร้งกับกิจกรรมตามแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528

5) มัทนา ทองใหญ่ เรื่อง การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิทยการอ่านเป็นคำกับการเรียนตามหลักสูตร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2523

6) วรมา เพชรประดับ เรื่อง การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบเดิมกับวิธีเรียนด้วยตนเอง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

7) สุกีพร ปาละคี เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียน และการระลึกถึงที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสิทธิภาพและการสอนตามคู่มือครู มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2531

8) เกมถดี สุทธิบริบาล เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการอ่านและการเขียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีสอนอ่านตามหลักสัทศาสตร์และวิธีสอนอ่านตามคู่มือครู มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2533

9) ฉาเพ มัชฌมาน เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นกับแบบฝึกหัดของกระทรวงศึกษาธิการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนทักษะการอ่านทั้ง 9 เรื่องนี้ มีงานวิจัย 6 เรื่อง ที่ทำการศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านโดยวิธีการอ่าน 2 วิธี ได้แก่ การสอนด้วยกิจกรรมคัดสรรกับกิจกรรมตามแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ (กิจกรรมคัดสรร หมายถึง กิจกรรมหลาย ๆ อย่างที่ครูจัดขึ้นเพื่อส่งเสริมการอ่านโดยผู้สอนใช้เทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนร่วมกิจกรรม ได้แก่ การฟัง เทป การลำดับเหตุการณ์จากภาพการ์ตูน เกมจับคู่ เกม Jig - Saw Reading การตอบคำถามและการหาแบบฝึกหัด) การสอนอ่านเป็นคำและการสอนอ่านตามหลักสัทศาสตร์ (วิธีสัทศาสตร์ หมายถึง เป็นการสอนที่เน้นเสียงของตัวอักษร จดหมายให้นักเรียนจากคำศัพท์ด้วยการสะกดคำ ซึ่งต้องมีการออกเสียงสระ พยัญชนะทุกครั้ง การสอนแบบวิธีเดิมกับวิธีเรียนด้วยตนเอง การสอนแบบมุ่งประสิทธิภาพกับการสอนตามคู่มือครู (การสอนแบบมุ่งประสิทธิภาพ หมายถึง การสอนที่เน้นการพัฒนาภาษาที่เป็นขบวนการรับรู้โดยธรรมชาติ โดยการพัฒนาความหมายรวมของภาษาไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา จะจัดให้การอ่านเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาทักษะทางภาษาไปสู่การพัฒนาทักษะอื่น ๆ ในลักษณะของทักษะสัมพันธ์) การสอนอ่านตามหลักสัทศาสตร์กับการสอนตามคู่มือครู และการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นกับแบบฝึกหัดของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งปรากฏว่านักเรียนโรงเรียนวัดยางสุทธาราม กรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมคัดสรร มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมตามแผนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ (ประทีป) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดศรีสารามวรวิหาร (แทมประชาอุทิศ) จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน

60 คน ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีเรียนด้วยตนเองมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม (วรยา) นักเรียนโรงเรียนสามเสนนอก กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าและทำให้ให้นักเรียนมีการระลึกสิ่งที่อ่านได้ดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู (สุธีพร) และนักเรียนโรงเรียนลำไทร จังหวัดราชบุรี ที่ได้รับการสอนโดยวิชาชีพฝึกหัดที่สร้างขึ้นเอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิชาชีพฝึกหัดของกระทรวงศึกษาธิการ (อาไพ)

แต่นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำ การสอนอ่านตามหลักสัทศาสตร์ และการสอนอ่านตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน (วิทนา, เอมฤดี)

นอกจากนี้ยังมีการทดลองวิธีสอนแบบต่างๆ ได้แก่ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ การสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม และการสอนโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ ซึ่งพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีดังกล่าวต่างก็มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงขึ้น (ชฎารัฐ, ชุมศรี, กรรณิศา)

2.2.3 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนทักษะการเขียน

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนทักษะการเขียนมี 6 เรื่อง คือ

1) ชฎารัฐ บลูเพาะ เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก เริ่มเรียนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2533

2) นางน้อย เพียรสุทสวัสดิ์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนแบบใช้เกมส์และแบบธรรมดา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525

3) เพ็ญภา เจริญกุล เรื่อง สัมฤทธิ์ผลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเชิงชุมราชวรินทร์ กรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการสอนเขียนตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2531

4) ศศิธร จ่างภากร เรื่อง ผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2531

5) สุธีพร ปาตะดี เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนและการระลึกสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2531

6) เกมณี สุทธิบริบาล เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการอ่านและการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีสอนอ่านตามหลักสัทศาสตร์และวิธีสอนอ่านตามคู่มือครู มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2533

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนทักษะการเขียนทั้ง 6 เรื่องนี้ เป็นงานวิจัยที่เปรียบเทียบวิธีสอนแบบต่าง ๆ กับวิธีสอนแบบธรรมชาติหรือวิธีสอนตามคู่มือครู 5 เรื่อง ซึ่งวิธีสอนแบบต่าง ๆ นั้น ได้แก่ การสอนแบบใช้เกมส์ การสอนเขียนตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม การสอนแบบมุ่งประสิทธิภาพ และการสอนตามหลักสัทศาสตร์ซึ่งปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบต่าง ๆ ดังกล่าวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบธรรมชาติ หรือการสอนตามคู่มือครู (เน้นน้อย , เห็นภาพ , สุทธิพร) และการสอนแบบใช้เกมส์ยังช่วยให้นักเรียนเรียงเรียงวรรคตอน และวัดทางเสถียร กรุงเทพมหานคร มีความคงทนในการจำการสะกดคำภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบธรรมชาติ (เน้นน้อย) ทั้งนี้ยกเว้นการสอนตามหลักสัทศาสตร์ที่นำได้ช่วยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านคอนนง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 51 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนและความคงทนในการเขียนแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู (เกมณี)

นอกจากนี้ยังพบว่า มีการทดลองสอนการเขียนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสิทธิภาพภาษา ซึ่งปรากฏว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านกาช่อง จังหวัดแพร่ จำนวน 30 คน ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสิทธิภาพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ (ร้อยละ 60) จนถึงร้อยละ 80 (ชฎารัฐ) และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนเขียน วิชาที่กิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น (ศศิธร)

2.2.4 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนคำศัพท์

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนคำศัพท์ มี 3 เรื่อง คือ

1) วลี ศรีปฐมาสวัสดิ์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีภาพและภาพสื่อเอกรงค์ประกอบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2531

2) ศิริลักษณ์ เพ็ญกาคุณน์ เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการ

รู้ความหมายคำศัพท์และ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียน
โดยมีเกมส์ประกอบและไม่มีเกมส์ประกอบ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2531

3) สมเกียรติ ชอผล เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์จาก
การที่นักเรียนเลือกศัพท์ด้วยตนเองและครูเลือกให้ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิค
การสอนคำศัพท์ เป็นงานวิจัยที่เปรียบเทียบวิธีสอนต่างกัน 2 วิธี ได้แก่ การสอนโดยเข้าชั้นเรียน
คอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีภาพสีและภาพสีเอกรงค์ประกอบ การสอนโดยมีเกมส์ประกอบและไม่มี
เกมส์ประกอบ และการสอนโดยให้นักเรียนเลือกศัพท์ด้วยตนเองและครูเลือกให้ ซึ่งปรากฏว่า
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพมหานคร จำนวน 42 คน
ที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีภาพสีเอกรงค์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษา
อังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีภาพสีประกอบ (วลี) นักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเวินสรกยพลศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 60 คน
ที่เรียนโดยมีเกมส์ประกอบและไม่มีเกมส์ประกอบ มีผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการรู้ความหมาย
ของศัพท์ไม่มีความแตกต่างกัน (ศิริลักษณ์) และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชาน
รัตน จังหวัดสุโขทัย จำนวน 40 คน ที่เรียนโดยมีการเลือกศัพท์ด้วยตนเองมีผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยครูเลือกให้ (สมเกียรติ)

สรุปได้ว่า งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เป็นงาน
วิจัยเชิงทดลอง เพื่อเปรียบเทียบวิธีสอนและ เทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ โดยผู้วิจัยทำการสอนด้วย
วิธีสอนหรือ เทคนิคการสอนที่เลือกมาแก่นักเรียน 2 กลุ่ม แล้วเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนและความคงทนในการเรียนรู้ทักษะใดทักษะหนึ่งที่เกิดจากการทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนและ
เทคนิคการสอนนั้น ๆ และพบว่ายังขาดงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอน ทักษะการฟัง
ทักษะการพูด และ เกี่ยวกับองค์ประกอบทางภาษาคำวโครงสร้างภาษา

3. งานวิจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยในส่วนนี้มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 12 เรื่อง คือ

1) กรรณิกา กุ่มแจ่ม เรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมเสริมทักษะการอ่านจับใจ
ความภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษา
อังกฤษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528

- 2) กภาพล ดิตประ เสริฐ ผลการสอนภาษาอังกฤษแก่นัก เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โดยใช้กระบวนการ เรียนการสอนตามหลักเหตุผล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533
- 3) จรรยา เรืองมาลัย เรื่อง ผลของการใช้แบบฝึกหัดโคลสต่อสัมฤทธิ์ผล
ด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนัก เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จุฬาลงกรณ์มหา
วิทยาลัย 2525
- 4) ชุมศรี เรช เรื่อง ผลของการใช้กระบวนการกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน
จับใจความภาษาอังกฤษของนัก เรียนชั้นประ ถมศึกษาปีที่ 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533
- 5) ประไพ เทียนเงิน เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
ของนัก เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้วีดิทัศน์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533
- 6) รัชนี วัชรินทร์เสวี เรื่อง การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ
เรื่อง "ปัจจุบันกาลที่กำลังกระทำอยู่" สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2521
- 7) รัตนา พดกษะวัน เรื่อง การใช้หลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษา
อังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่ 2532
- 8) วราพร พุ่มมณี เรื่อง การใช้หลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ)
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
2532
- 9) ศศิธร จ่างภากร เรื่อง ผลของกิจกรรมเสริมทักษะการ เขียนภาษาอังกฤษ
ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนัก เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่รับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชา
ภาษาอังกฤษสูง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2531
- 10) สุธีร์ สาแดงเดช เรื่อง บทเรียนแบบโปรแกรมสำหรับผู้ เริ่มเรียนภาษา
อังกฤษ เรื่อง "การเขียนประโยคบรรยายภาพ" มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ 2529
- 11) กมลรัตน์ สุดสวาท เรื่อง แนวร่วมของหลักสูตรและการ เรียนการสอน
ภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในปี พ.ศ.2543 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533
- 12) กัมพร ศรีบุญเรือง เรื่อง การศึกษาเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสารของครูในโรง เรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุดรธานี จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย 2533

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษากังกฤษ แบ่งออกได้เป็น 3 หัวข้อย่อย คือ

3.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยในส่วนนี้มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 5 เรื่อง คือ

- 1) ประไพ เทียมเงิน เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้วีดิทัศน์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533
- 2) รัตนา พกษะวัน เรื่อง การใช้หลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก มหาวิทยาลัย เชียงใหม่ 2532
- 3) วราพร พุ่มณี เรื่อง การใช้หลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก มหาวิทยาลัย เชียงใหม่ 2532
- 4) อมรรัตน์ สุดสาท เรื่อง แนวโน้มของหลักสูตรและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในปี พ.ศ. 2543 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533
- 5) อัมพร ศรีบุญเรือง เรื่อง การศึกษาเทคนิคในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุดรธานี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัย พบว่า สื่อการเรียนการสอนที่ครูใช้ในระดับมาก คือ แบบเรียน บัตรคำ บัตรภาพ กระดาษคำ แถบประยัด แถบบันทึกเสียง เกม ของจริง ของจำลอง และวีดิทัศน์ (รัตนา , อมรรัตน์ , อัมพร) สื่อการสอนที่ใช้น้อยคือ เพลง (รัตนา) ครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จริงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพุมธานี จำนวน 92 คน ซึ่งครูร้อยละ 48.79 ใช้สื่อการสอนสำเร็จรูปตามคู่มือครู และครูส่วนใหญ่ร้อยละ 51.21 ไม่ได้ใช้สื่อการสอนตามคู่มือครู ในจำนวนครูที่นำมาใช้สื่อการสอนที่เสนอแนะไว้แก่คู่มือครูนี้ ใช้สื่ออื่นทดแทนร้อยละ 27.89 และครูอีกร้อยละ 72.11 ไม่มีการใช้สื่อใด ๆ ในการสอนเลย (วราพร)

นอกจากนี้ยังพบว่า การใช้วีดิทัศน์ในการสอนภาษากังกฤษจะทำให้ นักเรียนรู้สึกพอใจและสนุกสนานกับการเรียน นักเรียนจะได้รับความรู้เพิ่มขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เกี่ยวกับคำศัพท์

สามารถเข้าใจ เนื้อเรื่อง ได้ดี และมีทัศนคติที่ดีต่อการ เรียนการสอน โดยการใช้วีดิทัศน์และวิชา
ภาษาอังกฤษ (ประภาพ)

3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและหาประสิทธิภาพของบทเรียนหรือแบบฝึกต่าง ๆ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างและหาประสิทธิภาพของบทเรียนหรือแบบฝึกต่าง ๆ มี

4 เรื่อง คือ

1) จรรยา เรืองมาลัย เรื่อง ผลของกวีราล์แบบฝึกหัดโคลงต่อสัมฤทธิ์ผลด้านความ
เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525

2) รัชณี วัชรินทร์เสวี เรื่อง การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ
เรื่อง "ปัจจุบันกาลที่กำลังกระทำอยู่" สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2521

3) สุธีร์ สาแดงเดช เรื่อง บทเรียนแบบโปรแกรมสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ
เรื่อง "การเขียนประโยคบรรยายภาพ" มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2529

4) กวีพ วัฒนพาน เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความภาษา
อังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนรอยใช้แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นกับแบบฝึกหัดของ
กระทรวงศึกษาธิการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัย พบว่า มีงานวิจัยที่สร้างและหาประสิทธิ
ภาพของบทเรียนแบบโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง "ปัจจุบันกาลที่กำลังกระทำอยู่" สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสวนกุหลาบน์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 168 คน ซึ่ง
เป็นบทเรียนที่มีประสิทธิภาพ 92.38/80.83 หมายถึง นักเรียนสามารถตอบคำถามในบท
เรียนได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 92.38 และสามารถทำแบบสอบหลังเรียนบทเรียนได้ถูกต้อง
โดยเฉลี่ยร้อยละ 80.83 แสดงว่าบทเรียนนี้ประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน (90/90) ที่
กำหนดค่า แต่ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังเรียนบทเรียนแบบโปรแกรมนี้ต่างกันแบบมี
นัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นหลังเรียนบทเรียนนี้ (รัชณี) และมี
งานวิจัยที่สร้างและหาประสิทธิภาพของบทเรียนแบบโปรแกรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
5 โรงเรียนบ้านหนองพงมา จังหวัดนครปฐม จำนวน 30 คน เรื่อง "การเขียนประโยค
บรรยายภาพ" พบว่า ประสิทธิภาพของบทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง การเขียนโปรแกรม
บรรยายภาพที่สร้างขึ้น ได้ค่า 95.50/95.34 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 แสดงว่า บท
เรียนแบบโปรแกรมที่สร้างขึ้นนี้สามารถนำมาใช้ได้ก่อ่างมีประสิทธิภาพ (สุธีร์)

นอกจากนี้ยังพบว่า มีการสร้างแบบฝึกหัดการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ ซึ่งมีเนื้อหาประกอบด้วยการอ่าน 4 ระดับ คือ การอ่านขั้นพื้นฐาน การอ่านขั้นแปลความ การอ่านขั้นวิเคราะห์และการอ่านสร้างสรรค์ (กาพย์) และแบบฝึกหัดโคลงคำความเข้าใจงานการอ่าน (จรรยา) ซึ่งแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นหาให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปลักแรด จังหวัดราชบุรี และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดป้อมวิเชียรโชติการาม กรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงขึ้น

3.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการนำเสนอรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยในส่วนนี้มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 4 เรื่อง คือ

1) กรรณิกา อุ่นแจ่ม เรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมเสริมทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528

2) กภาพล คิคประ เสริฐ ผลของการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วิชาใช้กระบวนการเรียนการสอนตามหลักเหตุผล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

3) ชุมศรี เรช เรื่อง ผลของการใช้กระบวนการกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

4) ศศิธร จ่างภากร เรื่อง ผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2531

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า การใช้กิจกรรมเสริมทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) จำนวน 30 คน ช่วยให้นักเรียนส่วนใหญ่รู้สึกภูมิใจ ดีใจ ยาก เข้าร่วมกิจกรรม และรู้สึกชอบที่ได้มีโอกาสเรียนร่วมกับเพื่อน ๆ ที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน นักเรียนส่วนมาก ต้องการให้มีการจัดกิจกรรมเสริมทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษต่อไป คิดเป็นร้อยละ 96.67 และเห็นว่ากิจกรรมดังกล่าวมีประโยชน์มาก คิดเป็นร้อยละ 100.00 ทั้งนี้ผู้ปกครองส่วนใหญ่มองเห็นว่ากิจกรรมนี้มีประโยชน์ต่อนักเรียนมากคิดเป็นร้อยละ 76.67 และนักเรียนของตนได้แสดงพฤติกรรมอยาก เข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว คิดเป็นร้อยละ 73.33 (กรรณิกา)

การสอนวิชาใช้กระบวนการเรียนการสอนตามหลักเหตุผล ช่วยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 6 จำนวน 27 คน มีความเห็นว่า ตนเอง เพื่อน และครูปฏิบัติตนเป็นกัลยาณมิตรในระดับมาก ซึ่งการปฏิบัติตนเป็นกัลยาณมิตรนี้มีผลต่อนักเรียนในด้านอารมณ์ สังคมและการเรียนรู้ นักเรียนได้พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ระดับดีมาก ทั้งนี้ครูประจำวิชาที่มีความเห็นว่าเป็นนักเรียนได้พัฒนาภาษาอังกฤษถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 95.41 และนักเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้น รอยมีความสัมพันธ์กันเป็นกลุ่มใหญ่ และมีสมาชิกคนใดที่นำได้รับเลือกจากเพื่อน (กาพล)

การสอนโดยให้กระบวนการกลุ่มสาขาให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัฒนาภิชา จำนวน 30 คน ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจและทำให้ให้นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม โดยเฉพาะคำศัพท์และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน (ชุกรศรี)

การสอนโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 30 คน ส่วนใหญ่มีความรู้สึกลำบากกับบรรยากาศการเรียนและอยากเข้าร่วมกิจกรรม นักเรียนให้ความเห็นว่าตนได้รับความรู้เพิ่มขึ้น และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้กิจกรรมที่นักเรียนได้รับฟังทำให้มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษอีกด้วย (ศศิธร)

สรุปว่า งานวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคและนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ รวมทั้งการเสนอแนวคิดหรือวิธีการใหม่ ๆ ทางการศึกษา ได้แก่ การสร้างสื่อการสอน การสร้างบทเรียนหรือแบบฝึก และการสร้างรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งงานวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคและนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 12 เรื่อง ถึงแม้จะครอบคลุมทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน แต่ก็มีจำนวนน้อยมากและยังขาดงานวิจัยที่เป็น การนำเสนอโครงการสอนต่าง ๆ

4. งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มี 20 เรื่อง คือ

1) กรุณา กริแสง เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523

2) กัญญา ภิรพัช เรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี ที่อยู่ภายใต้โครงการโรงเรียนผู้นำการให้หลักสูตรระดับประถมศึกษา
ศึกษา มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ 2526

3) จิรดา จิตรเสกภัคกร เรื่อง การเปรียบเทียบความเข้าใจงานการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะและภูมิหลังต่างกัน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528

4) ถนอมขวัญ รัตนะผล เรื่อง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของจุดประสงค์การเรียนรู้กับความถนัดทางภาษาที่มีต่อความเข้าใจงานการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2530

5) นันทา เสมอติ เรื่อง สัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ 2525

6) นิตยา รุ่งภาค เรื่อง ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

7, ประยูรศรี วรทัตพิพัทธ์ เรื่อง ประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดนครปฐม มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ 2527

8) พรรณา พูลแก้ว เรื่อง การเปรียบเทียบการรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในเมืองและโรงเรียนชานเมือง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525

9) พิมพ์ นาคสุท เรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร : การศึกษาเฉพาะกรณีของเขตหน่วยศึกษานิเทศก์ หน่วย 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2527

10) เมาวลักษณ์ ศักดิ์ศรี เรื่อง สัมฤทธิ์ผลในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ 2525

11) รัตนา หดณะวัน เรื่อง การใช้หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก มหาวิทยาลัย เชียงใหม่ 2532

12) ลัดดาวัลย์ ศรีสวัสดิ์พจน์ เรื่อง สัมฤทธิ์ผลด้านความคิดรวบยอดทางโครงสร้าง
ไวยากรณ์อังกฤษนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2525

13) สวาง เหมะ เกตุ เรื่อง ปัญหาและความคิดเห็นในการสอนกลุ่มประสบการณ์
พิเศษภาษาอังกฤษของครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดชลบุรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ ประสานมิตร 2529

14) สมพิศ เมธิพงษ์ เรื่อง การสำรวจความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของเรื่องเล่า
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ 2533

15) สาลี ศิลปธรรม เรื่อง ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้จบชั้น
ประถมศึกษา ปีการศึกษา 2526-2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2532

16) สิทธิศักดิ์ งามคดีรัมย์ เรื่อง การเขียนสะกดคำผิดในภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนเทศบาลในกรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526

17) สุพจน์ สันทนา เรื่อง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ด้านการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการ
ประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2529

18) กมลรัตน์ สุกสว่าง เรื่อง แนวโน้มของหลักสูตรและการเรียนการสอนภาษา
อังกฤษระดับประถมศึกษาในปี พ.ศ. 2543 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

19) อรพิน เทียนแก้ว เรื่อง ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2531

20) อารีรัตน์ น้าเพชร เรื่อง การศึกษาพัฒนาการของหลักสูตรภาษาอังกฤษ
ระดับประถมศึกษา ตั้งแต่ พ.ศ. 2453-2528 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัย พบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับการวัดและ
ประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แบ่งออกได้เป็น 2 หัวข้อย่อย คือ

4.1 งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาและวิธีการวัดและประเมินผลของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในส่วนนี้มี 5 เรื่อง คือ

1) พิมพ์ นาคสุข เรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน

ประถมศึกษาสังกักรุง เทพมหานคร : การศึกษาเฉพาะกรณีของ เขตหน่วยศึกษานิเทศก์ หน่วย 6
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2527

2) รัตนา พากะวัน เรื่อง การทำให้หลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ(ภาษาอังกฤษ)
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
2532

3) ศวง เพาะเกตุ เรื่อง ปัญหาและความคิด เห็นในการสอนกลุ่มประสบการณ์
พิเศษภาษาอังกฤษ ของครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดชลบุรี มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2529

4) อมรรัตน์ สุดสวาท เรื่อง แนวโน้มของหลักสูตรและการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในปี พ.ศ. 2543 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

5) อารีรัตน์ น้าเพชร เรื่อง การศึกษาพัฒนาการของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ตั้งแต่ พ.ศ. 2453-2528 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน
ประถมศึกษา สังกักรุง เทพมหานคร เขตหน่วยศึกษานิเทศก์ หน่วย 6 จำนวน 85 คน (พิมพ์)
และครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดชลบุรี จำนวน
147 คน (ศวง) ส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการ วัดและการประเมินผลอยู่ในระดับปานกลาง

ครูสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถม
ศึกษา จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 155 คน ได้ใช้การวัดและประเมินผลเพื่อปรับปรุงการจัด
กิจกรรมการเรียนการสอน และ เพื่อทราบระดับผลสัมฤทธิ์ เครื่องมือวัดและประเมินผลส่วน
ใหญ่ผู้สอนสร้างขึ้นเอง แหล่งเครื่องมือที่ผู้สอนนำมาใช้รองลงมาคือ แบบทดสอบจุดประสงค์
การเรียนรู้ของสำนักพิมพ์เอกชนและกลุ่มโรงเรียน เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลระหว่างคาบเรียน
การสอนคือ การสนทนาซักถามและการสังเกต สำหรับเกณฑ์ที่ใช้แบกรประเมินผู้สอนจะใช้เกณฑ์
60% หลังจากประเมินผู้สอนจะให้ผู้เรียนทราบผลทันที แต่บางครั้งจะให้ผู้เรียนทราบผลในคาบ
เรียนถัดไป อีกทั้งให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวัดและประเมินด้วย และพบว่า สิ่งที่เป็นปัญหา
มากที่สุด คือ เครื่องมือวัดและประเมินผลมีไม่เพียงพอ เครื่องมือขาดมาตรฐาน สิ่งที่ครูต้องการ
ได้รับความช่วยเหลือมากที่สุด คือ เครื่องมือการวัดและประเมินผล งบประมาณและการอบรม
(รัตนา)

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาถึง วิธีการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ในช่วงของหลักสูตรในระยะต่าง ๆ กล่าวคือ การวัดและประเมินผลในช่วงของหลักสูตรระยะ ประถมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2503 ได้ใช้วิธีสอบความรู้เกี่ยวกับภาษา คือ กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ต่าง ๆ เป็นข้อสอบแบบอัตนัย หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 ได้เปลี่ยนวิธีการสอบโดยใช้ วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้สามารถทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนได้กว้างขวางขึ้น จึงมีการทดสอบแบบทุกทักษะและมีลักษณะ เป็นข้อสอบแบบปรนัย การทดสอบมีความมุ่งหมาย เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนและต้องการที่จะวัดความรู้ของนักเรียน (ลาวีรัตน์)

แนวรับของจุดประสงค์ของการ วัดและประเมินผลตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ในปี 2543 พบว่าจะมีการวัดและประเมินผลทั้งความรู้และความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อนำผลมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนโดยให้วิธีการและ เครื่องมือหลาย ๆ แบบเพื่อ วัดค่าตรงตามจุดประสงค์ของหลักสูตร การประเมินผลจะกระทำอย่างต่อเนื่องทั้งยังให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลตนเอง โดยให้เกณฑ์ทั้ง 2 แบบ คือ แบบเชิงกลุ่มและแบบเชิง เกณฑ์ ซึ่ง เกณฑ์ที่ใช้สามารถยืดหยุ่นได้ (อมรรรัตน์)

4.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาอังกฤษ มี 15 เรื่อง คือ

1) กรุณา กริแสง เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านที่ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523

2) กัญญา อภิรมย์ เรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี ที่อยู่ภายใต้โครงการโรงเรียนผู้นำการใช้หลักสูตรระดับประถมศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2526

3) จิรดา จิตเสวกิตร์ เรื่อง การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะและภูมิหลังต่างกัน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528

4) ทนอมขวัญ รัตนผล เรื่อง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของจุดประสงค์การเรียน กับความถนัดทางภาษาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2530

5) นันทา ใสภักดิ์ เรื่อง สัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2525

6) นิศมา รุ่งนาค เรื่อง ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

7) ประยูรศรี วรชัยพิทักษ์ เรื่อง ประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดนครปฐม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2527

8) พรธรรมา พูลบัว เรื่อง การเปรียบเทียบการรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในเมืองและโรงเรียนชานเมือง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525

9) เขียวลักษณ์ ศักดิ์ศรี เรื่อง สัมฤทธิ์ผลในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2525

10) ลัดดาวัลย์ ศรีสวัสดิพงษ์ เรื่อง สัมฤทธิ์ผลด้านความถี่รวมของทางโครงสร้างวาทกรรมอังกฤษนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2525

11) สมพิศ เมธียงษ์ เรื่อง การสำรวจความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของเรื่องเล่าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2533

12) สาลี ศิลากรรม เรื่อง ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้จบชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2526-2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2532

13) สิทธิศักดิ์ วัฒนศิริวัฒน์ เรื่อง การเขียนสะกดคำผิดในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนทดลองในกรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526

14) สุพงษ์ สีนันทา เรื่อง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา อ. เกอ เมือง จังหวัดเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2529

15) อรพิน เทียนแก้ว เรื่อง ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถม

ศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2531

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยในส่วนนี้สามารถแบ่งออกได้เป็น 5 หัวข้อย่อย คือ

4.2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษ มี 6 เรื่อง คือ

1) กัญญา ธีรวิทย์ เรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี ที่อยู่ภายใต้โครงการโรงเรียนผู้นำการใช้หลักสูตรระดับประถมศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2526

2) นิทยา รุ่งนาค เรื่อง ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

3) ประยูรศรี วรสัมพิพัทธ์ เรื่อง ประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดนครปฐม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2527

4) เขียวลักษณ์ ศักดิ์ศรี เรื่อง สัมฤทธิ์ผลในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2525

5) สาลี ศิลปธรรม เรื่อง ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้จบชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2526-2528 ที่ทางวนานเรือกิจการท่องเที่ยว จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2532

6) สุพจน์ สักนทา เรื่อง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2529

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า จากเกณฑ์ตามระเบียบการประเมินผลในคู่มือการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ.2521 คือ ถ้านักเรียนได้คะแนนต่ำกว่า 40 คือ ระดับที่ต้องแก้ไข คะแนนระหว่าง 40 - 59 คือ ระดับพอใช้ คะแนนระหว่าง 60 - 69 คือ ระดับค่อนข้างดี คะแนนระหว่าง 70 - 79 คือ ระดับดี คะแนนตั้งแต่ 80 ขึ้นไป คือ ระดับดีมาก

ปรากฏว่านักเรียนระดับประถมศึกษา มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ (กันยา , นิตยา , ประยูรศรี , เกวาลักษณ์ , สุกจน์) รวมทั้งผู้จบชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2526-2528 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ภูเกิด ชลบุรี จำนวน 211 คน ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งมีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ คือ สามารถสื่อสารได้เข้าใจโดยใช้ภาษาและท่าทางประกอบ แต่ไม่ถูกหลักไวยากรณ์ (สาลิ)

เมื่อพิจารณาทักษะย่อยด้านการฟังพบว่า

ลักษณะที่ 1 ทักษะการฟังภาษาอังกฤษมี 4 ทักษะย่อย คือ การจำแนกเสียงระดับคำ การรู้จักความสัมพันธ์ของการพูดได้ตอบ ความเข้าใจประโยคและความเข้าใจคำถามหรือข้อความ นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนที่อยู่ภายใต้โครงการผู้นำการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร จังหวัดนนทบุรี จำนวน 332 คน มีความสามารถด้านการจำแนกเสียงระดับคำ และการรู้จักความสัมพันธ์ของการพูดได้ตอบอยู่ในระดับค่อนข้างดี ความสามารถด้านความเข้าใจประโยคอยู่ในระดับพอใช้และความสามารถด้านความเข้าใจคำถามหรือข้อความอยู่ในระดับต้องแก้ไข (กันยา)

ลักษณะที่ 2 ทักษะการฟังภาษาอังกฤษมี 5 ทักษะย่อย คือ ความสามารถในการจำแนกหน่วยเสียงที่ได้ยิน การฟังเสียงเน้นหนักในคำและเสียงเน้นหนักในประโยค การได้ยินเสียงเน้นหนักในประโยค ความเข้าใจในข้อความที่ได้ยินกับรูปภาพ และความเข้าใจในเหตุการณ์ที่พูดและบทสนทนา มีผู้ศึกษาทักษะการฟังในลักษณะนี้แล้วพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2523 มีปัญหาในการฟัง 3 ด้าน คือ ความเข้าใจใน เหตุการณ์ที่พูดและบทสนทนา ความเข้าใจในข้อความที่ได้ยินกับรูปภาพ การได้ยินเสียงเน้นหนักในคำและในประโยค (เกวาลักษณ์)

ลักษณะที่ 3 ทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมี 4 ทักษะย่อย คือ การเก็บใจความสำคัญของข้อความที่ได้ฟัง การฟังคำถามและการเลือกคำตอบที่มีความหมายสัมพันธ์กับบริบท การเก็บรายละเอียด จากคำบอกเล่าหรือบทสนทนาและการถ่ายทอดข้อความ และการฟังคำถามและการเลือกคำตอบสัมพันธ์กับคำถามที่ได้ยิน มีผู้ศึกษาทักษะการฟังในลักษณะนี้แล้วพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 43 คน มีปัญหาด้านการเก็บใจความสำคัญของข้อความที่ได้ฟัง การเก็บรายละเอียด จากคำบอกเล่าหรือบทสนทนาและการถ่ายทอดข้อความ และด้านการฟังคำถามและการเลือกคำตอบสัมพันธ์กับคำถามที่ได้ยิน (สุกจน์)

4.2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในส่วนนี้มี 2 เรื่อง คือ

- 1) ประยูรศรี วรชัยพิทักษ์ เรื่อง ประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดนครปฐม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2527
- 2) สาลี ศิลปธรรม เรื่อง ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของผู้จบชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2526-2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2532

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับประถมศึกษา มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต้องแก้ไข (ประยูรศรี) แต่มีงานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการพูดของนักเรียน โดยติดตามผลการใช้ความสามารถในด้านนี้ของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2526-2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่า บุคคลเหล่านี้มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ อยู่ในระดับที่สามารถสื่อสารได้ เข้าใจโดยใช้ภาษาและท่าทางประกอบ แต่มีถูกหลักไวยากรณ์ (สาลี)

4.2.3 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษ มี 8 เรื่อง คือ

- 1) กรรณา กริแสง เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523

- 2) กันยา ภิรโพธิ์ เรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ในจังหวัดนนทบุรี ที่อยู่ภายใต้โครงการโรงเรียนผู้นำการใช้หลักสูตรระดับประถมศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2526

- 3) จิรดา จสภักตร์ เรื่อง การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะและภูมิลำเนาต่างกัน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528

- 4) ถนอมขวัญ รัตนะผล เรื่อง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของจุดประสงค์การเรียนรู้กับความถนัดทางภาษาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2530

- 5) บันทา ใสภักดิ์ เรื่อง สัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2525

6) ประยูรศรี วรชัยพิทักษ์ เรื่อง ประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดนครปฐม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2527

7) สมพิศ เมธินงษ์ เรื่อง การสำรวจความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของเรื่องเล่าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2533

8) อรพิน เทียนแก้ว เรื่อง ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2531

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์ และผลการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับที่ต้องแก้ไข ซึ่งนักเรียนมีปัญหาด้านการอ่านทั้ง 3 ด้าน คือ ความสามารถในการให้ความคิดเห็น ความสามารถในการเข้าใจเรื่องที่อ่านตามต้องการ และความสามารถในการจัดเรียบเรียงลำดับเนื้อเรื่อง (กัณฑ์ , นันทา , ประยูรศรี , อรพิน) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนซ่อมเสริมวิชาภาษาอังกฤษภาคฤดูร้อน จำนวน 10 คน จะให้ความรู้ด้านระบบเสียงและตัวอักษรเป็นตัวชี้แนะในการอ่านมากที่สุด ส่วนสาเหตุที่หาให้นักเรียนสามารถจับใจความจากข้อความที่อ่านได้น้อย เนื่องจากนักเรียนมีความรู้ด้านโครงสร้างของภาษา คำศัพท์และความหมายไม่เพียงพอที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการอ่าน (กรรณา)

ส่วนด้านความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของเรื่องเล่าพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2532 มีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของเรื่องเล่าทั้งตอบ เต็มวงและสองตอนอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งตัวละคร เป็นองค์ประกอบของเรื่องที่นักเรียนจำนวนมากที่สุดระลึกได้ ไม่ว่าจะระลึก เองหรือได้รับการชี้แนะ นักเรียนร้อยละ 91.30 ระลึกตัวละครในเรื่อง เล่าตอน เต็มวงได้เอง และเมื่อได้รับการชี้แนะจำนวนลดลง เหลือร้อยละ 88.14 เมื่ออ่านเรื่อง เล่าสองตอน นักเรียนร้อยละ 63.05 ระลึกตัวละครได้เอง และร้อยละ 64.25 ระลึกได้ เมื่อได้รับการชี้แนะ ยกเว้นแนวเรื่องหรือคติสอนใจซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ไม่มีนักเรียนคนใดระลึกได้ เมื่อให้ระลึกเอง องค์ประกอบของเรื่องเล่าที่นักเรียนจำนวนน้อยที่สุดระลึกได้ เมื่อได้รับการชี้แนะคือ ผลจากการกระทำในเรื่องสั้นตอน เต็มวงมีจำนวนนักเรียนที่ระลึกได้ร้อยละ 37.20 และผลจากการแก้ไขภาษาในเรื่องสั้นสองตอนมีจำนวนนักเรียนที่ระลึกได้เพียงร้อยละ 23.91 เท่านั้น (สมพิศ)

องค์ประกอบอื่น ๆ ที่น่าประหลาดใจของนักเรียน ที่มีส่วนทำให้ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันได้แก่ เพศ อายุ ความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ สติการชดเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครองและการใช้สื่อมวลชนของครอบครัว ปรากฏว่านักเรียนหญิงมีความสามารถด้านทักษะการอ่านสูงกว่านักเรียนชาย ทั้งในระดับการอ่านตามตัวอักษรและการอ่านตีความ และนักเรียนหญิงยังมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของเรื่องเล่าตอนเดียวและสองตอนสูงกว่านักเรียนชาย (จิรดา , สหพิช , อรพิน)

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 635 คน ที่มีอายุต่างกันมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน นักเรียนที่มีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยที่นักเรียนที่มีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษมาก มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษปานกลางและน้อย และนักเรียนที่มีความสนใจในภาษาอังกฤษปานกลาง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีความสนใจในภาษาอังกฤษน้อย

นักเรียนที่มีสติการชดเรียนต่างกัน มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยที่นักเรียนที่มีสติการชดเรียนน้อย มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีสติการชดเรียนมาก

นักเรียนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่า และนักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนมากมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนปานกลางและน้อย (จิรดา)

นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนที่อยู่ภายใต้โครงการผู้นำการใช้หลักสูตรระดับประถมศึกษา จังหวัดนนทบุรี จำนวน 332 คน ที่มีความถนัดทางภาษาสูงจะมีสัมฤทธิ์ผลทางความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาต่ำ (ถนอมขวัญ)

4.2.4 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในส่วนนี้ มี 3 เรื่อง คือ

1) กัญญา อธิวิมล เรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ในจังหวัดนนทบุรีที่อยู่ภายใต้โครงการโรงเรียนผู้นำการใช้หลักสูตรระดับประถมศึกษา

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2526

2) ประยูรศรี วรชัยพิทักษ์ เรื่อง ประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดนครปฐม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2527

3) สิทธิศักดิ์ วัฒนศิริ เรื่อง การเขียนสะกดคำผิดในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนทดลองในกรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนที่อยู่ภายใต้โครงการโรงเรียนผู้นำการใช้นวัตกรรมระดับประถมศึกษา จังหวัดนนทบุรี จำนวน 332 คน มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ ทั้งนี้ยังขาดทักษะการเขียนด้านการเติมข้อความในประโยคให้สมบูรณ์ การเขียนเรียงความให้เป็นประโยคและการเขียนบรรยายภาพ(กันยา) แต่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดนครปฐม จำนวน 335 คน มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต้องแก้ไข ซึ่งนักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับการเขียนประโยคบรรยายภาพ เขียนรูปประโยคในถูกต้อง ประโยคไม่มีประธาน ใช้คำกริยาผิดที่หรือใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง สะกดคำผิด ใช้ตัวอักษรตัวเล็กเขียนหน้าชื่อเฉพาะและไม่เติม article หรือเติม article ผิดที่ (ประยูรศรี)

ลักษณะของการเขียนสะกดคำผิดต่าง ๆ ของนักเรียนนั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนที่อยู่ในโครงการทดลองหลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 กรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน มีปัญหาในการสะกดสระเท่า ๆ กับการสะกดพยัญชนะ คำที่นักเรียนสะกดผิดมากที่สุด คือ คำ "health" คือ มีนักเรียนสะกดผิดมากถึงร้อยละ 93.33 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด คำที่มีนักเรียนสะกดผิดมารองลงมาอีก 10 คำ คือ "eraser, blackboard, umbrella, post office, children, nurse, classroom, carelessly, shoes, people" ส่วนคำที่มีนักเรียนสะกดผิดน้อยรองลงมา 10 คำ คือ "fish, zoo, mother, notebook, listen, tree, dish, radio, pencil, teacher"

คำที่นักเรียนส่วนมากสะกดผิดและเป็นปัญหาคือการสะกดของนักเรียน เป็นคำที่มีลักษณะเฉพาะดังนี้

1. เป็นคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ (Cluster) มีตำแหน่งอยู่ที่ต้นคำ (Initial clature) กลางคำ (Middle Cluster) และท้ายคำ (Final Cluster)

2. เป็นคำที่มีความยาก คือมีหลายพยางค์ หรือมากกว่า 1 พยางค์ขึ้นไป
3. เป็นคำที่มีรูปอย่างหนึ่ง แต่ออกเสียงเป็นอีกอย่างหนึ่ง เช่น สระ o , u ออกเสียงเป็น [^] และพยัญชนะ C ออกเสียงเป็น [k] ฯลฯ
4. เป็นคำที่มีรูปพยัญชนะหรือสระปรากฏอยู่แต่ไม่ออกเสียงพยัญชนะหรือสระนั้น (Mute) เช่น ไม่ออกเสียงพยัญชนะ r (Mute r) และไม่ออกเสียง e (Mute e) ฯลฯ
5. เป็นคำที่มีพยัญชนะซึ่งมีเสียงใกล้เคียงกัน เช่น m กับ n l กับ r และ w กับ f เป็นต้น
6. เป็นคำที่มีรูปพหูพจน์ (Plural Form)
7. เป็นคำที่ประกอบด้วยพยัญชนะหรือสระที่มีรูปการเขียนคล้ายคลึงกัน เช่น h กับ k m กับ n และ u กับ w เป็นต้น

4.2.5 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้องค์ประกอบทางภาษา

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้องค์ประกอบทางภาษา มี 2 เรื่อง คือ

1) พรรณณา พูลบัว เรื่อง การเปรียบเทียบการรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในเมืองและโรงเรียนชานเมือง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525

2) ลัดดาวัลย์ ศรีสวัสดิพงษ์ เรื่อง สัมฤทธิ์ผลด้านความคิดรวบยอดทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2525

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยในส่วนนี้แบ่งได้เป็น 2 หัวข้อย่อย คือ

4.2.5.1 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านคำศัพท์

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านคำศัพท์ มี 1 เรื่อง คือ

พรรณณา พูลบัว เรื่อง การเปรียบเทียบการรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในเมืองและโรงเรียนชานเมือง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในเมือง จำนวน 159 คน และโรงเรียนชานเมือง จำนวน 177 คน จังหวัด

นครปฐม มีความสามารถในการรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนโรงเรียนในเมือง ร้อยละ 43.19 มีความสามารถอยู่ในระดับดีและดีมาก ร้อยละ 43.40 อยู่ในระดับค่อนข้างดีและพอใช้ และร้อยละ 13.21 อยู่ในระดับที่ควรปรับปรุงแก้ไข ส่วนนักเรียนโรงเรียนชานเมืองร้อยละ 40.67 มีความสามารถอยู่ในระดับดีและดีมาก ร้อยละ 42.46 อยู่ในระดับค่อนข้างดีและพอใช้ และร้อยละ 16.45 อยู่ในระดับควรปรับปรุงแก้ไข

4.2.5.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านโครงสร้างไวยากรณ์

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านโครงสร้างไวยากรณ์ มี 1 เรื่อง คือ ลัดดาวัลย์ ศรีสวัสดิ์พงษ์ เรื่อง สัมฤทธิ์ผลด้านความคิดรวบยอดทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2525

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านความคิดเห็นรวบยอดทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษทั้ง 4 โครงสร้าง คือ

1. tenses and verb forms
2. wh- questions and answers VS yes/no questions
3. pronouns, nouns and quantity words
4. adjectives, prepositions and articles

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 171 คน มีความคิดรวบยอดทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 60 และมีปัญหาในการเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษทั้ง 4 โครงสร้าง

สรุปว่างานวิจัยเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมี 2 หัวข้อย่อย คือ งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาและการประเมินผลของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการศึกษาถึงความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะทั้ง 4 และความสามารถในการใช้องค์ประกอบทางภาษา พบว่า ความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 4 ทักษะและความสามารถในการใช้องค์ประกอบทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาอยู่ในระดับที่ต้องแก้ไข

5. งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในส่วนนี้มี 8 เรื่อง คือ

1) นิรมล คงอินทร์ เรื่อง การศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2532

2) ประเสริฐ ว่องวิจนะ เรื่อง การนำเสนอรูปแบบการเสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2527

3) เพ็ญศรี สีนตาปัญญกุล เรื่อง วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงในโรงเรียนประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2532

4) รัตนา พกณะวัน เรื่อง การใช้หลักสุตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2532

5) วิโรจน์ พรหมมีเทศ เรื่อง สมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525

6) ศุภนิง ครีนิคม เรื่อง พฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

7) อมรรัตน์ สุดสวาท เรื่อง แนวโน้มของหลักสูตรและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา ในปี พ.ศ. 2543 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

8) อัมพร ศรีบุญเรือง เรื่อง การศึกษาเทคนิคในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุตรธานี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แบ่งออกได้เป็น 3 หัวข้อย่อย คือ

5.1 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครู มี 6 เรื่อง คือ

1) นิรมล คงอินทร์ เรื่อง การศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับพฤติกรรมในการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2532

2) เพ็ญศรี ชินคาบัตถกุล เรื่อง วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงในโรงเรียนประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2532

3) รัตนา พดณะวัน เรื่อง การใช้หลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2532

4) ศุภนิง ครีนิคม เรื่อง พฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

5) อมรรัตน์ สุกสว่าง เรื่อง แนวโน้มของหลักสูตรและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ในปี พ.ศ. 2543 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

7) อัมพร ศรีบุญเรือง เรื่อง การศึกษาเทคนิคในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุตรธานี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 155 คน มีขั้นตอนการสอนทักษะการฟังและพูด โดยมีให้นักเรียนฟังเสียงจากครูหรือเทป ต่อจากนั้นครูทดสอบการฟังของนักเรียนแล้วให้นักเรียนออกเสียงตามครู ขั้นตอนการสอนทักษะการอ่านครูสอนโดยให้นักเรียนอ่านตามครูหรือเทป แล้วครูซักถามและให้นักเรียนแปลเรื่อง ขั้นตอนการสอนทักษะการเขียน ครูสอนโดยอธิบายไวยากรณ์และวิธีการเขียน ต่อจากนั้นให้นักเรียนฝึกปากเปล่าแล้วให้นักเรียนเขียน (รัตนา) ซึ่งเป็นวิธีสอนที่สอดคล้องกับเทคนิคแบบฝึกกิจกรรมเพื่อสื่อสาร ครูผู้ใช้เทคนิคนี้ จำนวน 2 คน จะเสนอเนื้อหาโดยเริ่มด้วยครูแนะนำเนื้อหาใหม่แล้วให้นักเรียนฝึกพูดเนื้อหาใหม่เป็นกลุ่ม แล้วจึงให้นักเรียนฝึกเขียน (นิรมล) แต่เมื่อพิจารณาการใช้เทคนิคการสอนแล้วพบว่า ครูโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุตรธานี จำนวน 226 คน ใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทักษะทั้ง 4 อยู่ในระดับน้อย (อัมพร)

นอกจากนี้ยังพบว่า ครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร ได้มีการส่งเสริมวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภาษาอังกฤษสูง และนำวิธีการ เรียนรู้ของนัก เรียนดังกล่าวไปถ่ายทอดและสอนให้แก่นัก เรียน หัว ๆ ไปด้วย (เพ็ญศรี)

พฤติกรรมทางวาจาของครู ครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 25 คน ใช้เวลาพูดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 64.26 ส่วนที่เหลือคือการใช้ เวลาพูดของนัก เรียนร้อยละ 36.87 โดยเป็นพฤติกรรมทางวาจาของครูที่ แสดงออก เป็นภาษาอังกฤษคิด เป็นร้อยละ 30.41 และ เป็นพฤติกรรมทางวาจาของครูที่ แสดงออก เป็นภาษาไทยคิด เป็นร้อยละ 69.58 จากการใช้เวลาพูดทั้งหมดของครูในการ สอนภาษาอังกฤษ ซึ่งในการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษครูส่วนมากจะพูด เพื่อถามนัก เรียน มากที่สุด และการถามนั้นก็จะเป็นถามนัก เรียนเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนพฤติกรรมทางวาจาที่ครู แสดงออกน้อยที่สุด คือ การพูดของครู เพื่อตอบคำถามนัก เรียน เนื่องจากนัก เรียนไม่ค่อยจะ ถามครู (ศุภกิจ)

แนวโน้มตัวแปรบาทของครูในปี พ.ศ. 2543 บทบาทของครูในการ เป็นแม่แบบของการ ใช้ภาษาจะลดลง แต่จะใช้สื่อทาง เทคโนโลยีมาช่วยเป็นหลัก และปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและ นัก เรียนจะมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้น (อมรรักษ์)

5.2 งานวิจัยเกี่ยวกับสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในส่วนนี้มี 2 เรื่อง คือ

1) ประเสริฐ ว่องวิงนะ เรื่อง การนำเสนอรูปแบบการ เสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2527

2) วิโรจน์ พรหมิเทศ เรื่อง สมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า วิธีการนำเสนอรูปแบบการ เสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 261 คน โดยเน้นการ เสริมสมรรถภาพทางด้าน การออก เสียงภาษาอังกฤษเป็นหลัก ให้ความสำคัญเพียงพอที่จะ เป็นพื้นฐานในการสอนแก่นัก เรียนได้ โดยได้เสนอรูปแบบการ เสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษไว้ 3 รูปแบบ คือ (ประเสริฐ)

รูปแบบที่ 1 การฝึกอบรม ผู้บริหารโรงเรียนและครูภาษาอังกฤษเห็นด้วยกับรูปแบบ นี้ในระดับมาก

รูปแบบที่ 2 การศึกษาด้วยตนเอง ผู้บริหารโรงเรียนและครูภาษาอังกฤษเห็นด้วย

ในระดับปานกลาง

รูปแบบที่ 3 การเข้ารับการศึกษาในบางรายวิชาประเภทเดียวกับหน่วยกิต ในสถาบัน
อุดมศึกษา ผู้บริหารโรงเรียนและครูภาษาอังกฤษเห็นด้วยในระดับปานกลาง

ส่วนสมรรถภาพที่พึงปรารถนาของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน
งานการประถมศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 150 คน ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ครู
ควรมีสมรรถภาพในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ (วิจิตรย์)

- 1) สมรรถภาพด้านการเตรียมการสอน ครูภาษาอังกฤษจะต้องศึกษาคู่มือครูและ
เนื้อหาก่อนสอน เตรียมสื่อการเรียนที่จะใช้ในการสอนให้เหมาะสมกับบทเรียน
- 2) สมรรถภาพด้านการสอน ครูภาษาอังกฤษจะต้องมีความมั่นใจในการสอน และ
กล้าแสดงเป็นตัวอย่างกับนักเรียน ยอมรับและแก้ไขทันทีเมื่อรู้ว่าตนเองสอนผิดพลาด และ เปิด
โอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกถึงความคิดเห็น และแสดงความคิดเห็น
- 3) สมรรถภาพด้านการวัดผลประเมินผล ครูภาษาอังกฤษต้องสำรวจข้อบกพร่องใน
การสอนของตนอยู่เสมอและหาทางปรับปรุงแก้ไข
- 4) สมรรถภาพด้านการแนะนำและติดตามผล ครูภาษาอังกฤษจะต้องเอาใจใส่และ
ซ่อมเสริมให้นักเรียนที่เรียนอ่อนหรือขาดเรียน
- 5) สมรรถภาพด้านความรู้ของครูภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษจะต้องศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับ
ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ
- 6) สมรรถภาพด้านบุคลิกภาพ ครูภาษาอังกฤษจะต้องมีความรับผิดชอบในหน้าที่และ
งานของตน ประพฤติตนให้เด็ก เชื่อถือและไว้วางใจ
- 7) สมรรถภาพด้านความรู้ของครูภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษจะต้องรู้และเข้าใจ
หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ
- 8) สมรรถภาพด้านทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษจะต้องสามารถออก
เสียงคำศัพท์ และรูปประโยคที่จำเป็นในการเรียนการสอนได้ถูกต้องชัดเจน
- 9) สมรรถภาพด้านทักษะการสอนภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษจะต้องมีวิธีการจูงใจ
ให้นักเรียนสนใจในบทเรียน

5.3 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมี 2 เรื่อง คือ

- 1) เพ็ญศรี ชินตาวินญกุล เรื่อง วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงาน

การประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2532

2) ศุภนิจ ตรีนิคม เรื่อง พฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนพบว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้าน คือ การวางแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การฝึกฝนภาษาอังกฤษ การควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เทคนิคในการจำคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และการเดาความหมายคำศัพท์หรือรูปประโยคในบริบท (Context) นักเรียนมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุดด้าน (เพ็ญศรี)

นอกจากนี้มีการศึกษาถึงพฤติกรรมทางวาจาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 718 คน พบว่าพฤติกรรมทางวาจาของนักเรียนที่เป็นภาษาไทยคิดเป็นร้อยละ 50.59 และเป็นภาษาอังกฤษร้อยละ 49.40 พฤติกรรมทางวาจาที่แสดงออกมากที่สุด คือ พฤติกรรมด้านการตอบคำถามครู ส่วนพฤติกรรมที่แสดงออกน้อยที่สุดคือ พฤติกรรมด้านการพูดเพื่อขอร้อง (ศุภนิจ)

สรุปงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมด 8 เรื่อง จัดแบ่งเป็น 3 หัวข้อย่อยคือ งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ ซึ่งกล่าวถึงวิธีการสอนและพฤติกรรมทางวาจาของครู งานวิจัยเกี่ยวกับสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษ ซึ่งกล่าวถึงสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษที่พึงปรารถนาและรูปแบบการเสริมสมรรถภาพทางด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ และงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งกล่าวถึงวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง และพฤติกรรมทางวาจาของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ

6. งานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม หมายถึง งานวิจัยที่ศึกษาถึงปัจจัยหรือองค์ประกอบต่าง ๆ ในสังคมทั่วไป เช่น สภาพครอบครัว สิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา

มี 11 เรื่อง คือ

1) จันตรี กุปตะวาทีน เรื่อง ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521

2) จิรดา จิตรสัทธา เรื่อง การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะและภูมิหลังต่างกัน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528

3) สิริพงศ์ แก่นอินทร์ เรื่อง ปัญหาและความต้องการเพื่อปรับปรุงการสอนของครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาในจังหวัดศรีสะเกษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524

4) นิทยา รุ่งนาค เรื่อง ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

5) ประยูรศรี วรชัยพิทักษ์ เรื่อง ประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดนครปฐม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2527

6) พาสณา ชลบุรีพันธ์ เรื่อง การประเมินผลการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดสมุทรปราการ ศึกษาศาสตร์ 2529 มหาวิทยาลัยศิลปากร 2530

7) เพ็ญศรี สีนตาไพฑูรกิจ เรื่อง วิธีการเริ่มรับรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2532

8) วราพร พุ่มงาป เรื่อง พฤติกรรมของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในการใช้กิจกรรมและสื่อการสอนสำเร็จรูปตามคู่มือครู ศึกษาศาสตร์ เฉพาะกรณี จังหวัดปทุมธานี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528

9) สุภกิจ ตรีนิคม เรื่อง พฤติกรรมทางวาทะของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2529

10) เสาวนีย์ ศศิวิมล เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในเขตการศึกษา 7 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2528

11) อัมพร ศรีบุญเรือง เรื่อง การศึกษาเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ

ครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุดรธานี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2533

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 25-39 ปี มีวุฒิการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า และระดับปริญญาตรี (จันทร์ , ธีรพงศ์ , วราพร , สุกนิง) ซึ่งครูโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุดรธานี จำนวน 226 คน ร้อยละ 9.29 เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกหรือวิชาโท ครูส่วนใหญ่สอนภาษาอังกฤษด้วยความสมัครใจ โดยแสวงหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองจากตำราหรือเครื่องบันทึกเสียง ศึกษาเทคนิคการสอนทักษะต่าง ๆ จากคู่มือ และเห็นว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นสิ่งจำเป็น (กัมพร)

การส่งเสริมของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักเรียนนั้นพบว่า ครูได้มีการส่งเสริมวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักเรียน 2 วิธี คือ 1. วิธีที่สอนให้ส่งเสริมวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักเรียน และโดยการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ การวางแผนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ การฝึกฝนภาษาอังกฤษ การควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เทคนิคในการจดคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และการเอาความคำศัพท์หรือรูปประโยคในบริบท (Context) ครูสามารถให้การสนับสนุนโดยนำวิธีการเรียนรู้ไปถ่ายทอดและสอนให้แก่ นักเรียนทั่ว ๆ ไป โดยแบ่งจำเป็นต้อง เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง เท่านั้น

สำหรับการส่งเสริมของผู้ปกครองของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักเรียน ซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้าน คือ การจัดสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ การจัดหาอุปกรณ์ การเรียนภาษาอังกฤษ การให้ความช่วยเหลือและความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่และติดตามผลการเรียน และการสนับสนุนและเสริมกำลังใจ พบว่าโดยเฉลี่ยแล้วผู้ปกครองมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านการให้การสนับสนุนและเสริมกำลังใจ โดยเฉลี่ยแล้วผู้ปกครองมีการปฏิบัติในระดับมาก (เพ็ญศรี)

นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 635 คน ที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูง มีความเข้าใจในตำราภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่า และนักเรียนที่ครอบครัวที่มีการใช้สื่อมวลชนมาก มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนน้อยกว่า (จิรดา)

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 866 คน ที่เริ่มวิชาภาษาอังกฤษกับครูจำนวน 33 คน ที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน แต่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่เรียนกับครูที่มีประสบการณ์การอบรมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนขนาดต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน แต่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน (พาศนา)

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัด เขตการศึกษา 7 จำนวน 304 คน โดยเฉลี่ยมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่า มีข้อบกพร่องในการอ่านภาษาอังกฤษน้อยกว่า และมีทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนสังกัดการประถมศึกษาที่มีขนาดใหญ่ ในเขตการศึกษา 7 จำนวน 302 คน

นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ กลางและ เล็กที่สังกัดสำนักงานการศึกษา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 176 คน มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแตกต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีความสามารถในการฟังเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกัน (ระดับพอใช้) นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีความสามารถในการฟังเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก (นิศยา)

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดนครปฐม จำนวน 335 คน ซึ่งนักเรียนที่เรียนอยู่ในและนอกโครงการผู้นำการให้หลักสูตรระดับประถมศึกษา มีความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษทุกทักษะไม่แตกต่างกัน คืออยู่ในระดับที่ต้องแก้ไข (ประยูรศรี)

สรุปได้ว่างานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นงานวิจัยที่ศึกษาถึงสภาพทั่วไปเกี่ยวกับตัวครู อันได้แก่ เพศ อายุ วุฒิการศึกษา นอกจากนี้ยังมีการศึกษาถึงการส่งเสริมของครูและผู้ปกครองเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งทั้งครูและผู้ปกครองต่างก็มีการส่งเสริมวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นอย่างดี และสภาพครอบครัว ได้แก่ระดับการศึกษาของผู้ปกครองและการให้สื่อมวลชนของครอบครัว ซึ่งพบว่าผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน รวมถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียน อันได้แก่ วุฒิการศึกษาและประสบการณ์การอบรมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาของครูผู้สอน ขนาดโรงเรียน และโรงเรียนที่อยู่ภายในและนอกโครงการผู้นำการให้หลักสูตรระดับประถมศึกษา

7. งานวิจัยเกี่ยวกับทอการบริหารและการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเล่มนี้มี 8 เรื่อง คือ

1) จันตรี คุณตะว่าทิน เรื่อง ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521

2) ทิพพิศ อ่องแสงคุณ เรื่อง ความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 เขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521

3) ชีรพงศ์ แก่นอินทร์ เรื่อง ปัญหาและความต้องการเพื่อปรับปรุงการสอนของครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาในจังหวัดศรีสะเกษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524

4) พิมพ์ วิเศษสังข์ เรื่อง ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาเลือก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดศรีสะเกษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525

5) รวงทอง คารงสุกิจ เรื่อง ความคิดเห็นของครูและผู้บริหารโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เกี่ยวกับการเลือกสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524

6) รัตนา พากษะวัน เรื่อง การใช้หลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2532

7) ศวาง เหมะเกตุ เรื่อง ปัญหาและความคิดเห็นในการสอนกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ของครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดชลบุรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2529

8) อริยา สิริระกุล เรื่อง ความคิดเห็นของผู้ปกครอง ครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้บริหารเกี่ยวกับการเรียนการสอนอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑล กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2531

จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองและครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑล กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ประสิทธิภาพควรเริ่มตั้งแต่ชั้นอนุบาล เนื่องจาก เป็นวัยที่มีความสามารถ

ในการออกเสียงได้ดีเป็นพิเศษ ส่วนผู้บริหารส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้ตั้งเป้าหมายไว้สูงเกินไป เนื้อหามีมากและยากเกินไป วิชาครูที่มีความรู้ความสามารถในการสอนโดยตรง ทาการศึกษาพิเศษและติดตามผลอย่างจริงจัง และผู้บริหารมีความคาดหวังสูง (อภิปราย)

ผู้บริหารรองนัก เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 480 คน ที่ระดับการศึกษาต่างกันโดยส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาไม่แตกต่างกัน กล่าวคือผู้บริหารส่วนใหญ่เห็นความสำคัญและความจำเป็นของการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา แต่ขอให้รัฐบาลและโรงเรียนดำเนินการเรียนการสอนอย่างมีคุณภาพ และมีมาตรฐานทั้งในด้านหลักสูตร วิธีสอน และผู้สอน (ทิพพิศ)

ส่วนครูและผู้บริหารโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 420 คน ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ความพร้อมของโรงเรียนในการเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษานี้ยังไม่พร้อมทั้งในด้านตัวครู หลักสูตร วัสดุ อุปกรณ์และสื่อการเรียน และงบประมาณ ยกเว้นสภาพห้องเรียน วิทยะ ม่านั่งของนักเรียนและเครื่องใช้อื่น ๆ เหมาะสมพอควรและมีพอใช้ ทั้งนี้โรงเรียนควรเลือกสอนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก เพื่อให้เด็กเรียนมีพื้นฐานในการเรียนชั้นสูงต่อไป โดยผู้บริหารมีส่วนในการพิจารณาอนุมัติให้มีการสอนมากที่สุด (รวงทอง) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของครูและผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 522 คน กล่าวคือ ครูและผู้บริหารมีความเห็นเกี่ยวกับความพร้อมของครูในการสอนวิชาเลือกภาษาอังกฤษ ด้านความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรและวัสดุ หลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับน้อย (พิมล)

นอกจากนี้ยังพบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 182 คน มีชั่วโมงสอนภาษาต่างประเทศและวิชาอื่นด้วยเฉลี่ยคนละ 19.61 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (จันทร์) ในขณะที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดศรีสะเกษ มีชั่วโมงสอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษส่วนมากระหว่าง 6-10 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และสอนรวมกับวิชาอื่นด้วย 20-24 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (ธีรพงศ์)

ครูสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดชลบุรี จำนวน 147 คน ส่วนใหญ่มีปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษด้านการศึกษาเตรียมการสอนอยู่ในระดับกลาง โดยผู้สอนที่มีระยะเวลาในการสอนตามหลักสูตร พ.ศ. 2521 น้อยเกิน 1 ปี มีปัญหา

ด้านการเตรียมการสอนมากกว่าผู้สอนที่มีระยะเวลาในการสอนมากกว่า 1 ปี แต่ไม่มีความแตกต่างระหว่างผู้สอนที่ศึกษาวิชาเอกต่างกัน (ดวง)

ส่วนในด้านการวางแผนการสอนนั้น ครูสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 155 คน นั้น ครูผู้สอนวางแผนการสอนด้วยการจัดทำบทคัดย่อการสอนขึ้นมาใช้เอง ที่รูปแบบของบทคัดย่อการสอนมีส่วนประกอบที่สำคัญคือ ชื่อแผนการสอน ความเวลา กิจกรรม เนื้อหา สื่อการสอน และการวัดและการประเมินผล ผู้สอนใช้คู่มือครู English is Fun เป็นหลักในการคัดเลือกและจัดอันดับจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรม (รัตนา)

สรุปว่า งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารและการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ศึกษาโดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครอง ครู และผู้บริหาร พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ปกครองของนักเรียนเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ส่วนครูและผู้บริหารมีความเห็นว่าโรงเรียนมีความพร้อมในด้านอาคารสถานที่พอใช้ แต่ขาดความพร้อมด้านตัวครู หลักสูตร อุปกรณ์และสื่อการสอน ทั้งนี้ครูสอนภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยสอนมากกว่า 19 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และมีการวางแผนการสอนเป็นขั้นตอนที่ดี (รัตนา)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายและหักเสกบนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533 สร้างภาพรวมและพิจารณาความสัมพันธ์ ระหว่างงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. แหล่งข้อมูล

ข้อมูลที่มาจากการศึกษาค้นคว้าได้มาจากหนังสือรวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ของ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งพิมพ์เผยแพร่ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533 จำนวนทั้งหมด 61 เรื่อง

2. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

2.1 ศึกษาเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และการสังเคราะห์งานวิจัย

2.2 เก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา จากบทคัดย่อของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่พ.ศ. 2521-2533

2.3 แยกหัวข้อย่อยของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครอบคลุมหัวข้อย่อยของงานวิจัยตามการจัดกลุ่มของรศ. ดร. สุภัตรา อภิวัตน์กุล ซึ่งได้จัดแบ่งไว้ในหนังสือชื่อ "การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ" ดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ
2. งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ
3. งานวิจัยเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษ

4. งานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
5. งานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีการบริหาร และการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
6. งานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีนิเทศและการฝึกอบรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
7. งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
8. งานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
9. งานวิจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยี และนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

แต่เมื่อได้ทำการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยแล้วพบว่า ต้องมีการแก้ไขหัวข้อย่อยใหม่ เป็นดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรและแบบเรียนภาษาอังกฤษ
2. งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ
3. งานวิจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยี และนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
4. งานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
5. งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
6. งานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
7. งานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีการบริหาร และการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

2.4 สร้างแบบสรุปรายละเอียด เก็บคของงานวิจัย

2.5 ทดลองใช้แบบสรุปรายละเอียด เก็บคงานวิจัย โดยนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนหนึ่ง หลังจากปรับปรุงแก้ไขแล้วนำแบบให้ผู้เชี่ยวชาญ คือ ผศ. วิษณุ คุ้มเที่ยง พิจารณาและปรับปรุงรูปแบบอีกครั้งหนึ่ง

2.6 สร้างคำหลัก เพื่อช่วยในการจัดข้อมูลต่าง ๆ เข้าในหัวข้อย่อยของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

2.7 ค่าเนนการสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถม

ศึกษา ครอบคลุม เป็น 2 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์เนื้อหาของงานวิจัย ด้านการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ครอบงำข้อมูลมากรอกลงในแบบสรุปรายละเอียด งานวิจัย

ขั้นที่ 2 สังเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการดังต่อไปนี้

1. ให้ความสำคัญถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่เป็นคำหลัก
2. ดูว่าคำหลักตรงกับหัวข้อย่อยของงานวิจัยด้านการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในหัวข้อใดบ้าง

3. ให้รายละเอียด เกี่ยวกับเนื้อหาของคำหลัก เดียวกันในแต่ละหัวข้อย่อย

4. สร้างภาพรวมว่าจากงานวิจัยเหล่านี้ ทำให้รู้อะไร เกี่ยวกับหัวข้อนี้บ้าง และยังขาดแคลนงานวิจัยด้านใด

5. ดำเนินการ เช่นนี้กับคำหลัก ซึ่งตรงกับหัวข้อย่อยของสาขานี้ จนได้ภาพรวมของหัวข้อย่อยทุกหัวข้อ แล้วจึงนำข้อมูลทั้งหมดมาสังเคราะห์ให้เกิดภาพรวมในแบบสรุป

8. สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

งานวิจัยด้านการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่างพ.ศ. 2521 - 2533 จากวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตจำนวน 61 เรื่อง มีแยกข้อมูลโดยการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัย พบว่า

1. งานวิจัย เกี่ยวกับหลักสูตรและแบบเรียนภาษาอังกฤษ	มีจำนวน 8 เรื่อง
2. งานวิจัย เกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ	มีจำนวน 25 เรื่อง
3. งานวิจัย เกี่ยวกับเทคนิคการสอน และนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	มีจำนวน 12 เรื่อง
4. งานวิจัย เกี่ยวกับการ วัดและการประเมินผลการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษ	มีจำนวน 20 เรื่อง
5. งานวิจัย เกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียนในการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษ	มีจำนวน 8 เรื่อง
6. งานวิจัย เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษ	มีจำนวน 11 เรื่อง

7. งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารและการวางแผนการจัดการเรียน

การสอนภาษาอังกฤษ

จำนวน 8 เรื่อง

ภาพรวมของ เนื้อหางานวิจัย เกี่ยวกับการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา ระหว่างพ.ศ. 2521-2533 จำนวน 61 เรื่อง งานวิจัยส่วนใหญ่ (25 เรื่อง) เป็นงานวิจัยที่ ศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่ง เป็น 2 หัวข้อย่อย คือ งานวิจัยที่ ำวิธีสอนและ เทคนิคการสอนเป็นตัวแปร (9 เรื่อง) และงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิค การสอน หักสะและองค์ประกอบทางภาษา (16 เรื่อง) งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิค การสอนแบบต่าง ๆ โดยผู้วิจัยหาการส่นด้วยวิธีสอนและ เทคนิคการสอนที่เลือกมาแก่นัก เรียน 2 กลุ่ม แล้วเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน และความคงทนในการ เรียนรู้ห้หะ และองค์ ประกอบทางภาษาที่เป็นผลจากการทดลองสอนโดยวิธีสอนและ เทคนิคการสอนนั้น ๆ นอกจากนี้ยัง มีการศึกษาผลของการำวิธีสอนและ เทคนิคการสอน (9 เรื่อง) ว่าเมื่อำวิธีสอนและ เทคนิค การสอนที่นำมาทดลองแล้ว จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนัก เรียนผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือไม่ ซึ่งโดยมากจะตั้ง เกณฑ์ไว้ที่ร้อยละ 60 จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และผลการวิจัยพบว่า นัก เรียนที่ เรียนโดยวิธีการสอนหรือ เทคนิคการสอนที่นำมาทดลอง จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ของนัก เรียนสูงกว่า เกณฑ์ที่กำหนดไว้และสูงกว่าก่อนหาการทดลอง (11 เรื่อง) และเมื่อ เปรียบ เทียบการสอนก็พบว่า นัก เรียนที่ เรียนโดยวิธีการสอน หรือ เทคนิคการสอนที่นำมาทดลองนี้ มีผล สัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงกว่า การสอนตามผู้เฒ่าครู หรือการสอนโดยวิธีเดิม (10 เรื่อง)

งานวิจัยที่มีผู้สนใจศึกษารองลงมา คือ งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการวัดและการประเมิน ผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (20 เรื่อง) ซึ่งแบ่ง เป็น 2 หัวข้อย่อย คือ งานวิจัยเกี่ยวกับ ปัญหาและการประเมินผลของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ (5 เรื่อง) และงานวิจัยเกี่ยวกับ ความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาอังกฤษ (15 เรื่อง) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการศึกษา ความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนห้หะทั้ง 4 และความสามารถในการใช้องค์ประกอบ ทางภาษา พบว่า ความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนห้หะ 4 ห้หะ และความสามารถน การใช้องค์ประกอบทางภาษาของนัก เรียนชั้นประถมศึกษาอยู่ในระดับต้องแก้ไข

งานวิจัยเกี่ยวกับเทคนิควิธี และนวัตกรรมทางการ เรียนการสอน (12 เรื่อง) เป็น งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ รวมทั้งการเสนอแนวคิด หรือวิธีการ ำใหม่ ๆ ทางการศึกษา ได้แก่ การสร้างสื่อการสอน การสร้างบทเรียนหรือแบบฝึก และการ สร้างรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่ง

งานวิจัยในส่วนนี้ ถึงแม้จะครอบคลุมทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน แต่ก็มียังงานน้อยเพียงด้านละ 1-2 เรื่อง และยังขาดงานวิจัยที่เป็นการนำเสนอโครงการสอนแบบต่าง ๆ

งานวิจัยที่มีผู้สนใจซึ่งอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน คือ งานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (11 เรื่อง) เป็นงานวิจัยที่ศึกษาถึงสภาพทั่วไปเกี่ยวกับตัวครู อันได้แก่ เพศ อายุ วุฒิการศึกษา นอกจากนี้ยังมีการศึกษาถึงการส่งเสริมของครูและผู้ปกครอง เกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งทั้งครูและผู้ปกครอง ต่างก็มีการส่งเสริมวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นอย่างดี และสภาพครอบครัว ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และการใช้สื่อมวลชนของครอบครัว ซึ่งพบว่า มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน รวมถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียน อันได้แก่ วุฒิการศึกษา และประสิทธิภาพการอบรมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาของครูผู้สอน ขนาดของโรงเรียน และโรงเรียนที่อยู่ในและนอกโครงการผู้นำการให้หลักสูตรประถมศึกษา

งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรและแบบเรียนภาษาอังกฤษ (8 เรื่อง) แบ่งเป็น 3 หัวข้อย่อย คือ งานวิจัยที่ศึกษาพัฒนาการของหลักสูตร งานวิจัยที่ประเมินหลักสูตร ซึ่งรวมถึงการติดตามผลผู้จบหลักสูตรไปแล้ว และงานวิจัยเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งศึกษารายการค้นคว้ารวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในสมัยต่าง ๆ สัมภาษณ์บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ วิจัยใช้แบบสอบถามความคิดเห็น และวิจัยการสังเกตการสอนพบว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสมและความต้องการของสังคมไทยตลอดเวลา ทำให้ผู้จบชั้นประถมศึกษาสามารถเข้าใจทักษะทางภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพได้พอสมควร และถึงแม้ครูผู้สอนจะเห็นว่าแบบเรียนยังไม่ดีพอ แต่ก็มีแนวโน้มว่าจะมีการปรับปรุงให้ดีขึ้นในอนาคต

งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียน ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (8 เรื่อง) แบ่งเป็น 3 หัวข้อย่อย คือ งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ ซึ่งกล่าวถึง วิถีความเป็นการสอนและพฤติกรรมทางวาจาของครู งานวิจัยเกี่ยวกับสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษ ซึ่งกล่าวถึง สมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษที่พึงปรารถนา และรูปแบบการเสริมสมรรถภาพทางด้านารออกเสียงภาษาอังกฤษ และงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ซึ่งกล่าวถึง วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง และพฤติกรรมทางวาจาของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารและการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (8

เรื่อง) เป็นงานวิจัยที่ศึกษารายชื่อแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครอง ครู และผู้บริหาร พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ปกครองของนักเรียนเห็นความสำคัญและความจำเป็น ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ส่วนครูและผู้บริหารมีความเห็นว่า โรงเรียนมีความพร้อมในด้านอาคารสถานที่พอใช้ แต่ขาดความพร้อมด้านตัวครู หลักสูตร อุปกรณ์และสื่อการสอน ทั้งนี้ครูสอนภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยสอนมากกว่า 19 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และมีการวางแผนการสอนเป็นขั้นตอนที่ดี

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับการนิเทศและการฝึกอบรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ไม่มีผู้สนใจศึกษาค้นคว้าเลย

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา ระหว่างพ.ศ. 2521-2533 สร้างภาพรวมและพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่างพ.ศ. 2521-2533 พบว่างานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่างพ.ศ. 2521-2533 มีจำนวนทั้งหมด 61 เรื่อง เมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา ระหว่างพ.ศ. 2521-2533 มีจำนวน 198 เรื่อง (สุจิตรา อังวัฒนกุล : 2535) แล้วปรากฏว่างานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา มีจำนวนน้อย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ ระดับมัธยมศึกษาจัดวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ และมีจำนวนรายวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าในระดับประถมศึกษา และในระดับประถมศึกษาจัดวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก จึงทำให้ความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาน้อยกว่าในระดับมัธยมศึกษา ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้มีงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาน้อย

เมื่อพิจารณาระดับชั้นที่งานวิจัยศึกษาแล้ว พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ทำการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (31 เรื่อง) รองลงมาคือชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (13 เรื่อง) นอกนั้นเป็นงานวิจัยที่ศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (1 เรื่อง) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (2 เรื่อง) และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (1 เรื่อง) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ งานวิจัยส่วนใหญ่ทำการศึกษาวิจัยโรงเรียนรัฐบาลเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งโรงเรียนของรัฐบาลมีการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 แต่โรงเรียนประถมศึกษาของเอกชนมีการสอนวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นอนุบาล และสาเหตุที่มีงานวิจัยที่ศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มากที่สุด อาจเป็นเพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพื้นฐานทางวิชาภาษาอังกฤษมาบ้างแล้ว จากการเรียนในชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5 จึงมีสิ่งที่น่าสนใจในการศึกษามากกว่าชั้นอื่น ๆ นอกจากนี้ผลการศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ยังสามารถนำมาใช้ในการประเมินผลความรู้ความสามารถของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประเมินวิธีสอน เนื้อหาแบบเรียน การนำความรู้ไปใช้ในระดับชั้นที่สูงขึ้น และใช้ประเมินหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้อีกด้วย นอกจากนี้สาเหตุที่ม้งงานวิจัยที่ชักกลุ่มตัวอย่างในชั้นประถมศึกษา คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 1 อยู่ข้างนั้นก็เนื่องมาจากที่กล่าวมาแล้วคือ มีผู้วิจัยน้อยมากที่สนใจศึกษา โดยใช้นักเรียนในโรงเรียนราษฎร์เป็นกลุ่มตัวอย่าง แต่ถึงกระนั้นผลการวิจัยเป็นข้อมูลในการพิจารณาว่า การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้น ควรจะเริ่มต้นที่ระดับใดจึงจะเหมาะสม แต่จากจำนวนงานวิจัยที่รวบรวมมาตั้งแต่ พ.ศ. 2521-2533 นี้ ยังมีอาจสรุปอะไรได้ชัดเจนนัก เพราะมีงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษาค้นข้างน้อย และบางหัวข้อก็น้อยมาก

เมื่อพิจารณาจำนวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในแต่ละหัวข้อย่อย พบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมากที่สุด (25 เรื่อง) รองลงมาคือ งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (20 เรื่อง) เน้นที่งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (15 เรื่อง) และถัดมาคือ งานวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคและแนวคิดทางการเรียนการสอน (12 เรื่อง) งานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (11 เรื่อง) ตามลำดับ และหัวข้อย่อยที่มีจำนวนงานวิจัยเกี่ยวข้องเท่ากัน (8 เรื่อง) คือ งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรและแบบเรียนภาษาอังกฤษ งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียน ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และงานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารและการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เหตุที่มีผู้สนใจศึกษา เกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษมากกว่าหัวข้อย่อยอื่น ๆ อาจเป็นเพราะ การเรียนการสอนมีจุดประสงค์การเรียนรู้เป็นหลัก ครูผู้สอนจึงคิดถึงวิธีการที่จะทำให้นักเรียนบรรลุตามจุดประสงค์นั้น ซึ่งนั่นก็คือ ครูผู้สอนต้องใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพมากที่สุด และเมื่อพิจารณาสภาพการเรียนการสอนในห้องเรียนแล้ว วิธีสอนและเทคนิคการสอนที่ครูเลือกใช้ นับว่าเป็นปัจจัยสำคัญและมีอิทธิพลต่อนักเรียนมาก เพราะนักเรียนจะมีพฤติกรรม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างใดนั้น ขึ้นอยู่กับวิธีสอนและเทคนิคการสอนของครู เป็นสำคัญ ส่วนด้านการวัดและการประเมินผลซึ่งมีจำนวนงานวิจัยไม่ต่างกันมากนัก เพราะในระดับชั้นประถมศึกษาส่วนใหญ่มักมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 แต่มีนักเรียนบางส่วนที่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว ตั้งแต่ชั้นประถม

กันหรือชั้นอนุบาล จึงหาให้นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษที่ต่างกัน การทดสอบความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอน จะช่วยให้ผู้สอนรู้ถึงความสามารถของนักเรียนส่วนใหญ่ว่ามีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษมากน้อยแค่ไหน และมีความสามารถในทักษะต่าง ๆ อยู่ในระดับใด ทักษะใดต้องแก้ไข ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนอย่างยิ่ง สำหรับด้านการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการเรียนการสอน หลักสูตรและแบบเรียน พฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียน และการบริหารและการวางแผนการจัดการเรียนการสอน เหล่านี้เป็นเพียงส่วนประกอบที่จะส่งผลโดยอ้อมต่อตัวนักเรียน และในการศึกษาด้านต่าง ๆ ดังกล่าว ส่วนใหญ่จะใช้แบบสอบถามความคิดเห็น ซึ่งในการที่จะได้ข้อมูลที่เป็นจริงนั้นค่อนข้างยาก เพราะการทำแบบสอบถามประเภทนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง ได้แก่ อารมณ์ของผู้ทำแบบสอบถาม ความรู้ความเข้าใจในหัวข้อที่ถาม รวมไปถึงทัศนคติต่อเรื่องที่ถาม ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ทำให้อาจได้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนและการสอบถามความคิดเห็น ถ้าจะให้ได้ข้อมูลที่จริงมากที่สุด จะต้องขึ้นอยู่กับจำนวนประชากรที่ทำแบบสอบถาม และความครอบคลุมของเนื้อหาในแบบสอบถามอีกด้วย ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ จึงมีผู้สนใจที่จะศึกษาถึงวิธีสอนและเทคนิคการสอนมากกว่าด้านอื่น ๆ

เมื่อพิจารณารายละเอียดตามแต่ละหัวข้อย่อย พบว่า

1. งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรและแบบเรียนภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 8 เรื่อง แบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะคือ

1.1 งานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการของหลักสูตร ถึงแม้ว่าจะมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพียง 2 เรื่อง แต่ก็ครอบคลุมเนื้อหาตั้งแต่เริ่มมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย จนถึงแนวร่วมของหลักสูตรในพ.ศ. 2543 งานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการของหลักสูตร เป็นงานวิจัยเชิงบรรยาย ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในสมัยต่าง ๆ ได้แก่ จดหมายเหตุ เอกสารทางราชการ หลักสูตรพระราชบัญญัติ บทความ หนังสือ หนังสือพิมพ์ วารสาร และวิทยานิพนธ์ และสัมภาษณ์บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่า ผู้วิจัยได้หาการศึกษาอย่างละเอียด ซึ่งหาให้งานวิจัยมีความน่าเชื่อถือ

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 6 เรื่อง เป็นงานวิจัยที่ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับแบบสอบถามความคิดเห็น แบบสัมภาษณ์ และจัดการสังเกตการสอน ซึ่งเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูในการประเมินผลการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษา และขนาดจริงเรียน พบว่า ครูผู้สอนที่มีวุฒิการศึกษาและประสบการณ์ด้านหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นในการประเมินผลการใช้หลักสูตร ไม่แตกต่างกัน

กัน อาจเื่องมาจากครูได้สอนและใช้หลักสูตรที่เป็นแห่งเดียวกัน ป้อมมีความเข้าใจในหลักการ และจุดหมายของหลักสูตรไปบนแนวทางเดียวกัน และอาจเป็นเพราะหลักสูตรที่ใช้สื่อความหมาย ได้ดี มีความชัดเจน ไม่คลุมเครือ ทำให้เข้าใจตรงกัน ตลอดจนครูอาจมีความรับผิดชอบสูงศึกษาระเบียบแนวปฏิบัติจากคู่มือครูและ เอกสารประกอบหลักสูตรอย่างสม่ำเสมอ ทำให้ครูมีความรู้ความเข้าใจในหลักสูตร ส่วนครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่ มีความคิดเห็นในการประเมินผลการใช้หลักสูตรแตกต่างจากครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนขนาดเล็ก กล่าวคือ ครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดเล็ก มีความคิดเห็นในการประเมินผลการใช้หลักสูตร มีความเหมาะสมน้อยในทุก ๆ ด้าน อาจเป็นเพราะโรงเรียนขนาดใหญ่มีความพร้อมทั้งทางด้านบุคลากร งบประมาณ และสถานที่ตั้งโรงเรียนสะดวกสบาย ที่จะเลือกอ่านวิทยานิพนธ์นำหลักสูตรไปใช้ได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาถึง วัตถุประสงค์แบบอุดมทัศน์นักเรียน ผู้ปกครองและครูชั้นประถมศึกษาต้องการ พบว่า วัตถุประสงค์แบบอุดมทัศน์นักเรียน ผู้ปกครองและครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต้องการมากที่สุดสำหรับทักษะการฟัง คือ เมื่อกำหนดภาพและบอกความสัมพันธ์ของบุคคลในภาพมาให้ นักเรียนสามารถจับคู่ระหว่างความสัมพันธ์ของแต่ละบุคคลกับชื่อที่กำหนดได้จากข้อความที่ฟังได้ ทักษะการพูด คือ ในการสัมภาษณ์นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว เช่น ชื่อ นามสกุล อายุ ส่วนสูง น้ำหนัก และอื่น ๆ ได้ ทักษะการอ่านคือ เมื่ออ่านข้อความ อธิบายลักษณะของบุคคล สิ่งของหรือสถานที่ แล้วนักเรียนสามารถระบุบุคคล สิ่งของ หรือสถานที่ที่ตรงกับข้อความที่อ่านโดยการใช้หมายเลข 1, 2, 3 ลงบนช่องว่างที่กำหนดนั้น ๆ ได้ ทักษะการเขียนคือ นักเรียนสามารถคัดลอกข้อความจากบัตรความพร่องในวันปีใหม่ หรือวันคริสต์มาส บนลักษณะที่เป็นตัวพิมพ์ใหญ่และเล็ก ได้ถูกต้อง และสำหรับทักษะการเขียนโครงเรื่อง นักเรียน ผู้ปกครองและครู ต้องการให้นักเรียนนำโครงเรื่องโครงเรื่องไปใช้ในการฟัง พูด อ่านและเขียน ได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์แบบอุดมทัศน์นักเรียน ผู้ปกครอง และครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต้องการมากที่สุด สำหรับทักษะการฟังนั้นก็เช่นเดียวกับสองชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คือ เมื่อกำหนดภาพและบอกความสัมพันธ์ของบุคคลในภาพมาให้ นักเรียนสามารถจับคู่ระหว่างความสัมพันธ์ของแต่ละบุคคลกับชื่อที่กำหนดได้จากข้อความที่ฟังได้ ทักษะการพูด คือ เมื่อนักเรียนต้องการทราบเวลาและไม่มีนาฬิกาข้อมือ นักเรียนสามารถถามเวลาจากผู้อื่นได้ ทักษะการอ่าน คือ เมื่ออ่านบทสนทนาสั้น ๆ แล้วนักเรียนสามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก เกี่ยวกับสถานที่ที่ใช้ในการสนทนา หัวข้อเรื่องที่สนทนา ตัวบุคคลที่พูด และจุดมุ่งหมายที่พูด โดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด เพียงคำตอบ

เคียวได้ ทักษะการเขียน คือ สามารถเขียนประโยคบรรยายรูปร่างลักษณะของคน สัตว์ สิ่งของ จากภาพได้ ส่วนการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ นักเรียน ผู้ปกครอง และครูต้องการให้นักเรียนนำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ไปใช้ในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้อย่างถูกต้อง จึงอาจกล่าวได้ว่า วัตถุประสงค์แบบอุดมเป็นวัตถุประสงค์สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง เพราะในการสร้างวัตถุประสงค์นั้นได้คำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ตลอดจนได้ศึกษาองค์ประกอบ (Parameter) ของหน้าที่ภาษาที่ปรากฏในแบบเรียน ซึ่งประกอบด้วย สถานการณ์ ระยะเวลา รูปแบบ ทิศทาง สีลาภพ ทักษะของผู้ใช้ภาษา สถานภาพของผู้ใช้ภาษา ตลอดจนหัวข้อของ เนื้อความ และ ได้จำกัดขอบเขตหน้าที่ของภาษาในวัตถุประสงค์ไว้อย่างชัดเจน

1.3 งานวิจัยเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 2 เรื่อง เป็นการวิจัยศึกษาใช้แบบสอนตามความคิดเห็น ซึ่งพบว่า ครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ได้ความคิดเห็นว่า แบบเรียนควรปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงให้สามารถนำมาใช้ในชีวิตจริงได้ ส่วนแนวโน้มของแบบเรียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่จะใช้ในปีพ.ศ.2543 นั้น จะมีเนื้อเรื่องทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์ จะมีภาพป้ายประกาศต่าง ๆ ที่ผู้เรียนพบในชีวิตประจำวัน รวมทั้งยังสามารถให้หนังสือแบบเรียนวิชาการทางานกลุ่มได้ จากจำนวนงานวิจัยที่พบนั้นว่าเป็นงานวิจัยที่น้อยมากอาจเป็นเพราะ งานวิจัยเกี่ยวกับแบบเรียนเป็นงานที่ต้องมีความละเอียดรอบคอบ และต้องใช้เวลามาก อีกทั้งผู้วิจัยส่วนใหญ่มักจะสนใจเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีสอนมากกว่า จึงทำให้งานวิจัยด้านนี้มีผู้ศึกษาน้อย

2. งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอน นับว่าเป็นหัวข้อที่ผู้ให้ความสนใจเป็นจำนวนมากที่สุด ซึ่งมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 25 เรื่อง แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

2.1 งานวิจัยที่ใช้วิธีสอนและ เทคนิคการสอนเป็นตัวแปร มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 9 เรื่อง ส่วนมาก เป็นงานวิจัยที่เปรียบเทียบวิธีสอนและ เทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ กับการสอนตามคู่มือครูหรือการสอนแบบธรรมดา ซึ่งพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนและ เทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ เหล่านี้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครูหรือการสอนแบบธรรมดา อาจเป็นเพราะคู่มือครูไม่ใช่วิธีสอนแต่ เป็นคู่มือแนะแนวทางการสอน เพื่อให้ครูนำไปปรับให้เข้ากับสภาพการเรียนการสอน และการที่ครูทดลองสอนด้วยวิธีการและ เทคนิคต่าง ๆ ซึ่งแตกต่างจากที่เคยสอนตามปกติย่อมทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและตั้งใจมากขึ้นกว่าเดิม จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอนทักษะ และองค์ประกอบทางภาษามงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 16 เรื่อง แบ่งออกได้เป็น 4 ลักษณะ คือ

2.2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอนทักษะการฟังและการพูด มี 1 เรื่อง พบว่า

การใช้วีดิทัศน์และคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จะช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักเรียนที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีภาพสื่อประกอบจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีภาพสื่อประกอบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะภาพสื่อบรรจุข้อมูลไว้มากเกินไป คือ มีทั้งที่คลุมเครือ และข้อมูลที่เบลอ จึงมีผลทำให้ผู้เรียนไม่สามารถจำข้อมูลได้ทั้งหมด ดังนั้นถึงแม้เราจะเพิ่มสื่อเข้ามาในภาพเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและความชอบก็ตาม ความเข้าใจและความชอบนี้ไม่มีผลทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้น

2.2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอนทักษะการอ่าน มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 9 เรื่อง ส่วนใหญ่จะเป็นการทดลองสอนโดยใช้วิธีสอน กิจกรรมต่าง ๆ หรือแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นเอง ทั้งที่เป็นการทดลองสอนและเป็นการเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู การสอนแบบเดิม และกิจกรรมหรือแบบฝึกหัดของกระทรวงศึกษาธิการ พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสอนและกิจกรรมเหล่านั้น จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงทั้งที่อ่านสูงทั้งที่นักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนตามคู่มือครู การสอนแบบเดิมและกิจกรรมหรือแบบฝึกหัดของกระทรวง ซึ่งวิธีสอนและกิจกรรมที่นำมาทดลองได้แก่ วิธีเรียนด้วยตนเอง การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ และการสอนโดยใช้กิจกรรมคัดสรร ที่ผลการศึกษาเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ เมื่อนักเรียนได้เรียนการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมหลายอย่าง จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาและมีความแม่นยำในเรื่องที่อ่านยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมที่เริ่มจากภาพการ์ตูนและเกมประเภท Jig-Saw Reading จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักคิด แปลความหมาย วิเคราะห์ วิจัยเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี ในการที่นัก เรียนได้เปลี่ยนกิจกรรมทุกครั้งก็เปลี่ยนบทบาทให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น สนุกสนาน ในเนื้อหาของการเรียน และการเรียนด้วยตนเองช่วยฝึกให้นักเรียนรู้จักแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นช่วยเหลือตนเองในการแสวงหาความรู้ โดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยครูอยู่ตลอดเวลา และยังช่วยลดภาระในการสอนของครูได้มากอีกด้วย

ส่วนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาก็มีหลักในการสร้างหนังสือเรียนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการอ่านของมนุษย์ คือ การอ่านเพื่อความบันเทิง การอ่านเพื่อศึกษาวิธีการ และ

การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ, 2531 : 10) ดังนั้นถ้าหากครูนำสื่อการเรียนที่เร้าความสนใจได้ดีก็จะทำให้เด็กเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน เนื้อเรื่องที่ตรงกับ ความสนใจของผู้เรียนและมีภาพประกอบเป็นการ์ตูน จึงทำให้เด็กเรียนสนใจมาก นอกจากนี้การ สอนแบบมุ่งประสิทธิภาพยังมีส่วนประกอบการใช้ เกมและ กิจกรรมเสริมภาษา จึงทำให้เด็กเรียน สนุกและ เพลิดเพลินกับการฝึกทักษะทางภาษาได้ดีทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การฝึกภาษาโดยนำใช้ เกมได้ทั้งกฎเกณฑ์ไวพจน์ คำศัพท์และ ทักษะต่าง ๆ และ เกมยังใช้เป็น เครื่องมือติดตามผลการอภิปรายของครูหรือทำให้สามารถสืบค้นสิ่งที่ครูต้องการได้

นอกจากพบว่ามีบททดลองสอนและ เปรียบเทียบการสอนด้วยวิธีดังกล่าวแล้ว ยังพบว่ามีการ ศึกษาวิธีการ เปรียบเทียบวิธีสอนการอ่าน เป็นคำและการสอนอ่านตามหลักสัทศาสตร์ ซึ่งนักเรียนที่เรียนทั้งสองวิธีนี้มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะทั้งสองวิธีนี้มีข้อดี และข้อเสียพอ ๆ กัน คือ วิธีสัทศาสตร์นั้น นักเรียนจะต้องเสียเวลาในการเรียนรู้เสียงสระ พยัญชนะ จนเกิดมโนทัศน์ (Concept) และ เข้าใจหลัก เกณฑ์การสะกดคำจึงจะสามารถอ่านคำ ได้ แต่เมื่อได้แก่นหลักแล้วนักเรียนจะสามารถอ่านได้ถูกต้องแม่นยำ แม้คำที่ไม่เคยเห็นมาก่อนก็สามารถอ่านได้หลัก เกณฑ์ที่เรียนมา มาประยุกต์ใช้ได้

ส่วนวิธีอ่านเป็นคำนั้น นักเรียนสามารถอ่านคำได้เร็วและถูกต้องในตอนเริ่มต้น ซึ่งทำให้เด็ก เรียนรู้ฝึกสมาธิและ สนุกสนานกับตัว อักษร แต่เมื่อเด็ก เรียนพบคำใหม่ที่ไม่เคยเห็นจะอ่านไม่ไหว

2.2.3 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอนทักษะการ เขียน มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 6 เรื่อง ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่เปรียบเทียบวิธีสอนแบบต่าง ๆ กับวิธีสอนแบบ ธรรมชาติหรือวิธีสอนตามคู่มือครู วิธีสอนแบบต่าง ๆ นั้น ได้แก่ การสอนแบบใช้ เกม การสอน เขียนตามจุดประสาส์เชิงพฤติกรรม การสอนแบบมุ่งประสิทธิภาพ การสอนตามหลักสัทศาสตร์ และการสอนโดยนำใช้กิจกรรมเสริมทักษะการ เขียน ซึ่งพบว่า การสอนโดยวิธีดังกล่าวช่วยให้นัก เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เขียนสูงกว่าเกณฑ์ (ร้อยละ 80) และสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอน ตามคู่มือครู หรือวิธีสอนแบบธรรมชาติ อาจเป็นเพราะ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบใช้ เกมและ กิจกรรมนี้ นักเรียนจะรู้สึกสนุกสนานและตื่นเต้น เพราะนักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม ซึ่งจะช่วยให้เด็ก เรียนเกิดการ เรียนรู้และคงหาวิธีขึ้นโดยไม่รู้ตัว

การสอนเขียนตามจุดประสาส์เชิงพฤติกรรม นักเรียนจะได้รับการฝึกทักษะการ เขียน อย่าง เป็นขั้นตอนจากง่ายไปหายาก เริ่มตั้งแต่ฝึกสะกดคำ โดยสัง เกตจาก เสียงของตัวอักษร

ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเขียนคำศัพท์แล้วฝึกเขียนประโยคตั้งแต่เขียนประโยคจากตารางแผนที่เพื่อฝึกในเรื่องโครงสร้าง จนกระทั่งถึงขั้นตอนสุดท้าย เป็นขั้นตอนที่นักเรียนเขียนข้อความเองทุกชั้นตอน มีการประเมินผลด้วยว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้าหรือมีปัญหอย่างไรบ้าง ถ้ามีผู้หาครูผู้สอนสามารถให้ความช่วยเหลือได้ทันที และเมื่อผู้เรียนเขียนด้วยตนเองได้แล้วจึงได้นำทักษะนี้ไปฝึกร่วมกับทักษะอื่น โดยไม่จำเป็นต้องมีประโยคตัวอย่างให้นักเรียนดู ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการเขียน และมีทักษะในการเขียนมีขั้น นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการประสบความสำเร็จในการเขียนไม่เกิดความสับสน อีกทั้งแบบฝึกหัดก็ไม่น่าเบื่อ เพราะมีภาพประกอบเป็นสิ่งแวดล้อมความสนใจของนักเรียนแต่ละชั้นตอน

ส่วนการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษานั้น มีลำดับขั้นตอนการสอนอย่างต่อเนื่องกันซึ่งในขั้นแรกครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง พร้อมทั้งให้ความหมาย โดยการให้รูปภาพหรือของจริงนักเรียนฟังตามไปในขั้นตอนนี้ ทำให้นักเรียนได้เกิดความคิดแล้ว เกิดจินตนาการตามเนื้อเรื่องไปด้วยขั้นต่อมา เป็นขั้นตอนที่ครูซักถามสนทนา เรื่องที่เล่าไปที่ละตอน ซึ่งขั้นตอนนี้จะช่วยให้นักเรียนนึกทบทวน (Recall) ถึงเอาประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้ไปแล้วออกมาใช้ในการตอบคำถามอย่างมีเหตุผล ต่อมาเป็นกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) ซึ่งกิจกรรมขั้นนี้เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในลักษณะสื่อสาร ซึ่งช่วยฝึกภาษาเพื่อให้นักเรียนสื่อสารได้เป็นอย่างดีจึงทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการที่จะได้แสดงออก และใช้ภาษาพูดเพื่อสื่อสาร ทำให้นักเรียนสามารถจดจำได้แม่นยำ

ในขั้นตอนที่ 4 ทำให้นักเรียนหาหนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) ในขั้นนี้ให้นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นภาระกระตุ้นให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในการเรียนภาษา ทำให้นักเรียนสนุกสนานน่าเรียน และนักเรียนที่เรียนเก่งมีโอกาสขยายความรู้ความคิดให้เพื่อนฟังได้ และได้ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน

ในขั้นตอนที่ 5 เป็นกิจกรรมการเล่นเกมนางภาษา เช่น เกมผสมอักษร เขียนตามคำบอก นักเรียนได้มีโอกาสฝึกใช้องค์ประกอบย่อยของภาษา จนเกิดความแม่นยำสามารถอ่านเรียบเรียงคำเป็นประโยค สกคคคำศัพท์ เขียนคำและประโยคได้ ที่เป็นเช่นนี้อาจเกิดจากนักเรียนได้รับความสนุกสนานจนรู้สึกว่าตนกำลังเรียนอยู่ นักเรียนจึงเรียนรู้ได้เร็วและเป็นไปตามธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา เพราะเมื่อมีการแข่งขันจะทำให้นักเรียนเกิดแรงกระตุ้น ให้ใช้ความรู้ของตนเองที่มีอยู่ให้มากที่สุด เพื่อทำให้ตนเองชนะ และนักเรียนได้ประสบการณ์ตรง คือได้ใช้ความรู้ทางภาษาที่เรียนมาใช้ในการเขียนจริง ๆ

จากกระบวนการเรียนการสอนทั้ง 5 ขั้นตอนนี้ จะเห็นว่าขั้นตอนการสอนแบบมุ่ง
ประสิทธิภาพภาษา จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตั้งแต่ขั้นแรกจนถึงขั้นสุดท้ายได้อย่างต่อเนื่อง
และในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละขั้นตอนนี้ ผู้สอนสามารถประเมินผลได้จากข้อมูล
ย้อนกลับของนักเรียนนั่นเอง

แต่จากการพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามหลักสัทศาสตร์มีผลสัมฤทธิ์ และความ
คงทนในการเขียนไม่แตกต่างจากคู่มือครู อาจเป็นเพราะนักเรียนที่เรียนตามระบบสัทศาสตร์
สามารถเขียนได้เองโดยอาศัยกฎเกณฑ์ของระบบสัทศาสตร์ ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู
นักเรียนใช้วิธีการจำคำและอ่านซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง จนจำคำศัพท์ซึ่งอาจมีจำนวนไม่มากนักนั้น
ได้ จึงทำให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม สามารถเขียนคำศัพท์ในบทเรียนนั้นได้โดยมีความแตกต่าง
กัน และการเรียนตามระบบสัทศาสตร์นั้นต้องใช้เวลาานานกว่านักเรียนจะเกิดความเข้าใจและนำ
กฎเกณฑ์ของระบบสัทศาสตร์ไปใช้ได้อย่างแม่นยำ

2.2.4 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนคำศัพท์ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
จำนวน 3 เรื่อง ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบวิธีสอนต่างกัน 2 วิธี ได้แก่ การสอนโดยใช้บท
เรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีภาพสีและภาพสีเอกรงค์ประกอบ การสอนโดยมีเกมประกอบและไม่มี
เกมประกอบ และการสอนโดยให้นักเรียนเลือกศัพท์ด้วยตนเองและครูเลือกให้ พบว่า

1) นักเรียนที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีภาพสีเอกรงค์ มีผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย
สอนที่มีภาพสีประกอบ อาจเป็นเพราะภาพสีบรรจุข้อมูลไว้มากเกินไป คือ มีทั้งข้อมูลอื่น ๆ และ
ข้อมูลที่เป็นสี จึงมีผลทำให้นักเรียนไม่สามารถจำข้อมูลได้ทั้งหมด ดังนั้นถึงแม้จะมีการเพิ่มสีเข้า
ไปในภาพเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและความชอบก็ตาม ความเข้าใจและความชอบ
นี้ไม่มีผลทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

2) นักเรียนที่เรียนโดยมีเกมประกอบและไม่มีเกมประกอบ มีผลสัมฤทธิ์และ
ความคงทนในการรู้ความหมายของศัพท์ไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะ ลักษณะของเกมที่ใช้เป็น
เกมเพื่อการสื่อสาร (Communication Games) ซึ่งมีลักษณะคือ ต้องมีช่องว่างระหว่างการรู้
ข้อมูลของผู้เล่น (Information Gap) มีทางเลือกในการที่จะให้ข้อมูลซึ่งกันและกัน
(Choice) และมีการซักถามตรวจสอบข้อมูลกัน (Feedback) ลักษณะของเกมกำหนดค่าให้นักเรียน
ต้องพยายามสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนข้อมูลกับคู่ปฏิสัมพันธ์หรือเพื่อน ๆ ในกลุ่มเดียวกันให้
มากที่สุดตามเวลาอันจำกัด จึงเป็นการเล่นเกมที่นักเรียนไม่สามารถเอาชนะผู้อื่นได้ด้วยตนเอง

เพียงฝ่ายเดียว แต่นักเรียนจะต้องอาศัยความสามารถของผู้อื่นด้วย เกมเพื่อการสื่อสารจึงมีลักษณะเป็นเกมทางวิชาการ (Academic Games) มาก คือ ต้องมีคหลักหรือระเบียบแบบแผนบางอย่าง เป็นเกณฑ์ มุ่งประโยชน์ด้านการเรียนการสอนและเนื้อหาสาระเป็นสำคัญ ในระหว่าง การปฏิบัติกิจกรรม มีบรรยากาศของการแข่งขัน แต่ละกลุ่มหรือแต่ละคู่ต่างพยายามที่จะเป็นผู้ชนะ ในการเล่นเกมให้ได้ ดังนั้นลักษณะดังกล่าวจึงมีส่วนทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการ สื่อสารได้เท่าที่ควร จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนแบบมีเกมประกอบนั้นแตกต่างจาก นักเรียนที่เรียนแบบปกติ

3. งานวิจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยี และนวัตกรรมทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 12 เรื่อง ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะคือ

3.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในส่วนนี้มีงานวิจัยที่ เกี่ยวข้องจำนวน 5 เรื่อง เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอน ซึ่งพบว่าสื่อ การเรียนการสอนที่ครูใช้ในระดับมากคือ แบบเรียน บัตรคำ บัตรภาพ กระดานคำ เกมประยัค เกมบันทึกลีลา เกม ของจริง ของจำลอง และวีดิทัศน์ สื่อการสอนที่ใช้ใน ระดับน้อยคือ เพลง และครุฑร้อยละ 48.79 ใช้สื่อการสอนสำเร็จรูปตามคู่มือครู และครูส่วน ใหญ่ร้อยละ 51.21 ไม่ได้ใช้สื่อการสอนตามคู่มือครู ในจำนวนครูที่ไม่ได้ใช้สื่อการสอนที่เสนอแนะไว้ในคู่มือครูนี้ ใช้สื่ออื่นทดแทนร้อยละ 27.89 และครูก็กร้อยละ 72.11 ไม่มีการใช้สื่อ ใด ๆ ในการสอนเลย อาจเป็นเพราะสื่อการสอนที่มีอยู่ไม่เพียงพอ และครูไม่ได้รับงบประมาณ ในการจัดหาวัสดุมาหาสื่อการสอนเพิ่มเติม นอกจากนี้ครูไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการ จัดทำสื่อการสอนภาษาอังกฤษ จึงทำให้ครูหาสื่อการสอนไม่เป็น และครูหาการสอนหลายวิชาจึง ทำให้ไม่มีเวลาพอในการจัดทำสื่อประกอบการสอนตามคู่มือครู

นอกจากนี้ยังพบว่า การการใช้วีดิทัศน์ในการสอนภาษาอังกฤษ ทำให้เด็ก เรียนรู้สึกสนใจ และ สนุกสนานกับการเรียน นักเรียนได้รับความรู้เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำศัพท์ สามารถเข้าใจ เนื้อเรื่องได้ดี และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอน ซึ่งให้เห็นว่า สื่อการเรียนการสอนช่วยให้ผู้ เรียนเข้าใจความหมายอย่างถูกต้องและจริงจัง ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจอยากเรียน ช่วย ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีกิจกรรม ช่วยให้เด็กเรียนเรียนอย่างสนุกสนาน ช่วยเสริมสร้างให้เกิดความ คิดสร้างสรรค์ และช่วยประหยัดเวลาในการเรียนการสอน สื่อการสอนจึงมีประโยชน์ในการ ส่งเสริมกลยุทธ์การสอนของครูให้มีประสิทธิภาพ และช่วยให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้อย่างกระตือรือร้น

3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและหาประสิทธิภาพของบทเรียน หรือแบบฝึกต่าง ๆ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 4 เรื่อง ซึ่งพบว่ามีงานวิจัยที่สร้างและหาประสิทธิภาพของบทเรียน โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง "ปัจจุบันกาลที่กำลังกระทำอยู่" สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นบทเรียนที่มีประสิทธิภาพ 92.38/80.83 หมายถึง นักเรียนสามารถตอบคำถามในบทเรียนได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 92.38 และสามารถทำแบบสอบหลังเรียนบทเรียนได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 80.83 แสดงว่าบทเรียนนี้ ประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน (90/90) ที่กำหนดไว้ แต่ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังบทเรียนแบบเรียนโปรแกรมนี้ต่างกันแบบมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นหลังเรียนบทเรียนนี้ และมีงานวิจัยที่สร้างและหาประสิทธิภาพของบทเรียนแบบโปรแกรมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง "การเขียนประโยคบรรยายภาพ" พบว่าประสิทธิภาพของบทเรียนโปรแกรมเรื่องการเขียนประโยคบรรยายภาพที่สร้างขึ้นได้ค่า 95.51/95.34 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 แสดงว่าบทเรียนแบบโปรแกรมที่สร้างขึ้นนี้สามารถนำมาใช้ได้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ยังมีการสร้างแบบฝึกหัดการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ และแบบฝึกหัดโคลงคำ ความเข้าใจในการอ่าน พบว่าแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่าส่วนมากแล้วบทเรียนหรือแบบฝึกต่าง ๆ ที่ครูสร้างขึ้นมักจะมีประสิทธิภาพ และมีส่วนช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเด็กมีโอกาสได้เพิ่มการฝึกทักษะทางการเรียนมากขึ้น นอกจากนี้บทเรียนและแบบฝึกหัดที่ครูเป็นผู้สร้างเองมักจะมี ความเหมาะสม และตรงความสนใจของนักเรียน จึงทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น และตั้งใจงานแบบฝึกมากขึ้น

4. งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผล การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอยู่ 20 เรื่อง แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

4.1 งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาและวิธีการวัดและการประเมินผลของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 5 เรื่อง พบว่า ครูส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการวัดและการประเมินผล อยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะว่า เวลาเรียนมีน้อยจึงไม่สามารถวัดผลได้บ่อยครั้ง และ ขณะที่นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม ครูก็ต้อง เป็นผู้ดูแล และคอยแนะนำแก่นักเรียนอยู่ตลอดเวลา จึงทำให้นักเรียนไม่สามารถจะวัดผลและประเมินผลตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ได้

ส่วนวิธีการวัดและประเมินผลที่ครูใช้อยู่ พบว่า ผู้สอนใช้การวัดและการประเมินเพื่อปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และเพื่อทราบระดับผลสัมฤทธิ์ เครื่องมือวัดและ

ประเมินผลส่วนใหญ่นักเรียนสร้างขึ้นเอง ซึ่งเป็นการเหมาะสมดีแล้ว เพราะข้อทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองจะสามารถวัดได้ทั้งความรู้และการปฏิบัติตรงตามความเป็นจริง ส่วนที่ครูนำข้อทดสอบภาษาอังกฤษจากแหล่งความรู้อื่นมาใช้นั้น อาจเนื่องมาจากครูขาดความรู้ความเข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษ เพราะไม่ได้เรียนเป็นวิชาเอกหรือวิชาโท และไม่ได้รับการอบรมความรู้ความเข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษ อีกทั้งขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดและประเมินจึงหาทำใหม่สามารถที่จะสร้าง เครื่องมือการวัดและการประเมิน สำหรับเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินผู้สอนจะใช้เกณฑ์ 80 % สาเหตุที่ใช้เกณฑ์นี้อาจเนื่องมาจากในหลักสูตรหรือในคู่มือครู English Is Fun ไม่ได้กำหนดเกณฑ์ไว้อย่างชัดเจน นอกจากนี้เกณฑ์ที่ กรมวิชาการ (2521:55) ระบุไว้ก็ระบุเพียงว่า ผ่านจุดประสงค์ที่กำหนดไว้วันสมุดประจำชั้นของแต่ละวิชาหรือกลุ่มวิชานั้นน้อยกว่าร้อยละ 60 ของจำนวนจุดประสงค์ทั้งหมด แสดงว่าการบรรลุจุดประสงค์จะใช้เกณฑ์เท่าไรก็ได้ แต่ไม่ควรต่ำกว่า 60 % กอปรกับครูผู้สอนพิจารณานักเรียนที่ตนสอนแล้วเห็นว่า ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้สูง ๆ อาจหาให้นักเรียนไม่สามารถผ่านเกณฑ์ก็ไม่ได้

นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาถึงวิธีการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงของหลักสูตรในระยะต่าง ๆ กัน ตั้งแต่หลักสูตรระยะประถมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2503 หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 และแนวโน้มของจุดประสงค์ของการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในปี พ.ศ. 2543 ซึ่งจะมีการปรับปรุง ภายจะมี การวัดและประเมินผลทั้งความรู้และความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อนำผลมาใช้ในการปรับปรุง การเรียนการสอน ภายใช้วิธีการและ เครื่องมือหลาย ๆ แบบ เพื่อจูงใจให้ตรงตามจุดประสงค์ของ หลักสูตร การประเมินผลจะกระทำอย่างค่อเนื่อง ทั้งยังให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลตนเอง ภายใช้เกณฑ์ทั้ง 2 แบบ คือ แบบอิงกลุ่ม และแบบอิง เกณฑ์ ซึ่ง เกณฑ์ที่ใช้สามารถยืดหยุ่นได้

4.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถ หรือผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 15 เรื่อง แบ่งออกได้เป็น 5 ลักษณะคือ

4.2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถ หรือผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 6 เรื่อง เป็นการวิจัยภายใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งพบว่านักเรียนระดับประถมศึกษาและผู้จบชั้นประถมศึกษาแล้ว มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ เมื่อพิจารณาทักษะย่อยด้านการฟังพบว่านักเรียนมีปัญหาด้านการฟังในระดับสื่อสาร ซึ่งได้แก่ความเข้าใจคำถามหรือข้อความ ความเข้าใจในเหตุการณ์ที่พูดหรือบทสนทนา ความเข้าใจข้อความที่ได้ยินกับรูปภาพ การเก็บใจความสำคัญของข้อความ

ที่ค้ำพอง การเก็บรายละเอียดจากคำบอกเล่าหรือบทสนทนาและการถ่ายทอดข้อความ และการฟังคำถาม และการเลือกคำตอบสัมพันธ์กับคำถามที่ได้ยิน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนขาดทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง-พูด และนักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ทั้งสภาพแวดล้อม ก็ไม่ได้ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้เรียนในระดับนี้ และพบว่า มีงานวิจัยซึ่งมีผลการวิจัยขัดแย้งกันในเรื่องทักษะการฟัง ในระดับคำหรือประโยค คือ มีทั้งนักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถอยู่ในระดับค่อนข้างดี และนักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถอยู่ในระดับต้องแก้ไข อาจเป็นเพราะวิธีการศึกษา และกลุ่มนักศึกษที่ทำใช้เป็นตัวอย่างที่แตกต่างกัน ซึ่งนักเรียนทั้งสองกลุ่มซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาของ พ.ศ. 2525 และ 2526 อาจมีภูมิหลังและประสบการณ์การเขียนที่ต่างกัน จึงทำให้ผลการวิจัยต่างกัน

นอกจากนี้ยังพบว่า มีวิธีการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในโรงเรียนขนาดต่าง ๆ ซึ่งนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก แต่นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ และขนาดกลางมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนขนาดใหญ่ และขนาดกลางมีความคล้ายคลึงกันหลาย ๆ ด้าน ซึ่งได้เปรียบกว่าโรงเรียนขนาดเล็กทั้งในด้านครูผู้สอน งบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์สำหรับใช้ในการสอนทักษะการฟัง ระบบบริหารงานวิชาการ รวมทั้งการได้รับการนิเทศติดตามผลการเรียนการสอนจากผู้บริหารระดับสูง และหัวหน้าสายวิชา

4.2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถ หรือผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพียง 2 เรื่อง เป็นการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งพบว่า นักเรียนระดับประถมศึกษา มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต้องแก้ไข ซึ่งใกล้เคียงกับความสามารถของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาไปแล้ว คือ บุคคลเหล่านี้มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษส่วนใหญ่อยู่ในระดับที่สามารถสื่อสารได้ เข้าใจ เจาะใช้ภาษาและท่าทางประกอบแต่ไม่ถูกหลักไวยากรณ์ อาจเป็นเพราะความไม่พร้อมของโรงเรียนในการจัดหาอุปกรณ์ที่ช่วยในการฝึกทักษะนี้ หรืออาจจะเป็นเพราะครูให้ความสำคัญแก่ทักษะนี้น้อยเกินไป ส่วนใหญ่แล้วครูมักจะนิยมใช้ภาษาไทยออกคำสั่งหรือสนทนากับนักเรียน ทำให้นักเรียนมีโอกาสนในการฝึกฟัง-พูดน้อย แต่เมื่อผู้เรียนจบการศึกษาและนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพ ทำให้บุคคลเหล่านั้นมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ในการสื่อสาร แต่มีทักษะการพูดไม่ดีพอจึงใช้วิธีการทำท่าทางประกอบเพื่อช่วยในการสื่อสาร ซึ่งก็ได้ผลเป็นที่เข้าใจได้

4.2.3 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยเกี่ยวข้องจำนวน 8 เรื่อง ซึ่งเป็นการทดสอบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประถมศึกษา อยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ ซึ่งนักเรียนมีปัญหาด้านการอ่านทั้ง 3 ด้าน คือ ความสามารถในการทำความเข้าใจ ความสามารถในการเข้าใจเรื่องที่อ่าน และความสามารถในการจัดเรียงลำดับเนื้อเรื่อง อาจจะเนื่องจากสภาพแวดล้อมภายนอกห้องเรียน ไม่ได้ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ดีสักได้แก่ แหล่งค้นคว้าทางวิชาการ ระดับการศึกษา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ทำให้นักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษา ทั้งนี้ยังไม่มีโอกาสได้ทำภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเลย นอกจากนี้ยังมีตัวแปรอื่น ๆ ซึ่งอาจจะมีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน เช่น ภูมิหลังของนักเรียน ความแตกต่างระหว่างบุคคล อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางสังคมและ เศรษฐกิจ ทั้งนี้ นักเรียนจะใช้ความรู้ด้านระบบเสียงและตัวอักษร เป็นตัวชี้แนะในการอ่านมากที่สุด ส่วนสาเหตุที่ทำให้นักเรียนสามารถจับใจความจากข้อความที่อ่านได้น้อย เนื่องจากนักเรียนมีความรู้ด้านโครงสร้างของภาษา คำศัพท์และความหมายที่เพียงพอที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการอ่าน ส่วนด้านความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของเรื่องเล่า พบว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของเรื่องเล่าทั้งตอนเดียว และสองตอนอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งตัวละครเป็นองค์ประกอบของเรื่อง ที่นักเรียนจำนวนมากที่สุดระลึกได้ไม่ว่าจะระลึกเองหรือได้รับการชี้แนะ นักเรียนร้อยละ 91.0 ระลึกตัวละครในเรื่องเล่าตอนเดียวได้เอง และเมื่อได้รับการชี้แนะจำนวนลดลงเหลือร้อยละ 88.14 อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่คุ้นเคยกับวิถีชีวิตผลผลิต การเขียนระลึกความเอง และเขียนข้อความเติมลงในช่องว่างในแบบทดสอบ Macro-Cloze นอกจากนี้ นักเรียนบางคนอาจไม่ตั้งใจสอบ เพราะการทดสอบนี้ไม่มีผลต่อการเรียนการสอนปกติ สิ่งเหล่านี้เป็นตัวแปรที่ไม้อาจควบคุมได้จึงอาจทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนได้ เมื่ออ่านเรื่องเล่าสองตอน นักเรียนร้อยละ 6.05 ระลึกตัวละครได้เอง และร้อยละ 64.25 ระลึกได้เมื่อได้รับการชี้แนะ ยกเว้นแนวเรื่องหรือคติสอนใจซึ่งเป็นองค์ประกอบที่นักเรียนคนใดระลึกได้เมื่อให้ระลึกเอง องค์ประกอบของเรื่องเล่าที่นักเรียนจำนวนน้อยที่สุดระลึกได้เมื่อได้รับการชี้แนะคือ ผลจากการกระหน่ำเรื่องสั้นตอนเดียวมีจำนวนนักเรียนที่ระลึกได้ร้อยละ 37.20 และผลจากการแก้ปัญหาวรรณเรื่องสั้นสองตอน มีจำนวนนักเรียนที่ระลึกได้เพียง ร้อยละ 23.91 เท่านั้น อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่คุ้นเคยกับการทดสอบแบบ Macro-Cloze และรู้สึกว่าไม่มีอิสระที่จะเขียนเพราะต้องพยายามคิดหาข้อความให้สอดคล้องกับบริบท แต่เมื่อเขียนระลึกเองนักเรียน

สามารถถ่ายทอดข้อมูลทั้งหมดที่ตนจดจำได้อย่างต่อเนื่อง

องค์ประกอบอื่น ๆ ที่เข้ามามีระดับสติปัญญาของนักเรียน ซึ่งมีส่วนทำให้ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันได้แก่ เพศ อายุ ความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ สติการชดเชย ระดับการศึกษาของผู้ปกครองและการใช้สื่อมวลชนของครอบครัว ปรากฏว่านักเรียนหญิงมีความสามารถด้านทักษะการอ่านสูงกว่านักเรียนชาย ทั้งในระดับการอ่านตามตัวอักษรและการอ่านตีความ และนักเรียนหญิงยังมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของ เรื่องเล่า ตอนเตี้ยและสองตอนสูงกว่านักเรียนชาย อาจเป็นเพราะนักเรียนชายมีความสนใจในการเรียน วิชากลุ่มทักษะภาษาน้อยกว่าวิชากลุ่มวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ และสาเหตุอาจมาจากอุปรณ์หรือเรื่องี่อ่านนั้น เป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป ซึ่งอาจไม่ตรงกับ ความสนใจของเพศชาย ซึ่งไม่ค่อยจะสนใจในเรื่องภาษาอยู่แล้ว

นักเรียนที่มีอายุต่างกันมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะว่าอายุของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นั้นอยู่ในช่วงอายุใกล้เคียงกันมาก เนื่องจากนักเรียนจะต้อง เข้าเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการที่ได้กำหนดไว้ และเด็กที่มีอายุมากขึ้น ส่วนใหญ่จะเป็นเด็กที่เรียนตกซ้ำชั้นจึงทำให้ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่แตกต่างกันมากนัก นักเรียนที่มีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษต่างก็มี ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยที่นักเรียนที่มีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษมาก มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษปานกลางและน้อย และนักเรียนที่มีความสนใจในภาษาอังกฤษปานกลางมีความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีความสนใจในภาษาอังกฤษน้อย ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าความสนใจ ของนักเรียนนั้นมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละวิชาด้วย ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนควร ส่งเสริมให้ครูผู้สอนสร้างบรรยากาศในการเรียนที่ดี มีการใช้อุปกรณ์การสอนและจัดกิจกรรม การเรียนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนและ เนื้อหาวิชาที่เรียน เพื่อชักจูงให้นักเรียนเกิดความ สนใจในวิชาต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นการพัฒนาการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้นวิธีหนึ่ง

นักเรียนที่มีสติการชดเชยต่างกัน มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยที่นักเรียนที่มีสติการชดเชยน้อย มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มี สติการชดเชยมาก เป็นที่น่าสังเกตว่าสติการชดเชยของนักเรียนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนของนักเรียนโดยรวมด้วย ทั้งนี้เพราะเมื่อนักเรียนชดเชยก็จะเสียโอกาสในการ เรียนหาความเข้าใจบทเรียนได้ไม่ดีเท่าเพื่อนที่เรียน โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษที่มีการ

เรียนคำศัพท์ใหม่ หรือโครงสร้างไวยากรณ์ใหม่อยู่เสมอในแต่ละชั่วโมงซึ่งบางเรื่อง เป็นเรื่องยากสำหรับนักเรียนที่จะทำความเข้าใจด้วยตนเอง และเมื่อไม่เข้าใจคำศัพท์หรือโครงสร้างทางไวยากรณ์แล้วก็ เป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจงานเนื้อเรื่องที่อ่านได้

นักเรียนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่า อาจเนื่องมาจากเหตุผล 2 ประการคือ ประการที่ 1 ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำไม่เห็นคุณค่าของการศึกษาและสนับสนุนเด็กในด้านวิชาการเท่าที่ควร พร้อมกับนั้นก็ไม่สามารถที่จะตอบคำถามหรืออธิบายข้อสงสัยต่าง ๆ ของเด็กที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนได้ในขณะที่ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาสูง เห็นคุณค่าของการศึกษา และสนับสนุนทุกวิถีทางที่จะให้เด็กของตนได้เรียนที่ดีที่สุด และประการที่ 2 อาจเป็นเพราะว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำส่วนใหญ่มักมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำด้วย จึงหาเงินมีเวลาเอาใจใส่การเรียนของเด็กเท่าที่ควร ในขณะที่ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาสูงส่วนใหญ่มักจะมีฐานะทางเศรษฐกิจสูงกว่า จึงหาเงินมีเวลาเอาใจใส่การเรียนของเด็กได้ดีกว่า ตลอดจนมีเวลาที่จะจัดหาวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการเรียน และสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนเช่นรู้จักเลือกหนังสือที่เหมาะสมกับเด็กได้ดีกว่าหรือจัดหาให้เด็กเรียนพิเศษ เป็นต้น

นักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนมาก มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนปานกลางและน้อย ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าปัจจุบันสื่อมวลชนต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อเด็กเป็นอย่างมาก ซึ่งครูและผู้ปกครองของนักเรียนสามารถนำอิทธิพลเหล่านี้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนได้โดยไม่ยากนัก เช่นการดูละครโทรทัศน์ก็สามารถนำไปสู่การอ่านเนื้อเรื่องจากหนังสือพิมพ์ได้ สำหรับภาษาอังกฤษนั้นปัจจุบันนี้วารสารและนิตยสารต่าง ๆ จะมีการดูภาษาอังกฤษและปริศนาอักษรไขว้ที่เป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งเด็กจะหาอ่านได้มากมาย และถ้าครูนำสิ่งเหล่านี้มาสอนแทรกบทเรียนก็จะทำให้เด็กเรียนง่ายเข้าเป็นอเนกอนันต์ และจะทำให้เด็กเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ใหม่ ๆ มากขึ้น อันจะนำไปสู่ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษในลำดับต่อไป ทั้งนี้เป็นการส่งเสริมให้เด็กมีนิสัยรักการอ่านและรู้จักหาแหล่งความรู้ด้วยตนเองอีกด้วย

นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาต่ำ ซึ่งตรงกับงานวิจัยของอัจฉราววงศ์โรธ (1974) และของคลาร์ค (Clark 1976 : 219-226) กล่าวไว้ว่า ผู้ที่มีความถนัดทางภาษาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาสูง แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีความถนัดทางภาษาต่ำก็จะมี

ผลสัมฤทธิ์ทางภาษาต่ำด้วย

4.2.4 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถ หรือผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 3 เรื่อง ซึ่งเป็นการทดสอบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ ทั้งนี้ยังขาดทักษะการเขียนด้านการเติมข้อความให้ประโยคสมบูรณ์ การเขียนเรียงความให้เป็นประโยค และการเขียนบรรยายภาพ ซึ่งอาจจะ เป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่นักเรียนไม่มีโอกาสได้ฝึกทักษะ เหล่านี้เพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเติมข้อความให้สมบูรณ์นั้น นักเรียนจะต้องใช้ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ เข้ามาช่วยด้วย แต่ในความเป็นจริง นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจอยู่แล้ว

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต้องแก้ไข ซึ่งนักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับการเขียนประโยคบรรยายภาพ เขียนรูปประโยคในรูปประโยคไม่มีประธาน ใช้คำกริยาผิดที่หรือใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง สะกดคำผิด ใช้ตัวอักษรตัวเล็ก เขียนหน้าหน้าชื่อเฉพาะและไม่เติม article หรือเติม article ผิดที่

ส่วนลักษณะของการเขียนสะกดคำผิดต่าง ๆ ของนักเรียนนั้น พอที่จะประมวลได้ว่านักเรียนมีปัญหาคำการสะกดสระเท่า ๆ กับคำการสะกดพยัญชนะ คือ มีปัญหาอย่างมากในการใช้รูปอักษรแทนทั้ง เสียงสระและพยัญชนะ เนื่องจากว่าตัวอักษรในภาษาอังกฤษนั้นตัวหนึ่งอาจแทนเสียงได้หลายเสียง และขณะเดียวกันเสียงหนึ่ง ๆ ก็อาจใช้ตัวอักษรแทนได้หลายตัว

4.2.5 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้องค์ประกอบทางภาษา มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพียง 2 เรื่อง ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ

4.2.5.1 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านคำศัพท์ เป็นการศึกษาเปรียบเทียบซึ่งพบว่านักเรียนโรงเรียนในเมือง และโรงเรียนชนบทมีความสามารถในการรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะผู้บริหารโรงเรียนได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของกระทรวงศึกษาธิการ เกี่ยวกับนโยบายและเกณฑ์ในการเลือก เปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรประถมศึกษา ตามคำสั่งที่ ๖๓. 52๐/2523 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 5-11) ซึ่งเป็นให้องค์ประกอบต่าง ๆ อันได้แก่ ด้านความพร้อมของแบบเรียน ครูผู้สอนและนักเรียน ไม่เป็นอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอน

4.2.5.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านโครงสร้างไวยากรณ์ซึ่งเป็นการทดสอบสัมฤทธิ์ผลพบว่า ความสามารถด้านความคิดเห็นรวบยอดทางโครงสร้างไวยากรณ์

อังกฤษทั้ง 4 โครงสร้างคือ

1. tenses and verb forms
2. wh- questions and answers VS yes/no questions
3. pronouns, nouns and quantity words
4. adjectives, prepositions and articles

นักเรียนมีความคิดรวบยอดทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 60 และมีปัญหาในการเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษทั้ง 4 โครงสร้าง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเนื้อหาไวยากรณ์ที่นักเรียนนับแล้ว ไม่ได้นำมาทบทวนอีก ดังนั้นนักเรียนจึงอาจจะลืมเนื้อหานั้น

5. งานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอน และผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 8 เรื่อง แบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะคือ

5.1 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 6 เรื่อง พบว่า ครูใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทักษะทั้ง 4 อยู่ในระบับน้อย อาจเป็นเพราะครูผู้สอนภาษาอังกฤษไม่ได้รับการฝึกฝนหรืออบรมเกี่ยวกับเทคนิคการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ จึงไม่สามารถปฏิบัติการสอนได้ดีพอ และสภาพแวดล้อมของนักเรียนไม่เอื้อให้ครูได้ใช้เทคนิคอย่างเต็มที่ นอกจากนี้เนื้อหาและคำศัพท์อาจจะยาก และมากเกินไปไม่เหมาะสมกับวุฒิภาวะของนักเรียน

พฤติกรรมทางวาจาของครู ครูใช้เวลาพูดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 64.26 แสดงให้เห็นว่าครูใช้เวลาพูดมากกว่านักเรียน ซึ่งในการเรียนภาษาที่คี่นั้นนักเรียนควรมีโอกาสฝึกพูดมากกว่าครู และควรจะมีโอกาสฝึกพูดถึงร้อยละ 60-80 จึงจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาต่างประเทศได้มากตามที่ต้องการ หากครูใช้เวลาพูดมากกว่านักเรียนในการเรียนการสอนจะทำให้ครูกลายเป็นผู้ผูกขาดในชั้นเรียน และเป็นการสอนที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง มากกว่าจะยึดตัวผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นอกจากนี้พฤติกรรมทางวาจาของครูที่แสดงออกเป็นภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 30.41 แสดงว่า ครูพูดภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษน้อยกว่าภาษาไทยมาก ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วครูควรจะมีโอกาสพูดภาษาอังกฤษให้มากกว่านี้ เพราะหากครูพูดโต้ตอบกับนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษนักเรียนก็มีโอกาสพูดโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษกับครูเช่นกัน

แนวรณรงค์ด้านบทบาทของครูในปีพ.ศ. 2543 บทบาทของครูในการเป็นแม่แบบของการใช้ภาษาจะลดลง แต่จะใช้สื่อทางเทคโนโลยีมาช่วยเป็นหลัก นั้นแสดงว่าครูรู้จักและ เข้าใจวิธีการใช้สื่อทางเทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์มากกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนภาษา

อังกฤษขนาดคปานจะมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

5.2 งานวิจัยเกี่ยวกับสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 2 เรื่อง พบว่า มีการนำเสนอรูปแบบการเสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา โดยเน้นการเสริมสมรรถภาพทางด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นหลักให้ถูกต้องเพียงพอที่จะเป็นพื้นฐานในการสอนแก่นักเรียนได้ โดยได้เสนอรูปแบบการเสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษไว้ 3 รูปแบบคือ

รูปแบบที่ 1 การฝึกอบรม ผู้บริหารโรงเรียนและครูภาษาอังกฤษเห็นด้วยกับรูปแบบนี้ในระดับมาก

รูปแบบที่ 2 การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ผู้บริหารโรงเรียนและครูภาษาอังกฤษเห็นด้วยในระดับปานกลาง

รูปแบบที่ 3 การเข้ารับการศึกษานอกระบบวิชาชีพประเภทไม่บัณฑิต ในสถาบันระดับอุดมศึกษา ผู้บริหารโรงเรียนและครูภาษาอังกฤษเห็นด้วยในระดับปานกลาง

และได้เสนอวิธีการวัดและติดตามผลว่าต้องมีการวัดและติดตามผลอย่างใกล้ชิดและอย่างแท้จริง

วัตถุประสงค์ของรูปแบบทั้ง 3 ข้อนี้มีความครอบคลุมในการแก้ปัญหาด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษของครูภาษาอังกฤษได้ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นปัญหาของครูจริง และการที่รูปแบบการเสริมสมรรถภาพได้เสนอหลักการและเหตุผลตามที่เสนอ เป็นเรื่องที่เหมาะสมและสมควรที่จะมีการดำเนินการตามรูปแบบ ซึ่งในสมรรถภาพด้านการออกเสียงของครูนี้เป็นสิ่งจำเป็นที่ครูภาษาอังกฤษจะต้องมี

ส่วนสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษที่พึงปรารถนา ครูส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1) สมรรถภาพด้านการเตรียมการสอน ครูภาษาอังกฤษจะต้องศึกษาคู่มือครูและเนื้อหา ก่อนสอน เตรียมสื่อการเรียนที่จะใช้ในการสอนให้เหมาะสมกับบทเรียน

2) สมรรถภาพด้านการสอนครูภาษาอังกฤษจะต้องมีความมั่นใจในการสอนและกล้าแสดงเป็นตัวอย่างกับนักเรียน ยอมรับและแก้โทษทันทีเมื่อรู้ว่าตนเองสอนผิดพลาด และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกโดยการพูดโต้ตอบ และแสดงความคิดเห็น

3) สมรรถภาพด้านการวัดผลประเมินผล ครูภาษาอังกฤษต้องสำรวจข้อบกพร่องในการสอนของตนอยู่เสมอและหาทางปรับปรุงแก้ไข

4) สมรรถภาพด้านการแนะนำและติดตามผล ครูภาษาอังกฤษจะต้อง เอาใจใส่และซ่อมเสริมให้นักเรียนที่เรียนอ่อนหรือภาคเรียน

5) สมรรถภาพด้านการแสวงหาความรู้ ครูภาษาอังกฤษจะต้องศึกษาความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษอยู่เสมอ

6) สมรรถภาพด้านบุคลิกภาพ ครูภาษาอังกฤษจะต้องมีความรับผิดชอบในหน้าที่และงานของตน ประพฤติตนให้เด็ก เชื่อถือและไว้วางใจ

7) สมรรถภาพด้านความรู้ของครูภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษจะต้องรู้และเข้าใจหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ

8) สมรรถภาพด้านทักษะการให้ภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษจะต้องสามารถออกเสียง คำศัพท์ และรูปประโยคที่จำเป็นในการเรียนการสอนได้ถูกต้องชัดเจน

9) สมรรถภาพด้านทักษะการสอนภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษจะต้องมีวิธีการจูงใจให้นักเรียนสนใจในบทเรียน

สมรรถภาพของครูในด้านต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษโดยตรง ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ และบรรลุตามจุดประสงค์ที่ต้องการ

5.3 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพียง 2 เรื่อง ซึ่งเป็นการศึกษาถึงวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมทางวาจาของนักเรียนพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง มีการปฏิบัติตามวิธีการเรียนรู้ในระดับมากทุกด้าน คือ การวางแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การฝึกฝนภาษาอังกฤษ การควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เทคนิคในการจำคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และการทำความเข้าใจความหมายคำศัพท์หรือรูปประโยคในบริบท (Context) ซึ่งถ้านักเรียนมีการปฏิบัติตามวิธีการเรียนรู้ทั้ง 5 ด้านนี้อย่างสม่ำเสมอแล้ว นักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นถึงแม้จะเคยเรียนอ่อนมาก่อนก็ตาม เพราะทุกด้านเกี่ยวข้องทักษะการเรียนรู้อย่างมาก นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมทางวาจาเป็นภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 49.4๘ ซึ่งมากกว่าพฤติกรรมทางวาจาที่เป็นภาษาอังกฤษของครู (3๘.41) นับว่าเป็นการเหมาะสม เพราะการเรียนการสอนควรให้โอกาสนักเรียนได้ฝึกฝนทุกทักษะให้มากที่สุด

6. งานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จำนวน 11 เรื่อง ซึ่งเป็นการศึกษาถึงปัจจัยหรือองค์ประกอบต่าง ๆ ในสังคมทั่วไป เช่น

สภาพครอบครัว สิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า สภาพทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับตัวครูนั้นส่วนใหญ่ครูสอนภาษาอังกฤษเป็นเพศหญิง อาจเป็นเพราะครูเพศหญิงมักจะมีควมสันถักต่อวิชาที่มีกฎเกณฑ์ต้องท่องจำ ผิดกับครูเพศชายที่จะสันถักในวิชาที่มีการคำนวณ ซึ่งการที่ครูส่วนใหญ่ที่สอนภาษาอังกฤษเป็นเพศหญิงก็นับว่ามีผลต่อการเรียนการสอน เพราะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแผนใหม่ เป็นการสอนเพื่อสื่อสาร ครูผู้สอนต้องพูดจาติดต่อกับนักเรียนอยู่เสมอ จึงจะเป็นการเพิ่มพูนการฝึกทักษะ ในการพูดเพื่อการสื่อสารมากขึ้น อายุของครูจะอยู่ระหว่าง 25-39 ปี นับว่าเป็นช่วงของวัยที่มีพลังในการทำงาน มีความกระตือรือร้น เหมาะที่จะเป็นผู้พัฒนาการศึกษาในระดับประถมศึกษาให้มีคุณภาพ ส่วนวุฒิการศึกษาของครูอยู่ในระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า และระดับปริญญาตรีซึ่งเป็นวุฒิที่สูง อาจเนื่องมาจากการเปิดโอกาสให้ครูได้ศึกษาเพิ่มเติมตามโครงการอบรมบุคลากรประจำทาง (อคป) ของวิทยาลัยครูทั่วประเทศ และการศึกษาระบบเปิด ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ก็ยังมีส่วนอย่างมากที่จะช่วยให้ครูได้ยกระดับการศึกษาของตนให้สูงขึ้น นอกจากนี้ครูส่วนใหญ่สอนภาษาอังกฤษด้วยความสมัครใจ โดยแสวงหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง และเห็นว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นสิ่งจำเป็น

ครูมีการส่งเสริมวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน 2 วิธี คือ โดยทั่วไปวิธีสอนที่ส่งเสริมวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน และโดยการสอนส่งเสริมการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ซึ่งวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง แบ่งออกเป็น 5 ด้านคือ การวางแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การฝึกฝนภาษาอังกฤษ การควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้อังกฤษ เทคนิคในการจำคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และการเดาความหมายคำศัพท์หรือรูปประโยคในบริบท (Context) ครูสามารถให้การสนับสนุน โดยนำวิธีการเรียนรู้ที่ถ่ายทอดและสอนให้แก่ นักเรียนทั่วไป โดยน่าจะเป็นต้องเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง เท่านั้น ซึ่งเห็นได้ว่าครูให้ความสนใจ เอาใจใส่ต่อการเรียนของนักเรียนอย่างทั่วถึง นอกจากนี้ครูยังอาจช่วยในการแนะแนวทางการเรียนรู้เกี่ยวกับแหล่งความรู้ภาษาอังกฤษ อุปกรณ์และสื่อที่ใช้เสริมการเรียน

สำหรับการส่งเสริมของผู้ปกครอง เกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้าน คือ การจัดสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้อังกฤษ การจัดหาอุปกรณ์การเรียนภาษาอังกฤษ การให้ความช่วยเหลือและความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ การเอาใจใส่และติดตามผลการเรียน และการสนับสนุนและเสริมกำลังใจ พบว่าโดยเฉลี่ยแล้วผู้ปกครองมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านการให้การสนับสนุนและเสริมกำลังใจ โดย

เฉลี่ยแล้ว ผู้ปกครองมีการปฏิบัติในระดับมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่มีความรู้และฐานะทางเศรษฐกิจดี จะมีส่วนช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนมาก เช่น การจ้างครูสอนพิเศษ จัดหาหนังสือ เทป และอุปกรณ์ที่ช่วยเสริมทักษะการเรียนรู้ของนักเรียน เป็นต้น

นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำว่า และนักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนมากมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนน้อยกว่า เนื่องจากผู้ปกครองที่มีการศึกษาสูงจะสามารถช่วยเหลือนักเรียน เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนได้ โดยอาจจะช่วยเหลือในการตอบคำถาม อธิบายเพิ่มเติม และอาจมีการพูดคุยกันโดยใช้คำศัพท์ ส่วนวนภาษาอังกฤษ และนักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนมากย่อมมีโอกาสได้เห็นได้ฟังสิ่งต่าง ๆ มากกว่า ซึ่ง เป็นประสบการณ์อีกรูปแบบหนึ่งในการสะสมความรู้ใบตัว

ส่วนนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษกับครูที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน และในโรงเรียนขนาดต่างกันมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษกับครูที่มีประสบการณ์การอบรมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาต่างกัน มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากครูที่เคยผ่านการอบรม ย่อมมีความเข้าใจแนวทาง การปฏิบัติ หลักการ จุดหมาย วิธีสอน และอื่น ๆ จากวิทยากรและการปฏิบัติจริงของครู ทำให้ครูมีความเข้าใจในหลักสูตรมากขึ้น ประกอบกับการอบรมครูผู้สอนได้มีโอกาสพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เป็นการรับรู้ เทคนิคและวิธีการใหม่ ๆ ที่จะมาแก้ปัญหาและดำเนินการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนยิ่งขึ้น

นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัด มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าและมีทัศนคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษน้อยกว่านักเรียนที่เรียนในโรงเรียนสังกัด การประถมศึกษาจังหวัด อาจเนื่องมาจากความพร้อมในด้านสื่อและอุปกรณ์ที่ช่วยในการฝึกการอ่าน ด้านการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษ สภาพเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครอง และความพร้อมในด้านสถานที่และบุคลากร ในโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัดที่มีมากกว่าโรงเรียนสังกัดการประถมศึกษาจังหวัด

นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลาง มีความสามารถในการฟังเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ อยู่ในระดับพอใช้ และนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ และขนาดกลางมีความสามารถในการฟังเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก ทั้งนี้อาจเนื่องมา

จาก สภาพความพร้อมกันด้านต่าง ๆ อันได้แก่ จำนวนครู อุปกรณ์ และสื่อการสอน งบประมาณที่ได้รับ และอาคารสถานที่ ของโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีสภาพใกล้เคียงกัน แต่โรงเรียนขนาดเล็กส่วนใหญ่จะขาดความพร้อมดังกล่าว ซึ่งทำให้เกิดผลกระทบต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก

นักเรียนที่เรียนในและนอกโครงการผู้นำการนำใช้หลักสูตรระดับประถมศึกษา มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน เป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าผู้ที่ได้รับการอบรมการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ กับผู้ที่ไม่ได้รับการอบรม มีความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษได้ผลไม่แตกต่างกันเลย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเอาใจใส่และการเตรียมการสอนของครูมากกว่า

7. งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารและการวางแผน การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจำนวน 8 เรื่อง พบว่า ผู้ปกครองและครูส่วนใหญ่เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพควรเริ่มตั้งแต่ชั้นอนุบาล เนื่องจากเป็นวัยที่มีความสามารถในการออกเสียงได้ดีเป็นพิเศษ ทั้งยังอยู่ในช่วงของการพัฒนาทักษะทางภาษาได้ดี ครูส่วนใหญ่รู้สึกชอบ มีทัศนคติที่ดี และมีความพร้อมในการสอน นอกจากนี้ยังเห็นความจำเป็นในการที่ครูจะต้องจบสาขาการสอนภาษาอังกฤษ เพราะการที่ครูมีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษที่ย่อมจะเป็นแบบฉบับที่ดีต่อนักเรียน ส่วนผู้บริหาร มีความเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่าเกินมาหาว่าสูงเกินไป เนื้อหาหนักและยากเกินไป ขาดครูที่มีความรู้ความสามารถในการสอนโดยตรง ขาดการนิเทศและการติดตามผลอย่างจริงจัง และมีผู้ปกครองมีความคาดหวังสูง ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้กำลังเกิดขึ้นกับสังคมเมือง ที่ได้พยายามยึดเยี่ยกและแข่งขันให้เด็กมีความรู้มาก ๆ เพื่อที่จะได้สอบเข้าเรียนต่อในโรงเรียนที่มีชื่อเสียง ซึ่งเป็นค่านิยมที่เกิดขึ้นในยุคนี้

สำหรับนักเรียนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่า และนักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนมาก มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนน้อยกว่า เนื่องจากผู้ปกครองที่มีการศึกษาสูงจะสามารถช่วยเหลือนักเรียนเมื่อมีปัญหากับการเรียนได้ อาจจะช่วยเหลือในการตอบคำถาม อธิบายเพิ่มเติม และอาจมีการพูดคุยกันโดยที่คำศัพท์ ส่วนวนภาษาอังกฤษ และนักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนมากย่อมมีโอกาสได้เห็นได้ฟังสิ่งต่าง ๆ มากกว่า ซึ่งเป็นประสบการณ์อีกรูปแบบหนึ่งในการสะสมความรู้ในใจ ซึ่งผู้ปกครองส่วนใหญ่เห็นความจำเป็น และความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ให้เห็นว่า

ผู้ปกครองมีความเข้าใจ เกี่ยวกับการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับสังคมไทยในปัจจุบัน ว่าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้ผู้ปกครองยังมีความคิดเกี่ยวกับกิจกรรม เสริมทักษะการอ่านจับใจความ ภาษาอังกฤษว่า เป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์แก่นักเรียนมาก ซึ่งให้เห็นว่าผู้ปกครองมีความต้องการ ให้เด็กของตนเข้าร่วมโปรแกรมการศึกษาที่จัดให้ เพื่อเป็นการพัฒนาความรู้ความสามารถของ เด็กของตน

ส่วนความพร้อมในด้านต่าง ๆ ผู้บริหารมีความเห็นว่า ความพร้อมของครูในด้านความ เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรและจุดประสงค์ของหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการ วัดและประเมินผลในวิชาภาษาอังกฤษ รวมทั้งความพร้อมในด้านครูผู้สอน อาคารสถานที่และ แหล่งบริการทางวิชาการ และวัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดศรีสะเกษ อยู่ในระดับน้อย ในขณะที่ผู้บริหารโรงเรียนสังกัด สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีความคิดเห็นว่า ความพร้อมของ โรงเรียน การเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษานั้น ยังไม่พร้อมทั้งในด้านตัว ครู หลักสูตร วัสดุ อุปกรณ์และสื่อการเรียน และงบประมาณ ยกเว้นสภาพห้องเรียน ทัศนะ ม้านั่งของนักเรียนและเครื่องใช้อื่น ๆ เหมาะสมพอควร แต่โรงเรียนควรเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก เพื่อให้เด็กเริ่มมีพื้นฐานในการเรียนขั้นสูงต่อไป อย่างไรก็ตามผู้บริหาร มีความเห็นว่า ครูมีความรู้ความสามารถที่จะสอนได้ และควรส่งครูเข้ารับการอบรม การสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร 2523 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ด้วยเหตุนี้จึงควรจัดให้ผู้ บริหารและครูได้รับการอบรมในด้านต่าง ๆ ดังกล่าว เพื่อให้ทั้งผู้บริหาร และครูมีความรู้ความ เข้าใจในสิ่งเดียวกันได้อย่างถูกต้อง เพื่อจะได้นำความรู้แบบปฏิบัติได้ถูกต้องในแนวเดียวกัน

นอกจากนี้ยังพบว่า ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเคยเฉลี่ยแล้วมีชั่วโมงสอนคนละไม่ต่ำกว่า 19 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษต้องทำงานค่อนข้างหนัก แทบจะไม่มีเวลา ในการเตรียมการสอนเลย ซึ่งนี้อาจเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพไม่ ดีเท่าที่ควร และครูผู้สอนมีนโยบายในการสอนภาษาอังกฤษด้านการ เตรียมการสอนอยู่ในระดับปาน กลาง ซึ่งอาจเนื่องมาจากการที่มีชั่วโมงสอนมาก เกินไป

ส่วนในด้านการวางแผนการสอนนั้น ครูผู้สอนวางแผนการสอนด้วยการจัดทำบันทึกการ สอนขึ้นไว้เอง และทำล่วงหน้า 1 สัปดาห์ พฤติกรรมเช่นนี้ เป็นเครื่องบ่งบอกให้รู้ว่า ครูมีการ เตรียมพร้อม ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีว่าการดำเนินการสอนของครูน่าจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะถ้าครูมีความตระหนักอย่างแท้จริงว่า การวางแผนที่จัดกระทำในรูปแบบของบันทึกการสอนมี

ความสำคัญต่อการนำไปใช้สอน (ไม่ได้ทำขึ้นเพื่อให้ผู้บริหารตรวจอย่างเดียว) และให้ความสนใจพัฒนาการทำบันทึกการสอนอยู่เสมอ จะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สรุปความสัมพันธ์ของงานวิจัย ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ครูผู้สอน ให้ความสำคัญเกี่ยวกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอนมากที่สุด ซึ่งวิธีสอนหรือ เทคนิคการสอนที่ครูนำมาทดลองได้แก่ การสอนโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ กิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หลักการเรียนเพื่อรู้แจ้ง วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา การใช้กระบวนการกลุ่ม เทคนิคการฝึกจาก เพื่อแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม การใช้กิจกรรมคือสรร การสอนโดยวิธีเขียน เป็นต้น วิธีสอนและ เทคนิคการสอนดังกล่าว มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนสูงขึ้น และ เมื่อครูใช้สื่อและอุปกรณ์การสอน ที่เหมาะสมกับวิธีสอนและ เทคนิคการสอนนั้น ๆ ก็จะทำให้เด็ก เรียนรู้ฝึกสนใจและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน มีความสนุกสนาน และมีความเข้าใจจนถึงที่เรียนมากขึ้น

เนื่องจากการ เลือกใช้วิธีการสอนและ เทคนิคการสอนนั้น ครูต้องมีความรู้ความเข้าใจในวิธีสอน มีเวลาเตรียมการสอนและจัดหาสื่อการสอน และมีความรู้ เกี่ยวกับการวัดและการประเมินผล แต่ตามความเป็นจริง ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้จบวิชาเอกหรือวิชาโทภาษาอังกฤษ มีชั่วโมงสอนมาก ทว่างบประมาณที่จะนำมาใช้ในการจัดหาสื่อและอุปกรณ์การสอน และมีปัญหาเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผล นอกจากนี้ครูส่วนใหญ่ยังใช้วิธีสอนแบบเดิมหรือวิธีสอนตามคู่มือครู คุยมิได้มีการปรับให้เหมาะสมกับนักเรียน หรือสภาพห้องเรียน จึงทำให้เด็ก เรียนเข้าประถมศึกษาส่วนใหญ่อัตผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับต้องแก้ไขทุกทักษะ ซึ่งนับเป็นความจุกจกประสงค์ของหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 ที่ต้องการให้เด็ก เรียนมีความรู้และทักษะที่รู ้นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ และ เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา

การที่ครูไม่ได้ เรียนวิชา เอกหรือวิชาโทภาษาอังกฤษ ทำให้พฤติกรรมการสอนของครูขาดความเหมาะสม ได้แก่ การออกเสียงที่ผิด หลีกเสี่ยงที่จะสอนทักษะการฟัง-พูด ถึงแม้จะมีการใช้เทปช่วยในการสอนทักษะดังกล่าว แต่สภาพห้อง เรียนส่วนใหญ่ยังไม่เหมาะสมกับการใช้ อุปกรณ์นี้ และนักเรียนก็มีจำนวนมากทำให้ได้ฝึกฝนทั่วถึง และขาดการฝึกอย่างจริงจัง ทั้งอุปกรณ์ก็มีส่วนพอกบความต้องการ

ส่วนผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความเห็นว่า นักเรียนควรเริ่มเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เนื่องจากเด็กในวัยนี้จะเรียนรู้ในด้านการออกเสียงได้ดี และมีความคาดหวังต่อการเรียนของนักเรียนสูง แต่ผู้บริหารโรงเรียนมีความเห็นว่าโรงเรียนยังไม่พร้อม เนื่องจากครูขาดความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร โรงเรียนขาดงบประมาณในการจัดหาสื่อและอุปกรณ์การสอน และขาดการจัดการอบรมครูเกี่ยวกับหลักสูตร และวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน นอกจากนี้แบบเรียนยังมีเนื้อหาหยาบและมากเกินไป

จะเห็นได้ว่า สภาพความต้องการเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษาไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน เนื่องจากสภาพแวดล้อมทั้งด้านงบประมาณไม่เพียงพอ ครูไม่ได้รับรู้วิชาเอกหรือวิชาโทภาษาอังกฤษ มีชั่วโมงสอนมากเกินไปจนครูไม่มีเวลาว่างพอที่จะเตรียมการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และครูขาดการฝึกอบรมเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล อีกทั้งแบบเรียนมีเนื้อหาขาดความเหมาะสม ซึ่งถ้าสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ก็จะเป็นการสนองความต้องการของสังคมได้

สรุปได้ว่า นักเรียนที่ศึกษาชั้นประถมศึกษาระหว่างพ.ศ. 2521-2533 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต้องแก้ไขทุกทักษะ ไม่บรรลุตามจุดประสงค์ของหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 เนื่องจากสภาพแวดล้อมในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวครูผู้สอน ซึ่งเป็นผู้มีบทบาทต่อการเรียนการสอนมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประถมศึกษาให้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้าน การวัดและการประเมินผล สภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน การบริหารและการวางแผน การจัดการเรียนการสอน และการนิเทศและการฝึกอบรม การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ควรมีการนำผลการวิจัยมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเรียนการสอน ซึ่งจะช่วยให้ประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเพิ่มขึ้น เพราะจะช่วยในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้

מגזר המזון

บรรณานุกรม

- กานดา สินธวานนท์. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : องค์การคำครูสภา, 2506.
- โกวิท ประมวลพฤษ และสมศักดิ์ สิงห์ระเวชญ์. การประเมินขั้นเรียน. กรุงเทพฯ : วัดนาพานิช, 2523.
- จริยาภรณ์ ถกธิประศาสน์. "การสอนพูดภาษาอังกฤษ : วิธีการและเทคนิค," วารสารมนุษยศาสตร์. ปีที่ 7 ฉบับที่ 13 กรุงเทพฯ : ราชภัฏสวนทองถิ่นการปกครอง, 2527.
- ชวาล แพร์ตกุล. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : วัดนาพานิช, 2520.
- ชัยมงคล พรหมวงศ์. ระบบสื่อการสอน. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. "การสังเคราะห์งานวิจัย," วิธีวิทยาการวิจัย. 8 : 26-39; กันยายน-กันยายน 2529.
- บำรุง จิตรพันธ์. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศิลปากร นครปฐม, 2524.
- บุญเหลือ เทยสุวรรณ, ม.ล. รวบรวมบทความเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. ศูนย์ภาษาอังกฤษของโครงการพัฒนามหาวิทยาลัย พระนคร, 2513.
- หวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2521.
- พัชรประภา อกุลวิทย์. หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- รดาภรณ์ มานพวงศ์. การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อประสมกับวิธีการสอนตามปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนคุณนทีรัตนารามวิทยาคม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.
- อัคสาเนา.
- ระวีวรรณ ศรีครามครัน. การสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษา. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2522.
- ศรัวิชัย สุวรรณภิตติ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิษณุโลก : แผนกเอกสารและการพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2522.
- สวภา วรางกูร. สื่อการสอน. เอกสารประกอบคำบรรยายวิชาการบริหารและนิเทศงาน

- โศภิตศึกษา แผนกโศภิตศึกษา คณะครุศาสตร์, 2518.
- สุนันท์ ลิงซ์ออลง. สื่อการสอนและนวัตกรรมทางการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์. เอกสาร
อ่านประกอบการศึกษา วิชาการศึกษาศาสตร์ 5:31 สื่อการสอนวิทยาศาสตร์
ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.
- สุทัศน์ สุกมลสันต์. การอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการ
สอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530. สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหา
วิทยาลัย, 2532.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2532.
- สุนิทร อังวัตกุล. การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- สุธา พงษ์ทองเจริญ. วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประมวล
ศิลป์, 2519.
- _____. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มิตรสยาม, 2522.
- _____. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประมวลศิลป์,
2525.
- เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์, ดร. และ เอกกุล กวีแสง. หลักเบื้องต้นของการวัดผลการศึกษา.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิชเนต, 2517.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ. เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยม
ศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประยูรวงศ์, 2531.
- อนันต์ ศรีเสภา. การวัดผลและการประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : เทยวัฒนาพานิช,
2520.
- อรุณี วิริยะจิตรา, รศ. การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์,
2532.
- อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาณ. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณลักษณะ. กรุงเทพฯ : พันนี้พับ
บลิสซิ่ง, 2531.
- _____. การสังเคราะห์งานวิจัย : เชิงปริมาณ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2527.

- Alexander, Louis. "Teaching Adult Beginners", in Communication in the Classroom. ed. by Keith Johnson and Keith Morrow. London : Longman Group Ltd., 1981.
- Allen, E.D. and R.M. Valette. Modern Language Classroom Techniques. New York : Brace Jovanovich, 1972.
- Bowen, J. Donald and Harold Madsen. TESOL Techniques and Procedures. Rowley, Massachusetts : Newbury House, 1985.
- Brown, James W. and others. A-V Instruction Materials and Methods. New York : Mc Graw-Hill, 1973.
- Buckby, Michael. "What should be the Content of the Communicative Testing Syllabus ?," in Communicative Language Testing. ed. by Peter S. Green. Strasbourg : Council of Europe, 1987.
- Burling, Robbin. Man's Many Voices Language in Its Cultural Context. New York : Holt, Rinehart & Winston, 1970.
- Byrne, Donn. Teaching Oral English. London : Longman Group Ltd., 1986.
- Canale, Michael and Merrill Swain. "Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing," in Applied Linguistics. 1(1) : 1-47, Spring, 1980.
- Dansy, R. Techniques and Procedures in Second Language Teaching. Queen City : A Learner-Phoenix, 1963.
- Erickson, Carlton W.H. Administering Instruction Media Programmes. New York : The Macmillan Company, 1971.
- Finocchiaro, M. and Bonomo. The Foreign Language Learner : A Guide for Teachers. New York : Regent Publishing Co. Inc., 1973.
- Finocchiaro, M. and S. Sako. Foreign Language Testing : A Practical

Approach. New York : Regent Publishing Co. Inc., 1983.

Finocchiaro, M. "The Functional-Notional Syllabus : Promise, Problems, Practice," in English Teaching Forum. 11-12 April, 1979.

Viewpoints on English as a Second Language. ed. by Marina Burt, Heidi Dulay and Mary Finocchiaro. New York : Regents, 1977.

Greenbaum, Sidney. Good English and the Grammarian. Hong Kong : Longman Group Ltd., 1988.

Guilford, J.P. Psychometric Methods. New York : Mc Graw-Hill, 1954.

Harris, Albert J. and Edward R. Sipay. How to Teach Reading. New York : Longman, Inc., 1979

Harris, David P. Testing English as a Second Language. New Delhi : Tata Mc Graw-Hill Publishing Co., 1974.

Harrison, Andrew. A Language Testing Handbook. Hong Kong : Macmillan Publisher Ltd., 1983.

Heston, J.B. Writing English Language Tests. London : Longman Group Ltd., 1975.

Huebener, T. How to Teach Foreign Language Effectively. New York : University Press, 1965.

Hymes, Dell. "On Communicative Competence," in The Communicative Approach to Language Teaching. ed. by C.J. Brumfit and K. Johnson. London : Oxford University Press, 1981.

Johnson, K. Communicative Syllabus Design and Methodology. Oxford : Pergamon Press, 1982.

- Lado, Robert. Language Testing. London : Longman Group Ltd., 1977.
- _____. Linguistic Across Cultures : Applied Linguistics for Language Teacher. Michigan : The University of Michigan Press, 1968.
- _____. "Memory Span as a Factor in Second Language Learning," in Iral 3. New York : Prentice-Hall, 1965.
- Little, W. Communicative Language Teaching : An Introduction. New York : Cambridge University Press, 1981.
- Mackey, William F. Language Teaching Analysis. London : Longman Group Ltd., 1965.
- Maley, Alan. "New Lamps for Old : Realism and Surrealism in Foreign Language Teaching," in ELT Journal. 37 : 297-298 October, 1983.
- Morrow, Keith. "Principles of Communicative Methodology," in Communication in the Classroom Applications and Methods for a Communicative Approach. London : Longman Group Ltd., 1983.
- Moulton, William. A Linguistic Guide to Language Learning. New York, 1974.
- Munby, John. Communicative Syllabus Design. Cambridge University Press, 1982.
- Nida, E.A. Learning a Foreign Language. New York : Committee Foreign Missionary Personal, 1950.
- Oller, John W. English Testing at School. London : Longman Group Ltd., 1979.
- Paulston, C.B. and M.N. Boudier. Teaching English as a Second Language : Techniques and Procedures. New York : Winthrop Publishers, Inc., 1977.

- Paulston, C.B. "Communicative Competence and Language Teaching," in Guideline for Communication Activities. RELC Journal Supplement June 1, 1979.
- Rivers, M.W. Teaching Foreign Language Skills. Chicago : The University of Chicago Press, 1981.
- Robinette, B.W. Teaching English to Speakers of Others Language. U.S.A. : The University of Minnesota Press, 1978.
- Salimbene, Suzanne. "From Structurally Based to Functionally Based Approaches to Language Teaching," in English Teaching Forum. 21 (1) : 2-7; January, 1983.
- Savignon, Sandra J. "Teaching for Communication," in English Teaching Forum. February 16, 1978.
- Shores, Louis. Instructional Materials : An Introduction for Teachers. New York : The Ronald Press Company, 1960.
- Smith, F. Understanding Reading : A Psycholinguistic Analysis of Reading and Learning to Read. New York : Holt, Rinehart & Winston, 1977.
- Swain, Merrill. "Teaching and Testing Communicatively," in TESL Talk. 15 (182) : Winter/Spring, 1984.
- Tucker, G.R. and W.E. Lambert. "Sociocultural Aspects of Language Study," in Focus on Learner. ed. by J. Oller and J.C. Richards. Massachusetts : Newbury House, 1973.
- Valette, Rebecca M and Renee S. Disick. Modern Language Performance Objectives and Individualization : A Handbook. New York : Harcourt Brace Jovanovich, 1972.
- Van Ek, J.A. The Threshold Level for Modern Language Learning in Schools. Strasbourg : Council of Europe, 1976.

- Watson, K.A. Understanding Human Interaction the Student of Every Life and Ordinary Talk. Hawaii : The East West Centre, 1973.
- Widdowson, H.G. Learning Purpose and Language Use. London : Oxford University Press, 1983.
- Widdowson, H.G. "Notional Syllabus," in Explorations in Applied Linguistics. London : Oxford University Press, 1979.
- Wilkins, D.A. Notional Syllabus. London : Oxford University Press, 1976.
- Yalden, Janice. Principles of Course Design for Language Teaching. Cambridge University Press, 1987.

הכנת

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาว ณ อัญชัน ชีตสุข

เกิดวันที่ 20 เดือนธันวาคม พุทธศักราช 2499

สถานที่เกิด อําเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 52/4 หมู่ที่ 8 ถนนติวานนท์ ตำบลบางกระสอบ

อําเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 2

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนบางบัวทอง อําเภอบางบัวทอง

จังหวัดนนทบุรี 11110

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2516 มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจันทบูรเบญจอนุสรณ์ จังหวัดร้อยเอ็ด

พ.ศ.2520 ป.กศ.สูง (เอกภาษาอังกฤษ โทภาษาไทย)

จากวิทยาลัยครูมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม

พ.ศ.2522 คบ. (เอกภาษาอังกฤษ โทประวัติศาสตร์)

จากวิทยาลัยครูมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม

พ.ศ.2536 กศ.ม. (ภาษาศาสตรศึกษา)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533

บทคัดย่อ

ของ

ณ อัญชัน สีตสุข

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตรการศึกษาศึกษา

มีนาคม 2537

จุดมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533 สร้างภาพรวมและพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่าง งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533

แหล่งข้อมูล ได้แก่ บทความวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ซึ่งพิมพ์เผยแพร่ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533 จำนวน 61 เรื่อง

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบสรุปรายละเอียดงานวิจัยซึ่งประกอบด้วย ชื่อผู้วิจัย ชื่อเรื่อง ปีที่พิมพ์ สถาบัน จุดมุ่งหมายของงานวิจัย วิจัยค่าเป็นงานวิจัย (ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้/เกณฑ์ สถิติที่ใช้ ทฤษฎีที่ใช้วิเคราะห์) ผลการวิจัย และคำหลัก

ผลการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521 - 2533 งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ (25 เรื่อง) ซึ่งงานวิจัยส่วนใหญ่ (17 เรื่อง) เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง เพื่อ เปรียบเทียบวิธีสอนและเทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ

งานวิจัยที่ผู้ศึกษารองลงมาคือ งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (20 เรื่อง) ซึ่งงานวิจัยส่วนใหญ่ (15 เรื่อง) เป็นการศึกษาความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะทั้ง 4 และความสามารถในการใช้องค์ประกอบทางภาษา

งานวิจัยที่ไม่มีผู้ศึกษาเลย คือ งานวิจัยเกี่ยวกับการนิเทศและการฝึกอบรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

สรุป นักเรียนที่ศึกษาชั้นประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533 มีความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต้องแก้ไขในทุกทักษะ ซึ่งบรรลุตามจุดประสงค์ของหลักสูตร ถึงแม้ครูจะนำเทคโนโลยีทางการศึกษา รวมทั้งวิธีสอนและเทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ มาใช้ ก็ทำให้เด็กเรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้นเพียงเล็กน้อย ทั้งนี้เป็นเพราะขาดความพร้อมในด้านสภาพแวดล้อม เกี่ยวกับคุณสมบัติของครู สภาพจริงเรียน สื่อการสอน วิธีวัดและประเมินผล และแบบเรียนมีเนื้อหาหนักและยากเกินไป

A SYNTHESIS OF RESEARCHES IN PRIMARY ENGLISH
TEACHING AND LEARNING BETWEEN 1978-1990

AN ABSTRACT

BY

NA-UNCHAN SHITSUK

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education Degree in Educational Linguistics
at Srinakharinwirot University

March 1994

The purpose of this study is to synthesize researches in Primary English Teaching and Learning Conducted between the years 1978-1990, as well as to build us an overall view of primary ELT and show the relationship among the contributing factors.

The data was gathered from summaries of researches comprising of the titles of the researches, topics, dates, institutes, and process (populations, equipments, statistics, theory)

The synthesis shows that the researches in Primary English Teaching and Learning between 1978-1990 are mainly about the methods and techniques of English teaching (25). Most of them (17) are experiments to compare two different kinds of methods and techniques in languages in language teaching.

The second most-studied research is about measurement and evaluation in English teaching and learning (20). Most of them (15) concerns students' ability, competence or achievement in the 4 learning skills.

Supervision and training in English teaching and learning is the topic found to have no research on during the 1978-1990 period.

The synthesis also finds that primary school students who were in school between 1978-1990, were very poor in the ability to use English and the achievement rates were low. There was a need for improvement in every skill. This shows that the objectives of the curriculum has never been achieved. Although a number of teachers used educational technology, including different kinds of methods and techniques in teaching, the effectiveness has still low when faced with the majority of teachers who lack knowledge and competence, poor environment of the schools, insufficient supply and use of teaching aids, and the overload of text content which was also found to be difficult for students. Moreover, the ways to measure and evaluate students' achievement were also unreliable.